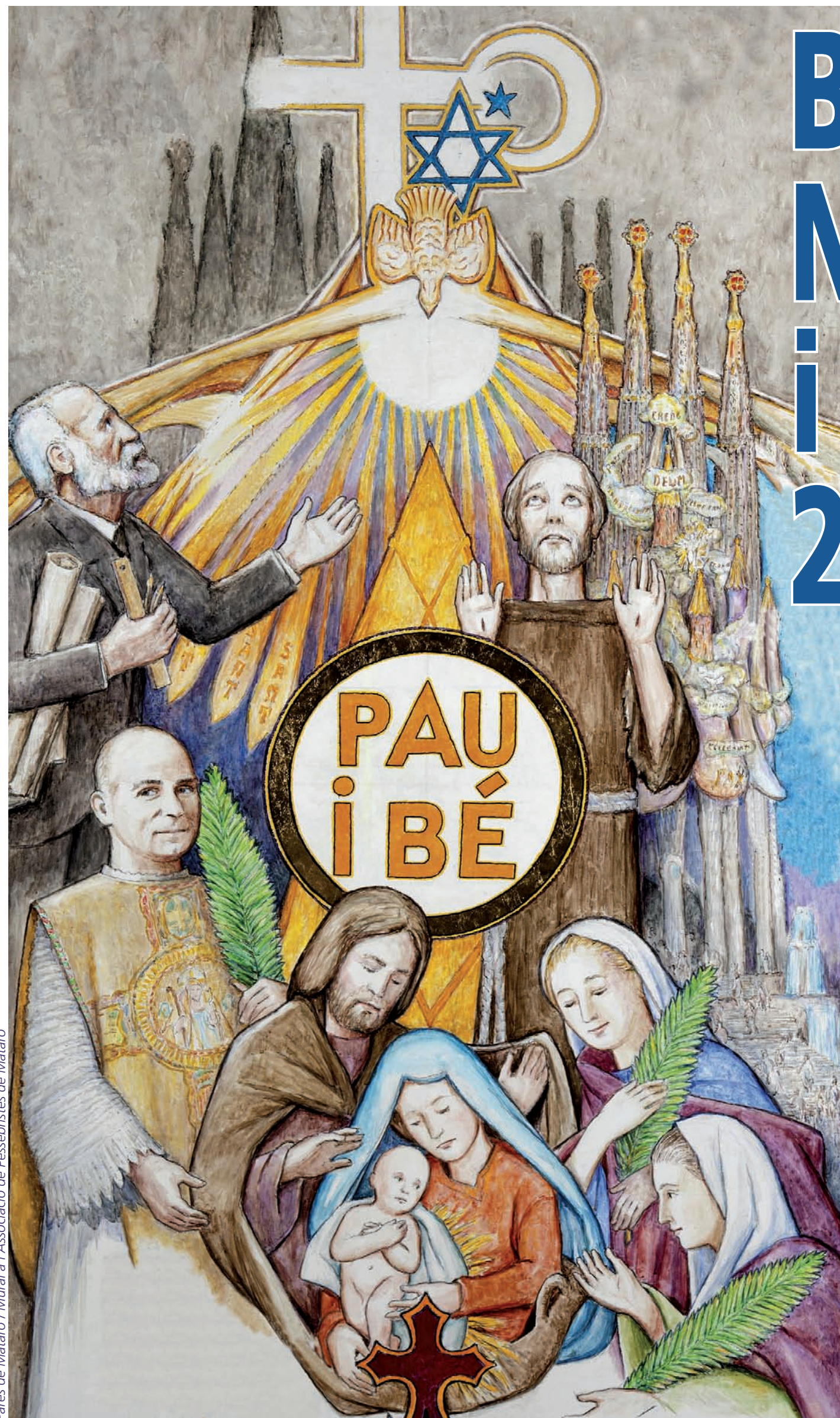

Bon Nadal i joio's 2013

Parés de Mataró / Mural a l'Associació de Pessebristes de Mataró

I siguem agraïts a tots aquells que, en el decurs de la història, enmig de la fosca, ens han portat la Llum. Si contemplem el nostre voltant ens adonarem que aquesta claror no s'ha extingit: són molts els qui continuen fent-nos aquestes festes més alegres.

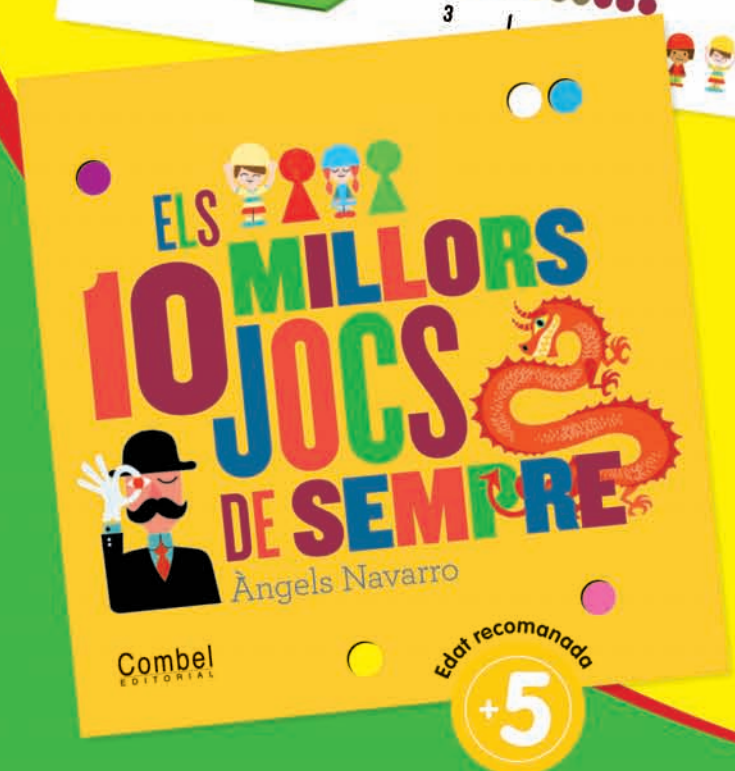
A l'esquerra de la imatge: Antoni Gaudí i Cornet, arquitecte servent de Déu (1852-1926); i el beat Josep Samsó i Elías, prevere i màrtir, rector-arxiprest de la basílica de Santa Maria de Mataró, occit el primer de setembre del 1936.

A la dreta de la imatge: sant Francesc d'Assís, fundador de l'orde franciscà i primer pessebrista (1182-1226); i les santes Juliana i Semproniana, verges i màrtirs, s. IV, deixebles de sant Cugat, predicador de la fe en Jesucrist, patrones de la ciutat de Mataró.

Inclou tauler, fitxes
i un dau per muntar

Un llibre
escenari amb
més de 60
complements
per jugar!

Un llibre pop-up per viatjar
i somiar desperts

Editorial

Nadal: una llum que surt de dins

L'Església antiga va identificar l'estable on neixen els animals amb una cova. Avui, per visitar a Betlem el lloc del naixement de Jesús cal baixar a una cova. Per a la mentalitat dels pobles i dels filòsofs de l'antigor, la cova és el símbol del món. El fons fosc significa les tenebres, símbol del pecat, i la claror és Crist, la Llum del món.

Ens agradaria posar en relleu alguns d'aquells que aquest Nadal són llum per als qui viuen a la tenebra:

Els voluntaris de Càritas i els feligresos que des de les parròquies ajuden els qui malviuen el drama de la manca de recursos, de l'atur, dels desnonaments. Els avis que amb les seves pensions ajuden a suportar la crisi a fills i néts.

Els qui amb un discurs assenyat porten esperança als desencisats, als desconcertats, als perplexos davant de l'actual panorama polític i econòmic de la societat.

Els Amics de la Gent Gran que des de fa vint-i-cinc anys convoquen les persones que viuen la solitud no triada a un dinar de Nadal.

La Comunitat de Sant'Egidio i tots els qui renuncien a viure el Nadal en família per celebrar-lo amb els ancians, els pobres i els rodamons.

Tots els qui la nit i el dia de Nadal faran guàrdia i continuaran treballant al servei dels ciutadans malgrat les retallades.

Els pares i mares dels infants de l'esco-

la primària de Newtown a Connecticut que, malgrat el dolor immens, s'han mantingut units en l'esperança.

El bisbe Pere Casaldàliga, poeta i profeta, ancià i malalt, que tot i haver hagut de fugir a mil quilòmetres del seu lloc de missió, es manté serè i disposat a «morir dempeus». (Recordem les paraules entranyables que sobre ell va dir Pau VI: «Qui toca Pere, toca Pau.») Les monges i els monjos que des del seu claustre fan de la seva vida una ofrena silenciosa a Déu i als germans. Les missioneres i els missioners que donen la vida abnegadament en llocs de frontera.

Els qui enguany han col·laborat generosament amb La Marató de TV3 contra el càncer.

I tots vosaltres, lectors de *Catalunya Cristiana*, fidels cada setmana a la nostra revista, que ens ajudeu de tantes maneres en uns moments difícils per al món de la cultura, de la premsa escrita i dels mitjans d'Església.

A tots, el nostre reconeixement: que l'amor d'un Déu que neix desglaci els cors.

Si voleu estar informats de tots els actes i activitats organitzades aquestes festes, entreu a www.catalunyacristiana.cat i consulteu la secció «Agenda de Nadal».

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Ana Alba, Pilarín Bayés, Rosa M. Boixareu, Carme Borbonès, Mercedes de Budallés, Agustí Codinach, Joan Guiteras, Guillermo L. Lezcano, Dani Majà, Joan A. Mateo, Oscar Mateos, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Quique, Teresa Pujal, Josep Rius-Camps, Peio Sánchez, Lluís Serra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Joan M. Vernet, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou llinard

Primer altar i primera custòdia

El naixement de Jesús, l'encarnació de Déu, és la nostra escola d'humanitat. D'aquí que nosaltres, l'Església, siguem els responsables que sigui una realitat palpable en la nostra convivència. Com ho ha fet Jesús des del seu naixement, l'Església, participi dels goigs i de les esperances, de les angoixes i de les tristeses dels homes, és solidària amb cada home i cada dona, de qualsevol lloc i temps, i els porta la joiosa notícia del Regne de Déu, que amb Jesucrist ha vingut i ve enmig nostre. Del seu amor bevem l'aigua viva que reparteix tanta generositat.

Tota la litúrgia de la festa de Nadal ens ofereix la bellesa de l'amor de Déu manifestat en la tendresa d'un infant que és acollit per una gent senzilla que s'alegra de la bona notícia que reben i corren a trobar-

se amb Maria i Josep, aquesta jove parella que Déu ha visitat i ha transformat en el seu santuari. Aquesta gent senzilla són els pastors. Tot i essent pobres, posseeixen tot allò que falta a la nostra societat, per a molts tan plena de tot, però tan buida de Déu. Diu l'Evangeli que «trobaren Maria i Josep amb el nen a la menjadora» i que «havent-lo vist amb els propis ulls, van contar el que els havien dit d'aquell infant».

Les bones notícies no són perquè cadascú se les quedi guardades, sinó per ser comunicades amb gran alegria. Aquest és el repte de la necessària i urgent evangelització per al nostre temps. La condició perquè es doni consisteix en haver-se trobat amb el Senyor i haver conegut els seus originals signes que l'identifiquen: una família pobre, primera Església domèstica

que col·labora en la seva vinguda, i un pessebre, primer altar que l'acull, primera custòdia que l'entronitza i el presenta al món.

La realitat social que ens envolta necessita descobrir aquesta mena d'identificació del Déu que ha volgut fer-se present enmig nostre. Els mitjans pobres donen més credibilitat i afavoreixen una «altra» eficàcia. La lliçó que ens donen els pastors, el seu exemple d'escolta, d'admiració, de senzillesa, de confiança, juntament amb el gest d'acudir amb promptitud a l'encontre del Senyor, és avui un estímul perquè nosaltres també anem cap a ell i, amb la força del seu Esperit, el donem a conèixer, oferint-li la nostra amistat.

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Viure el Nadal al costat del Papa

A la Ciutat Eterna es respira la catolicitat de l'Església universal

Mercedes De La Torre C.

Ciutat del Vaticà

Viure la festa de Nadal a Roma, cor de l'Església, és una experiència especial perquè permet copsar la catolicitat de l'Església universal en el dia de la vinguda del Redemptor al costat del Successor de l'apòstol Pere.

Un dels moments més significatius del període natalici a Roma és, sense dubte, la missa del 24 de desembre al vespre a l'interior de la basílica de Sant Pere. És una de les misses «més cotitzades», no només pels pelegrins estrangers, sinó també per les famílies romanes que decideixen celebrar el naixement de Jesús al costat del Papa.

Així, el 24 al vespre s'acostuma a sopar en família. El menú canvia segons les diverses zones d'Itàlia. A Roma la tradició és sopar peix, a diferència del dinar del Dia de Nadal en què es prepara pasta al forn.

Aquest any 2012 la missa de la Nit de Nadal a la basílica de Sant Pere amb Benet XVI serà a les 22 hores i l'endemà, el 25 de desembre, solemnitat de la Nativitat del Senyor, el Sant Pare impartirà la benedicció *Urbi et orbi*, que significa «a la ciutat (de Roma) i al món».

L'*Urbi et orbi* és la benedicció més solemne que imparteix el Papa, i només es fa durant l'any en dues dates: el diumenge de Pasqua i el dia de Nadal. També és impartida pel Papa el dia de la seva elecció; és a dir, al final del con-

clave, en el moment que es presenta davant de roma i del món com a nou Successor de Pere. És impartida des del balcó central de la basílica de Sant Pere, adornat amb cortines i penjolls, i per a l'oració el Papa se sol revestir amb ornaments solemnes (mitra, estola i capa pluvial).

La característica fonamental d'aquesta benedicció per als fidels catòlics és que atorga la indulgència plenària sota les condicions habituals. Els efectes de la benedicció *Urbi et orbi* es realitzen per a tota persona que la rebí amb fe i devoció, fins i tot si la rep a través dels mitjans de comunicació de masses (televisió, ràdio, internet, etc.). En la festa de Pasqua d'aquest any, després que el Papa va impartir la benedicció en llatí, va felicitar la Pasqua en 65 llengües.

Pessebre i arbre a la plaça de Sant Pere

És tradició també, el 24 de desembre a la tarda, descobrir el pessebre de la plaça de Sant Pere en una petita cerimònia encapçalada per algun cardenal. El pessebre d'aquest any ha estat donat per la regió italiana de Basilicata, té una dimensió de prop de 150 metres quadrats i estarà format per «més de 100 imatges, realitzades completament de terracota amb roba emmidonada feta a mà i inspirada en els vestits típics dels pagesos lucans d'aquell temps».

A més, l'Oficina de Premsa de la Santa Seu ha apuntat que «l'estructura sencera s'aixecarà del terra aproximadament 90 cm amb una alçada que variarà entre els sis i els vuit metres», i afegeix que la preparació la faran, com de costum, els serveis tècnics del Govern de l'Estat de la Ciutat del Vaticà.

Així mateix, ha assenyalat que aquest pessebre «monumental» realitzat pel mestre Francesc Artese, considerat un dels representants de l'escola meridional dels pessebres més importants, ha interpretat «el sentiment de la comu-

«L'arbre i el pessebre són elements del clima típic del Nadal, que forma part del patrimoni espiritual de les comunitats»

les comunitats». I va explicar el Pontífex que ajuda a tenir un clima «impregnat de religiositat i d'intimitat familiar, que s'ha de conservar també en les societats actuals, on a vegades sembla prevaldre l'afany de consumisme i la recerca no-més dels béns materials».

En aquesta línia, Benet XVI va convidar a «conservar vives aquestes tradicions boniques, tan sentides», i va exhortar a esforçar-se «per fer-ne cada vegada més manifestacions d'una vida cristiana autèntica i activa». Així mateix, el Pontífex va recordar que «el Nadal és festa cristiana i els seus símbols —especialment el pessebre i l'arbre adornat amb regals— constitueixen importants referències al gran misteri de l'encarnació i del naixement de Jesús, que la litúrgia del temps d'Advent i de Nadal evoca constantment». Finalment, el Papa va assegurar que «el Creador de

l'univers, fent-se infant, va venir per compartir el nostre camí humà; es va fer petit per entrar en el cor de l'home i així renovar-lo amb l'omnipotència del seu amor», per la qual cosa va animar a acollir l'infant Jesús «amb fe animada per una esperança ferma».

Obra de caritat per Nadal

A més de viure la tradicional vetlla a la basílica de Sant Pere i a les diverses parròquies romanes, moltes famílies escullen sortir de la seva comoditat per servir l'àpat de Nadal als pobres, com ara la Comunitat de Sant'Egidio, que des del 1982 promou la iniciativa d'oferir un àpat per Nadal a les persones pobres.

Per Nadal, arreu del món, les famílies s'apleguen, compren regals per intercanviar sota l'arbre, pararan la taula per a la festa... però per a qui no té res, aquesta festa, més que no pas altres, esdevé un dia realment trist.

Per això, la Comunitat desitja, justament en el dia que neix Jesús pobre per salvar el món, reunir-se amb una gran família, on tothom es pugui sentir com a casa: és la imatge més bonica que explica de forma eloqüent la seva manera particular d'estar amb la gent, sobretot amb qui és més pobre.

Han passat ja 30 anys quan al voltant de la taula de la festa a la basílica de Santa Maria in Trastevere, alguns joves van servir l'àpat a uns 20 convidats que eren gent gran del barri que aquell dia l'haurien passat sols i algunes persones sense llar que coneixien dels carrers del Roma. Des d'aleshores, la taula augmenta cada any i ha arribat a moltes parts del món, allà on es fa present la Comunitat.

L'any 2000 va arribar a desenes de milers de persones a 54 països diferents: persones que viuen al carrer, a les residències, a les presons... tots aquells pobres que la Comunitat ajuda durant l'any i molts altres que s'han afegit a la festa.

RàdioEstel
DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.00 h a 1 h

Redifusió del programa les nits de
diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623
www.dematinada.es

També ens trobareu al Twitter

Els tres Nadals de Terra Santa

Les comunitats cristianes de Palestina i Israel celebren el naixement de Jesús el 25 de desembre i el 7 i 18 de gener

Ana Alba
Jerusalem

Les nits es tornen fredes a Jerusalem i a Betlem. S'acosta Nadal. La proximitat de la festa en aquestes dues ciutats no es nota només pel clima. Des de fa ja uns dies, els carrers dels barris cristià i armeni de la Ciutat Vella de Jerusalem i els del nucli antic de Betlem s'han omplert d'avets decorats amb boles i garlandes i de ninots del Pare Noel. Els cristians de Terra Santa, la majoria palestins, s'afanyen amb els preparatius de Nadal.

Tant a Palestina com a Israel són moltes les ciutats i pobles on viuen cristians i per les dates nadalenesques les visiten turistes d'arreu del món.

El centre de la celebració de Nadal és Betlem, la localitat on diu la Bíblia que va néixer Jesús, de la descendència del rei David.

La basílica de la Nativitat de Betlem celebrarà aquest any el seu primer Nadal com a Patrimoni de la Humanitat, inclosa dins la llista de monuments en perill de la Unesco (Organització de l'ONU per a l'Educació, la Ciència i la Cultura) des del 29 de juny passat.

Com mana la tradició, la nit del 24 de desembre tindrà lloc a Betlem la missa del Gall, celebrada pel patriarca llatí de Jerusalem, Fouad Twal, que arribarà a Betlem en pelegrinatge des de Jerusalem. Al migdia serà rebut davant la Tomba de Raquel, a l'entrada de Betlem, pel rector de la parròquia d'aquesta ciutat i per representants religiosos i autoritats civils de Betlem i les localitats veïnes de Beit Jala i Beit Sahour. El seu camí cap a la plaça del Pessebre, on es troba la basílica de la Nativitat, seguirà la ruta del pelegrinatge, l'eix de la qual és el carrer de l'Estrella. Per aquesta via diu la tradició que Maria i Josep van arribar a Betlem procedents de Natzaret.

Després que el patriarca llatí faci una entrada solemne a la basílica de la Nativitat, que acull l'església de Santa Caterina, es farà la processó fins a la Gruta de la Nativitat. A mitjanit, començarà la missa de Gall, en la qual serà present el president palestí, Mahmud Abbàs. Per assistir a aquesta missa, que sempre està plena a vessar, és necessari tenir invitacions o comprar entrades, que s'esgoten ràpidament.

Ser la Nit de Nadal a Betlem és un somni fet realitat per als pelegrins arribats d'arreu del món, però per als cristians palestins sovint és un somni impossible de complir. Els visitants foranis no tenen dificultats per arribar a la ciutat on va néixer Crist fa més de 2.000 anys. Amb un passaport vigent i una mica de paciència per passar els controls militars israelians poden aconseguir la seva fita. Però els cristians autòctons de localitats situades a Cisjordània han de demanar permisos especials a l'Administració Civil israeliana, que depèn de l'Exèrcit. Alguns els obtindran i altres no, i malgrat viure a tan sols uns quilòmetres de Betlem, no hi podran entrar.

© Mounir Hodaly

Si Maria i Josep anessin ara de Natzaret a Betlem, haurien de franquejar un mur de formigó gris d'uns 8 metres d'alçada que barra el pas a tot aquell que vingui de Jerusalem. És el mur que Israel va construir per envoltar Cisjordània.

«Preparem cada Nadal amb l'esperança que serà l'últim sota l'ocupació [israeliana], amb l'esperança que el següent serà un Nadal en pau per a Terra Santa», diu amb poca energia Nabil, propietari d'una botiga d'artesanía i records a la plaça del Pessebre de Betlem. «Moltes famílies, entre elles moltes cristianes, es troben en una situació complicada, especialment les que viuen del turisme. Per Nadal creix una mica el nombre de visitants, però durant la resta de l'any ens visita poca gent, els pelegrins vénen a Betlem només a passar el dia i solen dormir a Jerusalem. Mentre no hi hagi pau, la situació per als palestins no serà gens bona», subratlla Nabil.

Les comunitats cristianes d'Israel —la majoria també estan integrades per palestins nascuts en territori israelià i amb ciutadania israeliana— no pateixen les dificultats de les que viuen a Cisjordània i Gaza. Algunes de les més importants es troben a Natzaret i Haifa, ciutats del nord d'Israel.

Natzaret (*Natzeret* en hebreu i *an-Nasira* en àrab) té uns 81.500 habitants, la majoria àrabs. El 30,9% de la població és cristiana i és centre de pelegrinatge tot l'any, ja que en aquesta ciutat Maria va rebre l'anunci de l'arcàngel Gabriel que seria mare de Jesús. El Fill de Déu va créixer als carrers de la ciutat vella de Natzaret i es creu que en aquesta població va passar la major part de la seva vida.

«Si Maria i Josep anessin ara de Natzaret a Betlem, haurien de franquejar un mur de formigó gris d'uns 8 metres d'alçada que barra el pas a tot aquell que vingui de Jerusalem»

A Natzaret, el Nadal també és una de les festes més importants de l'any. Aquesta és la tercera temporada que se celebren el Festival i el Mercat nadalencs. Entre el 12 i el 19 de desembre, el centre de la ciutat es va omplir de llums de colors, arbres de Nadal, parades d'artesanía, concerts en esglésies i en escenaris a l'aire lliure —com el situat davant de l'església grega ortodoxa de l'Anunciació— i activitats per als més menuts. El primer vespre es va inaugurar el festival amb l'encesa d'un arbre de Nadal gegant i els visitants van tenir l'oportunitat durant tot el festival de gaudir de la companyia del Pare Noel, que es passejava pels carrers més concorreguts.

El Nadal a Terra Santa és el més variat i llarg del món. «Aquí Jesús neix tres vegades», diu somrient una senyora armènia de Jerusalem. Gràcies a la presència de totes les branques del cristianisme i la convivència de les diferents comunitats cristianes a Terra Santa, les celebracions nadalenesques

són les més variades i no tenen lloc només el 24 i el 25 de desembre. El 6 de gener, quan els catòlics celebren la festivitat de l'Epifania i els treis Reis d'Orient creuin el mur de Cisjordània per portar al nen Jesús or, encens i mirra, a la gruta de la Nativitat, se celebrarà el naixement de Crist amb una altra gran cerimònia presidida també per les màximes autoritats palestines i religioses a l'església grega ortodoxa de la basílica de la Nativitat. Els ortodoxos celebren la nit del 6 de gener i el 7 de gener.

I encara faltaria un Nadal. A Jerusalem, el naixement de Jesús serà motiu de festa un tercer cop. L'església ortodoxa armènia de Jerusalem va ser l'única església cristiana que no va adoptar el calendari gregorià, introduït el 1752, i com que encara utilitza el calendari julià, celebra Nadal el 18 de gener al vespre i el 19 de gener. Només els armenis ortodoxos de la Ciutat Santa commemoren el naixement de Crist en aquesta data, la resta dels armenis ortodoxos del món ho fan el 6 i 7 de gener.

Aquest any, el patriarcat llatí de Jerusalem té un record especial per als cristians de Gaza i per a tota la població d'aquest petit tros de terra palestina. Fouad Twal va visitar el 16 de desembre la comunitat cristiana de Gaza, que és una petita minoria dins d'una població d'1,8 milions de persones. Els cristians de Gaza, com els musulmans, van patir els bombardejos de l'Exèrcit israelià en el marc de l'operació Pilar Defensiu el novembre passat. «Una guerra mai no és santa (...) Condemno totalment l'opció de la guerra, la violència i la destrucció, que són una amenaça per a la seguretat a la regió (del Pròxim Orient)», va dir el Patriarca després del conflicte.

Un Nadal entre la incertesa política

Javier Molina
El Caire

Els cristians coptes d'Egipte començaran el seu Nadal el proper 7 de gener. A mitjanit la Missa del Gall donarà la benvinguda a una Nit de Nadal que tancarà 43 dies de dejuni, en què només es menja peix i vegetals. Els hereus d'una de les branques més antigues de l'Església orientals celebraran la seva fe després d'un any marcat per la inquietud de brots esporàdics de violència sectària, l'elecció d'un president islamista, la mort del papa Xenuda III i la coronació del seu successor, Tauadros II. I, com a colofó de dotze mesos de vertigen, aquest Nadal arriba amb el rerefons del referèndum d'una Constitució aprovada per una Assemblea Constituent dominada pels islamistes i que fa un mes els representants de l'Església ortodoxa copta van abandonar. Ho van fer en protesta per un text que —segons els seus detractors— soscava les llibertats i avança en la islamització del país més poblat del món àrab amb un 10 per cent de fidels cristians.

«És una Constitució sectària elaborada pels Germans Musulmans per empènyer el país cap a la teocràcia iraniana», denuncia a *Catalunya Cristiana* l'activista copte de drets humans Naguib Gibrail. En l'apartat religiós, la nova Carta Magna limita la llibertat de credo a les tres confessions monoteistes —islam, cristianisme i judaisme— i estipula que cristians i jueus es guiaran per la legislació pròpia en afers com ara l'estatus personal o l'elecció dels seus líders. Això no obstant, és el paper de la xaria (legislació islàmica) i la redacció vaga d'alguns articles el que desperta els recels d'una comunitat cristiana que juntament amb liberals i gent d'esquerres han pres el carrer des que a finals de novembre el president Mohamed Mursi blindés judicialment les seves resolucions i les de l'Assemblea Constituent. «Protestem contra el règim actual. No acceptarem una nova Constitució islamista», es queixa Sameh Kamal, una farmacèutic cristià de 37 anys que ha participat en diverses marxes que durant setmanes han enfilat el camí del palau presidencial. «Els articles no protegeixen la igualtat entre musulmans i cristians i no accepten altres religions com ara la *bahai*. Egipte pertany a tots els egipcis, no només a les tres religions», afirma.

El 5 de desembre els xocs entre partidaris i detractors del president —mem-

bre dels Germans Musulmans— van obrir una rasa en l'ànima del país. Tots dos bàndols es van culpar d'una violència que, després d'una nit de batalla campal, va deixar 11 morts i més de 700 ferits. Les televisions islamistes van arribar fins i tot a assenyalar membres de la dictadura derrocada de Hosni Mubarak i els cristians com a instigadors d'un dels episodis més tristos de 22 mesos de transició.

Una transformació extremadament difícil en què sovint els coptes són centre involuntari de l'huracà. El setembre passat una sàtira cinematogràfica barroera finançada per cristians egipcis residents als Estats Units va propagar la ira pel món musulmà i diverses desenes de persones van perdre la vida en disturbis i atacs a ambaixades occidentals. A Egipte, el jove ateu de família cristiana Albert Saber ha estat una de les víctimes de la persecució judicial. Fa unes setmanes un tribunal cairotà el va condemnar a tres anys de presó per blasfèmia en pujar al Facebook un vídeo crític amb les religions. I a finals de novembre un altre tribunal de la capital va dictar pena capital per a set cristians egipcis que viuen als Estats Units

«El Nadal serà feliç malgrat la situació política. Els cristians celebrarem que tenim un nou Papa»

per participar en la producció del film controvertit. En una entrevista a través de correu electrònic amb *Catalunya Cristiana*, un dels condemnats a mort, l'activista copte Morris Sadek rebutja qualsevol vinculació amb la pel·lícula. «El veredicté demostra que el règim vol silenciar els activistes coptes», assegura. «Els cristians egipcis som la minoria més nombrosa del Pròxim Orient però a diari som perseguits; se'ns impedeix construir temples; som assassinats; patim la retòrica anticristiana dels mitjans de comunicació i se'ns nega l'accés a

alts càrrecs de la policia, l'exèrcit i el sistema judicial.»

La revolució de Tahrir que va sorprendre el món encara no ha arribat als pobres i als cristians. I la discriminació cap a la principal minoria del país ha continuat produint-se com en temps de Mubarak. A més, l'auge polític dels ultraconservadors salafistes ha alarmat els cristians. «Hi ha por al futur perquè els règims religiosos no accepten el diferent. Els islamistes parlen de la democràcia i de la majoria, però les urnes no ho són tot», apunta el pensador copte Raed el Sharqawi. Segons algunes organitzacions, algunes desenes de milers de cristians han abandonat el país en el darrer any amb destinació cap a Europa, Canadà o els Estats Units.

Uns núvols que, segons El Sharqawi, no enfosquiran aquestes dates de retrobades i devoció. «El Nadal serà feliç malgrat la situació política. Els cristians celebrarem que tenim un nou Papa», confessa. Fidels al costum, els coptes aniran a la Missa del Gall a la catedral cairotà d'Abasiya o en altres milers d'esglésies del país i recordaran la fugida a Egipte de Maria i Josep per salvar Jesús.

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

✓ Del 20 al 27 de maig

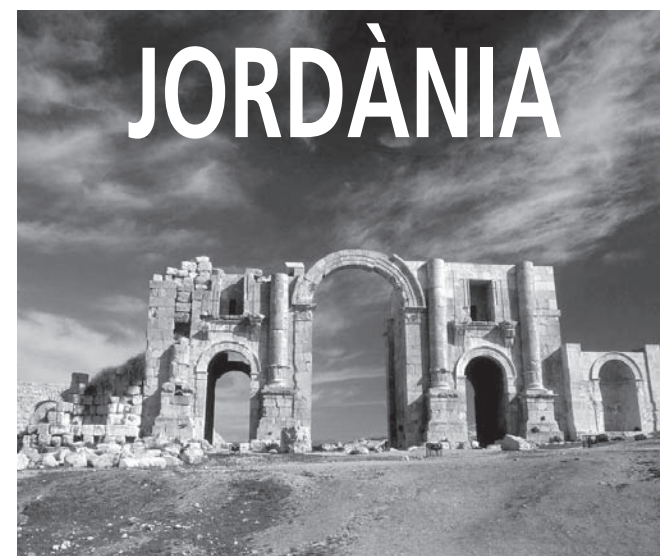
✓ Del 14 al 21 d'agost

- Seguirem les petjades i els viatges de JESÚS; contemplarem el llac de Tiberíades, la terra i els paisatges de la Galilea on ell va viure la Jerusalem de la Passió i molt més.
- Escoltarem les seves paraules en la realitat geogràfica i en el context humà on van ser dites.
- En el nostre interior, podrem captar el ressò de la seva veu... Sentir el que va dir i com ho va dir.

AMB EL SUPORT DEL
PREVERE QUE ENS
ACOMPANYARÀ DES DE
BARCELONA HO
ACTUALITZAREM,
ENS HI IMPLICAREM,
HO CELEBRAREM

Del 28 de febrer al 7 de març

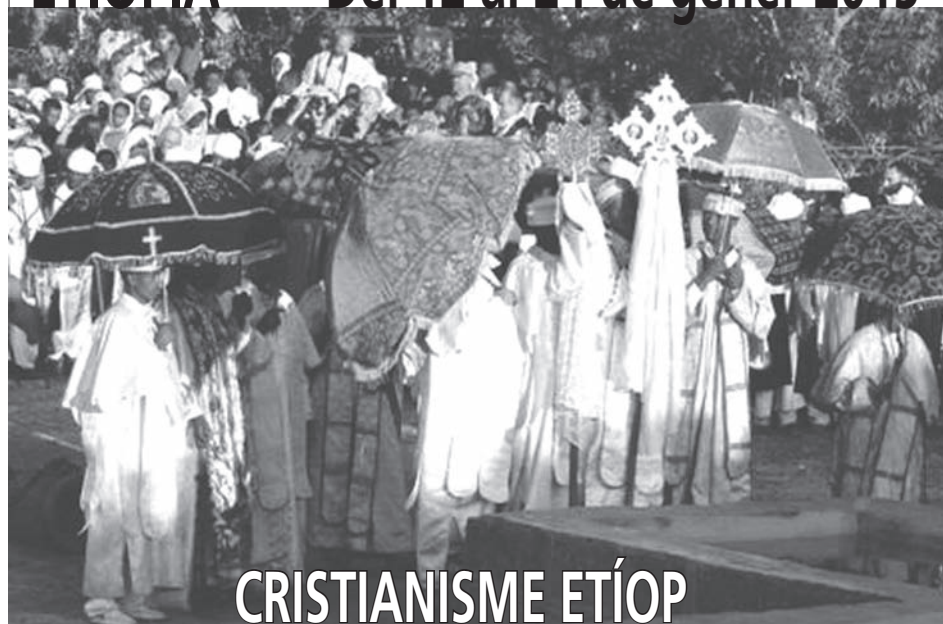

JORDÀNIA forma part del que en un sentit ampli anomenem la Terra Santa, allà on episodis de l'Antic i del Nou Testament es fan ressò en uns llocs geogràfics ben localitzats: el mont Nebo on Moisès va contemplar la Terra Promesa abans de morir o el lloc on segons la tradició Joan Baptista va batejar Jesús. Altres jaciments arqueològics com Jerash, Pella, Um Qais, ens faran entendre com era tota la regió a l'època de Jesús. Encara més, Jordània ens ofereix el tresor de les terres de la civilització nabatea amb la seva joia més preuada com és Petra, allà farem un recorregut complet per una de les Meravelles del Món, i des d'allà ens dirigirem cap a les seves reserves naturals gaudint dels banys a la mar Morta i del nostre recorregut en jeeps per Wadi Rum.

Expedicions culturals

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

ETIÒPIA Del 12 al 24 de gener 2013

Celebració de l'Epifania-TIMKAT- a la Jerusalem africana-LALIBELA

LÍBAN / La vall cristiana d'orient
Del 2 al 7 d'abril 2013

EL LÍBAN, part de Terra Santa, és un dels llocs que el Sant Pare Benet XVI ha visitat fa poc transmetent amb la seva visita un missatge de pau i de reconciliació al Pròxim Orient. Nosaltres proposem aquest viatge fent difusió del mateix missatge per descobrir i aprofundir en les comunitats cristianes del Líban, els santuaris de devoció com els que hi ha a Harissa, Zahle, recórrer la història i l'arqueologia mil·lenària del territori visitant llocs com Baalbek i Sidon, així com disfrutar de les tradicions actuals en el cosmopolita Beirut i gaudint dels paisatges naturals en els mítics cedres del Líban a Baroukh o a les grutes de Jeitah.

El Papa a Twitter: una nova forma de comunicar l'Evangeli

Les quatre primeres piulades de Benet XVI passaran a la història

Mercedes De La Torre C.
Ciutat del Vaticà

El papa Benet XVI ha escollit una nova via per comunicar els seus missatges a totes les persones de bona voluntat a través de la xarxa social Twitter amb el nou usuari oficial @pontifex. En aquesta ocasió han sorgit polèmiques dins i fora de l'Església com a conseqüència del gran boom mediàtic. Tanmateix, els quatre primer tuits de Benet XVI passaran a la història.

El dimecres 12 de desembre, festa de la Mare de Déu de Guadalupe, en acabar l'audiència a l'Aula Pau VI va enviar el primer missatge, una salutació per «inaugurar» el nou perfil oficial a Twitter @pontifex. Posteriorment, durant el mateix dia els més d'un milió de seguidors van poder llegir tres respostes del Papa a preguntes sobre la fe.

El perfil es publica en vuit idiomes. Les piulades d'@pontifex són en anglès, però a més es troben disponibles en: castellà (@pontifex_es), italià (@pontifex_it), portuguès (@pontifex_pt), alemany (@pontifex_de), polonès (@pontifex_pl), àrab (@pontifex_ar), francès (@pontifex_fr) i fonts vaticanes han confirmat que no es descarta que «es puguin incloure altres idiomes més endavant».

Aquesta vegada, les expectatives són moltes malgrat no haver estat la primera vegada que el Sant Pare fa servir aquest mitjà per enviar un missatge al món. Recordem que el juny del 2011 el Papa «es va estrenar» en aquesta xarxa social amb motiu de la presentació del portal informatiu del Vaticà amb aquest missatge: «Benvolguts amics, acabo d'inaugurar www.news.va. Lloatsia Jesucrist! Amb les meves pregàries i benedicció, Benet XVI.»

«Les piulades del Papa estaran disponibles per als creients i els no creients per compartir, discutir i animar el diàleg»

L'assessor per a la comunicació de la Secretaria d'Estat, el periodista nord-americà Greg Burke, ha indicat que les primeres piulades del Papa seran enviats «amb motiu de l'audiència general dels dimecres», però que posteriorment «no es descarta una freqüència més gran». A més, ha apuntat que el nou perfil del Pontífex és una manera d'«animar» l'Església a tenir una presència més gran en els mitjans.

D'altra banda, el director de l'Oficina

de Premsa de la Santa Seu, el pare Federico Lombardi ha dedicat el seu editorial setmanal a aquesta «nova forma de comunicació al servei a l'Evangeli», en què assegura que «naturalment el món no se salvarà a ritme de piulades», però recorda que «al voltant del miler de batejats catòlics i prop de set mil milions d'habitants arreu del món, alguns milions de persones podran també per aquest mitjà sentir el Papa més a prop, sentir-lo dir-los una paraula, donar-los una guspira de saviesa per portar en la ment i en el cor», i també per poder «compartir amb la resta d'amics».

El pare Federico Lombardi explica que «140 caràcters—els que contenen una piulada— no són pocs», i ha recordat que la majoria dels versets de l'Evangeli en tenen menys; les benaurances són molt més breus. Una mica de concisió no fa mal. Des de fa segles sabem que escoltar una paraula de Jesús pel matí i portar-la a la ment i al cor sosté el camí d'una jornada... o d'una vida». En aquesta línia, Lombardi remarca que «cal entendre per què aquesta paraula és important, d'on ve i cap a on va, en quin context de la vida troba el seu sentit». A més, ressalta que «la piulada no porta vida per ella mateixa o automàticament. No pot trobar per ella mateixa una acollida entusiasta o un rebuig». En aquest sentit, ha comparat la piulada amb una llavor que «pot caure en un terreny pedregós o enmig de les bardisses dels prejudicis i sufocar, o caure també en un terreny bo i disponible i així donar fruit i multiplicar-se».

Segons un comunicat vaticà, la presència del Papa a Twitter és «una expressió concreta de la seva convicció que l'Església ha de fer-se present al món digital» i pot considerar-se com «aquesta punta de l'iceberg que és la presència de l'Església en el món dels nous mitjans». A més ha recordat que l'Església «es troba ja present difusament en aquest ambient a través d'una àmplia gamma d'iniciatives, des dels llocs oficials a internet de diverses institucions i comunitats, als llocs personals, blogs i micro-blogs de personalitats del món eclesial i dels creients individual-

Cronologia de les primeres piulades

El primer missatge del Papa des del seu perfil personal va ser enviat en públic directament per ell a través d'una tauleta d'última generació a les 11.30: «Benvolguts amics, m'uneixo a vosaltres amb alegria per mitjà de Twitter. Gràcies per la vostra resposta generosa. Us beneixo a tots de cor.»

Posteriorment, cap a les 12.15, el Pontífex va respondre una primera qüestió de fe, sobre com es pot viure millor l'Any de la Fe en el dia a dia: «Dialoga amb Jesús en la pregària, escolta Jesús que et parla en l'Evangeli, troba Jesús, present en el necessitat.»

Més tard, cap a les 15.00, va contestar una segona qüestió sobre com viure la fe en Jesucrist en un món sense esperança: «Amb la certesa que, qui creu, no estarà mai sol. Déu és la roca segura sobre la qual construir la vida, i el seu amor és fidel.»

Finalment, va respondre, cap a les 18.00, una tercera qüestió de fe, relacionada amb els consells per pregar més enmig de les obligacions professionals, familiars i socials: «Ofereix al Senyor tot el que fas, demana la seva ajuda en totes les circumstàncies de la vida diària i recorda que Ell és sempre al teu costat.»

ment», afegeix la nota oficial.

Així mateix, precisa que la presència del Papa a la xarxa social «és, en definitiva, una ajuda als esforços d'aquells pioners a l'hora d'assegurar que la bona notícia de Jesucrist i l'ensenyament de la seva Església entrin també en aquest lloc públic de diàleg i intercanvi que han creat les xarxes socials». Igualment, el comunicat apunta que, amb la seva presència, Benet XVI vol «animar totes les institucions eclesials i els creients perquè posin atenció a l'hora d'elaborar un perfil adient d'ells mateixos i de les seves conviccions al continent digital».

La Santa Seu assegura que «l'Església reconeix la importància d'aquest mitjà per ensenyar la veritat que el Senyor ha transmès a la seva Església, i al mateix temps escoltar als altres i aprendre el que hi ha als seus cors i les seves preocupacions, per entendre el que són i el que estan cercant». Les piulades del Papa estaran disponibles per als creients i els no creients per compartir, discutir i animar el diàleg i «esperem que els missatges breus del Papa, i els missatges més complets que s'intenten transmetre-hi, plantegin qüestions a la gent de diversos països, llengües i cultures».

EN RECORD DEL PARE MANUEL ESCRIBANO RODRÍGUEZ

El pare Manuel Escribano Rodríguez es va ordenar sacerdot a Roma, l'any 1960, amb la congregació de la Sagrada Família, Pare Manyanet.

Va dedicar tota la seva vida a la congregació i va prestar els seus serveis a Palmoli (Itàlia), Morrison (Argentina), i Curitiba (Brasil). Els darrers dies va tornar a Palmoli, on va emmalaltir i va ser traslladat a Abasto, lloc on va morir. 52 anys dedicats al sacerdoci.

Tota una vida dedicada als altres, a fer el bé, a transmetre la seva alegria, la seva fe i tot la seva saviesa. Per a Ell tot tenia solució en aquesta vida i sempre buscava el costat positiu de les coses. Sempre transmetia pau.

Va acceptar la malaltia com un do sense queixar-se fins al darrer moment, a pesar de l'agonia final.

En aquest primer aniversari de la seva mort tota la seva família el recorda i no l'oblida. Descansa en pau, pare Manuel.

Els Pastorets del Vendrell

DIES: GENER 13, 20 i 27 - FEBRER 3, a les 17 h

Teatre Àngel Guimerà

Informació i reserves: tel. 977 662 993

www.pastoretsdelvendrell.cat

Bonificació especial per a grups

**El 10% de la recaptació
total de la taquilla es
destinarà a una finalitat
benèfica**

Són... els Pastorets de Catalunya!

Filipines

Càritas es mobilitza per ajudar les víctimes del tifó «Bopha»

L'entitat alerta de la necessitat d'habitatge a llarg termini

Redacció / Manila

Càritas Filipines ha activat els seus dispositius de resposta a les emergències per oferir ajuda a les nombroses víctimes del súper tifó *Bopha* de categoria 5 que recentment va arrasar la zona sud-oriental, i va provocar inundacions i grans danys en cases, negocis i granges. A mesura que passen els dies, augmenta tant el nombre de morts com el de damnificats.

Càritas Filipines ha enviat equips d'emergència a les àrees afectades per col·laborar en les primeres operacions d'auxili als afectats. «Hem començat ja a proporcionar arròs i ajuda d'emergència a les víctimes, però caldrà més temps i esforç per organitzar de manera adient el pla d'ajuda a totes les persones afectades», explica el pare Edwin Gariguez, director de Càritas Filipines, en un informe preliminar de danys enviat a Càritas internacional.

El pare Edwin forma part d'un dels equips de Càritas que s'ha desplaçat a Suriago del Sud, on l'impacte del *Bopha*

ha estat especialment intens. «La majoria de la zona costanera ha quedat afectada», assenyala el responsable de Càritas Filipines. «A la ciutat de Nigig, només tres de les 50 cases continuen dretes», afegeix.

En el seu informe indica que les àrees de Compostela i Davao Oriental són les

que tenen més necessitats de material d'emergència, com ara estores, flasades, subministrament d'aigua i productes d'higiene, així com tendals per a refugis temporals. En aquestes zones, la xarxa local de Càritas ha pogut posar en marxa un canal d'assistència urgent a les víctimes a través de parròquies, que

es van habilitar com a refugis temporals després de rebre l'avís de l'arribada del tifó.

Els equips de Càritas Filipines alerten que hi haurà necessitats serioses d'habitatge a llarg termini, especialment en la província de Compostela i Davao Oriental. «Encara que sorprèn que la situació no sigui tan dolenta com s'esperava, els danys materials i l'impacte agrícola del tifó s'allargarà durant molts anys», assegura Gariguez, que confirma, també, que els refugis construïts per Càritas per a situacions d'emergència han resistit el pas del tifó.

El director de Càritas Filipines indica, a més, que «l'evacuació preventiva portada a terme i el sistema d'alerta primera han funcionat adientment. Les autoritats van informar als alcaldes locals i van alertar totes les comunitats. En alguns casos en què els vilatans no volien sortir de casa seva, la policia els va obligar a anar al refugi. La posada en pràctica de tot el treball realitzat en les fases de preparació ha estat tot un èxit».

Una vegada que Càritas Filipines identifiqui les necessitats més urgents i les àrees prioritàries de la resposta a aquesta emergència, Càritas espanyola definirà la seva participació i suport, en la mateixa línia de cooperació fraterna que es manté amb aquesta Càritas asiàtica i que es va posar en relleu a principis de 2012 amb l'aportació solidària als efectes del tifó *Washi*.

CatalunyaCristiana

Aquest Nadal regala una subscripció a CatalunyaCristiana. El millor regal!

Pots enviar-nos les dades per:

Correu postal:

Catalunya Cristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Telèfon:

93 409 28 10

Correu electrònic:

administracio@catalunyacristiana.cat

CatalunyaCristiana 124,80€ l'any

Aquest Nadal desitjo regalar una subscripció a CatalunyaCristiana durant un any a:

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____

Persona que realitza l'obsequi:

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament de 124,80€ per any

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

☐ Dos pagaments semestral de 62,40€

☐ Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la subscripció-regal.

Titular

Entitat _____ Oficina _____ DC _____

Compte _____ Data (dd/mm/aa) _____

Signatura del titular _____

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

França

La catedral de Nôtre Dame de París fa 850 anys

El temple celebra l'aniversari amb diverses millores

Redacció
París

L'emblemàtica catedral de Nôtre Dame de París va fer el 12 de desembre passat 850 anys de vida i 150 de la seva restauració per l'arquitecte francès Viollet-le-Duc. La construcció de Nôtre Dame a l'Île de la Cité, una petita illa al centre de París envoltada per les aigües del riu Sena, va durar 180 anys. Es va iniciar l'any 1163 i es va finalitzar el 1345. Per a aquest aniversari s'ha millorat la il·luminació de la catedral, s'ha renovat l'orgue, s'ha construït una plataforma per poder apreciar-ne la façana gòtica i aviat tindrà noves campanes. «Durant 850 anys aquesta catedral ha estat un símbol de bellesa, veritat i bondat que ha atret generacions fins aquí», ha explicat Mons. Patrick Jacquin, rector de Nôtre Dame.

Les campanes de Nôtre Dame són un dels símbols de la bellesa de l'obra. Pels volts del 1769, el monument va arribar a comptar-ne amb 20 que ressonaven arreu de la capital francesa tot convidant a la pregària, anunciant les hores d'alegria i de tristesa, recordant el temps que passa i l'eternitat que espera.

Durant la revolució francesa les campanes va ser retirades dels campanars de la catedral. Els revolucionaris les van fondre i van fer servir el bronze per construir canons. Només va quedar la més gran, que pesa prop de 13 tones i que va ser batejada com a *Emmanuel*. Està previst que, en les reformes fetes per commemorar l'aniversari, vuit noves campanes siguin col·locades a la torre de la catedral.

A la inauguració de l'aniversari es van fer presents l'arquebisbe de París, Mons. André Vingt-Trois; l'alcalde de París, Bertrand Delanoë, i el ministre de l'Interior, Manuel Valls.

Mons. Vingt-Trois va assenyalar que Nôtre Dame és «un símbol per als parisencs i per a les persones d'arreu del món». Segons l'arquebisbe, «és la fe en la presència permanent de Déu la que va inspirar la perseverança i el talent dels artistes que van bastir la catedral. És la fe l'ànima que sosté la col·locació de la primera pedra fins als nostres dies. Aquesta és la fe que va portar el poble de París a reconèixer casa seva. És la

mateixa fe que va inspirar tants sants parisencs que invoquem».

L'arquebisbe de París va assenyalar també que en aquest any jubilar «donem gràcies a Déu pel testimoni que rebem de la fe dels nostres constructors, dels artesans del poble de París, dels seus pastors, de tants sants que han il·luminat la nostra capital». I va afegir: «En l'Any de la Fe, descobrim amb admiració el poder de Déu que actua a través de la debilitat dels fets humans que teixeixen la història de la humanitat. És per la fe que allò impossible es fa possible.»

Per la seva part, Valls va destacar que la catedral ha sobreviscut els regnats de «80 reis, dos emperadors i cinc repúbliques». I va afegir que el 850è aniversari de la catedral «se celebra perquè tothom vegi en les seves torres la imatge de França en tota la seva esplendor».

Del 12 al 15 de desembre es va celebrar un congrés que va tractar diversos aspectes sobre la catedral: religiós, social, artístic, literari i institucional. Durant quatre dies, els ponents es van aplegar per compartir els seus coneixements sobre aquesta catedral des de l'edat

«Els pelegrins són convidats a seguir el camí del jubileu cap a la catedral»

mitjana fins a l'actualitat.

Amb motiu del 850è aniversari de la catedral de Nôtre Dame de París, els pelegrins són convidats a seguir el camí del jubileu cap a la catedral. La plaça serà ocupada de tal manera que els participants podran descobrir d'una forma singular la façana occidental de Nôtre Dame.

«Volem que els transeünts tornin a apropiat-se d'aquest monument carregat d'història i espiritualitat, i els ofereixi un aspecte sagrat vital», explica Benedicte Esnault, directora de l'Associació Nôtre Dame de París 2013.

Un campanar alt de 13 metres d'alçada exhibirà tres vitralls de Jacques Chevallier que daten del 1936. El camí

del jubileu finalitzarà en un petit amfiteatre que baixa cap al pòrtic del monument, on s'ha previst realitzar espectacles i una il·luminació especial de la façana.

A través d'un pla inclinat entapissat de plafons fotogràfics i referències històriques s'accedeix al pla inferior, on es va construir una esplanada —a més de cinc metres d'alçada— davant dels tres fronts de la catedral: és l'ocasió per descobrir de prop, i segons una perspectiva inèdita, les escenes representades a la façana oest del monument. «Aquestes representacions d'escenes de la Bíblia —comenta Esnault— afronten qüestions fonamentals: portaran el públic a preguntar-se sobre la seva pròpia vida personal i

espiritual.» A més, hi ha previstes projeccions lluminoses. Una sèrie d'esglaons permetrà baixar a la planta baixa i donarà accés a l'edifici. A tots dos costats de l'esplanada s'instal·laran sis petites casetes que acolliran diverses activitats en homenatge als «antics oficis relacionats amb la construcció o de la catedral, com ara el treball del vidre, la fosa de campanes o la construcció d'orgues».

Durant l'Any de la Fe, Nôtre Dame espera donar la benvinguda a més de 20 milions de pelegrins i turistes, un gran impuls a la seva mitjana de 14 milions de visitants anuals.

En l'indret on hi ha ubicada ara la catedral gòtica va haver-hi abans una catedral romànica. Allà mateix es va bastir la primera església cristiana de París, la basílica de Saint Etienne, projectada al voltant del 528. La catedral va ser restaurada per Eugène Viollet-le-Duc i Jean-Baptiste-Antoine Lassus l'any 1846. La catedral va ser construïda com una mena de catecisme de pedra, per ajudar els fidels a conèixer les veritats de Déu, tenint en compte que en aquella època la majoria no sabia llegir ni escriure.

www.slabbinnck.com

lo mejor del mundo

Artículos litúrgicos fabricados artesanalmente, cera, tallas de madera hechas por maestros artesanos con maderas nobles como el nogal, cedro, y servicio de restauración de orfebrería.

Partida Fanecaes, s/n. - A.C. 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - T.: 962 900 971 - F.: 962 901 362 - veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Opinió

R. D. Congo: deu claus per entendre un conflicte oblidat

Oscar Mateos

 Professor de la
Universitat Ramon
Llull i responsable
de l'àrea social
de Cristianisme i
Justícia

«Nosaltres
tenim una
responsabilitat
indirecta, però
real, amb tot
aquest entramat
de dolor i
conflicte»

1. A mitjans de novembre, la República Democràtica del Congo va patir un nou episodi de violència amb l'entrada del grup rebel M-23 a la ciutat de Goma, a l'est del país. Milers de persones van fugir com a conseqüència d'aquest atac, que protesta per l'incompliment dels acords de pau signats l'any 2009.

2. Cal entendre que aquest fet és un episodi més d'una guerra que té arrels històriques i que només en els últims 16 anys, des del 1996, ha provocat més de 5 milions de víctimes mortals i milions de persones desplaçades i refugiades.

3. El conflicte que té lloc a la R. D. Congo, especialment a l'est del país (les regions dels Kivus), no és simplement un conflicte entre «ètnies», com s'acostuma a simplificar, ja que hi participen una desena de països de la regió dels Grans Llacs (Rwanda, Uganda, Burundi, etc.) i una gran quantitat de països d'àmbit internacional (França o EUA, per exemple) i d'empreses multinacionals, vinculades especialment amb l'explotació de recursos naturals. Aquesta multitud d'actors ha portat a alguns politòlegs a etiquetar aquest conflicte com «la primera guerra mundial africana».

4. De totes maneres, la participació de països com Rwanda, liderat pel seu vigent president Paul Kagame, o Uganda, liderada per Yoweri Museveni, és cabdal per entendre el que està passant a l'est de la R. D. Congo. Ambdós països tenen una gran responsabilitat en el conflicte actual, fruit dels seus interessos econòmics (explotació dels recursos) i geopolítics (control del territori).

5. Les multinacionals, especialment aquelles vinculades a l'explotació del coltan (mineral que s'utilitza per a la fabricació d'aparells tecnològics com els mòbils), són també fonamentals. Aquesta xarxa de conflicte vincula així grups armats locals que extrauen recursos per vendre'ls a les multinacionals.

6. Nacions Unides té desplegat des de fa molts anys més de 18.000 cascos blaus a tot el país. No obstant això, Nacions Unides és, almenys fins ara, més part del problema que de la solució. Segons diversos informes, l'organització està acusada d'inacció i inoperativitat davant els atacs dels rebels, de casos de corrupció, i els seus soldats han estat involucrats en milers de casos de violacions i d'abusos sexuals.

7. La població civil és la principal damnificada de tot aquest conflicte. De totes maneres, cal subratllar la seva capacitat de resistència i d'organització. Són notables les iniciatives de denúncia de la situació que han impulsat en els últims anys organitzacions de dones o de periodistes, per citar només dos exemples.

8. Les solucions a aquest dramàtic conflicte passen per, entre altres coses, donar suport a les iniciatives de pau locals, exercir més pressió sobre governs com el rwandès o l'ugandès, però sobretot per reformar les regles de joc internacional que permetin jutjar els responsables del conflicte (siguin dirigents polítics o responsables d'empreses multinacionals) i facin efectiu i transparent el paper de les Nacions Unides. Tot això, sense voluntat política, mai no serà possible.

9. Nosaltres tenim una responsabilitat indirecta, però real, amb tot aquest entramat de dolor i conflicte. El nostre increment de consum d'aparells tecnològics contribueix clarament a empitjorar la situació. Un documental com *Blood in the Mobile*, premiat amb nombrosos guardons internacionals, explica clarament aquest fet. Per tant, cal que ens replantegem urgentment els nostres hàbits de consum i el model en ell mateix.

10. Malgrat que no aparegui als mitjans de comunicació convencionals, el conflicte a l'est de la R. D. Congo continua generant patiment diari. Cal, doncs, continuar insistint amb la necessitat de fer visible aquesta realitat, per tal que es puguin impulsar tot tipus de mesures per solucionar-ho.

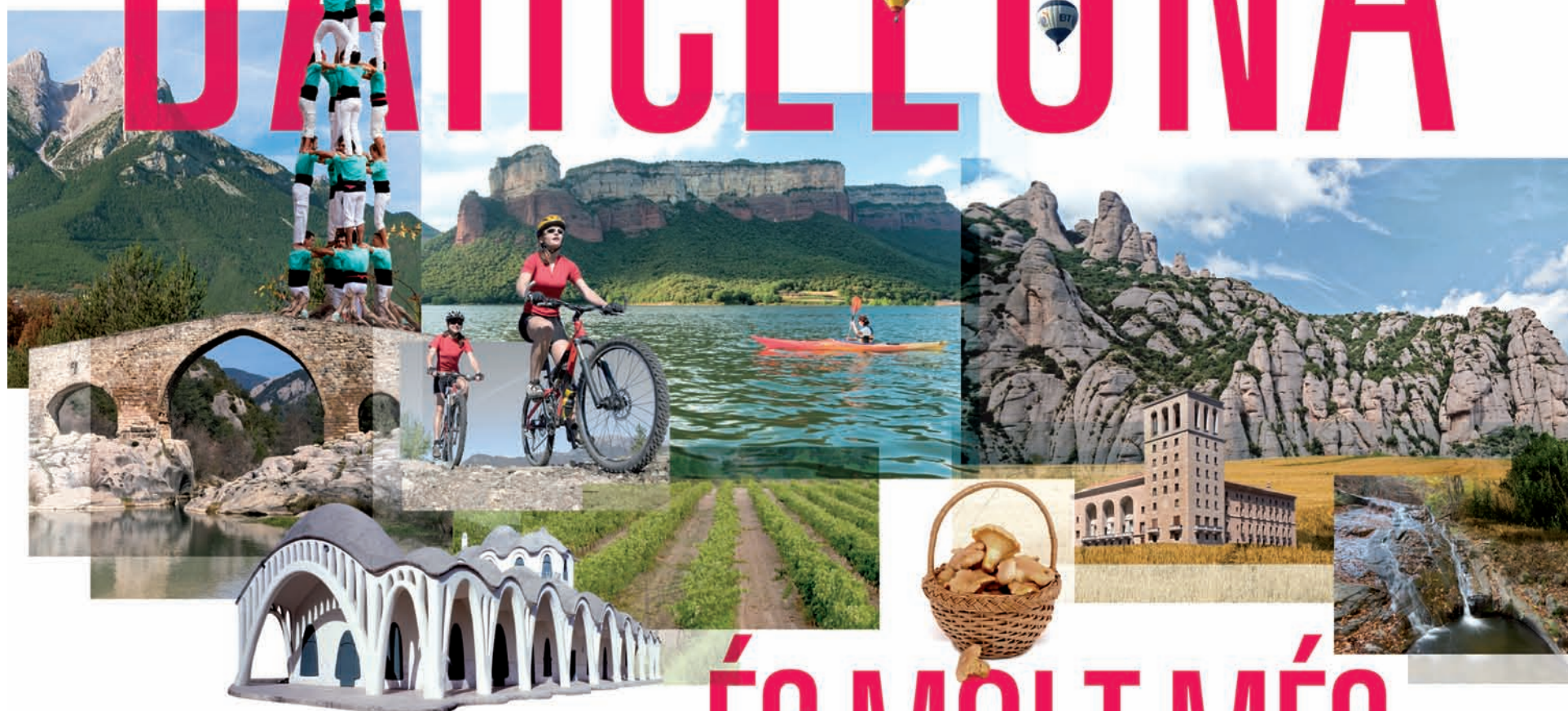
**buena
nueva**
revista para la nueva evangelización

Un mensaje profundo
en un lenguaje sencillo

Puedes suscribirte por solo 25 €/año
llamando al teléfono 91 759 79 68
o en www.revistabuenanueva.com

DESCOBREIX QUE BARCELONA

ÉS MOLT MÉS

Tradició i modernitat. Arquitectura i paisatge.
Oci i gastronomia. Festes i costums...
Pobles i ciutats sorprenents, molt a prop de Barcelona.
Tot un món per descobrir que no t'imagines!

barcelonaesmoltmes.cat

Pedraforca • Pantà de Sau-Collsabra • Igualada • Montserrat • Cercs
Parc Natural del Cadí-Moixeró • Masia Freixa-Terrassa • Sant Sadurn d'Anoia • Cardona • Montseny

Diputació
Barcelona

NOU LLIBRE DE BENET XVI

Un llibre ideal per
regalar aquest Nadal.

Un petit tresor per
compartir en família
l'alegria de la fe.

El Papa explica als
nens la figura de Maria,
la mare de Jesús.

Al cel hi tenim una mare.
És la Mare de Déu,
la Mare del Fill de Déu,
és la nostra Mare.

Benet XVI

Punt de vista

Guillermo Ruben Lezcano
Josep Maria Anguera Soler

El pessebre i Arrels són font d'esperança

En aquestes dates celebrem el naixement de l'Infant Jesús en una establia a Betlem i, també se celebren els 25 anys d'Arrels Fundació, nascuda del desig d'un grup de persones de lluitar contra la pobresa. Tots dos esdeveniments s'assemblen en l'aposta seriosa i ferma pels més desvalguts.

Jesús, Fill de Déu, neix en una establia. Invisibles als ulls de la societat, són rebutjats per tothom, menys per aquells que la societat jueva del moment tracta com a intocables, els pastors. Quina paradoxa, Déu fet home només és reconegut pels més petits de la societat, aquells que van ser il·luminats per la llum de l'àngel.

Ara fa 25 anys es va obrir, al mig del Raval, un petit llogaret, semblant a l'establia. Aquestes persones volien ajudar i acompanyar aquells que ningú no vol, aquells que són invisibles als nostres ulls quan passegem per la ciutat, aquells que són com els pastors, aquells pels quals Jesús es va encarnar a Betlem i va morir al Calvari: els pobres, els desvalguts, les prostitutes, els drogoaddictes, els malalts mentals abandonats a la seva sort al carrer, els immigrants que ningú no vol al seu costat. Sí, aquells que sempre, des del principi dels temps, han existit. Un grup de dones i d'homes, sense pensar en res més que en l'altre, van decidir abocar-se en el manament que ens va ensenyar Jesús d'estimar l'altre com a un mateix.

En mirar Jesús, Maria i Josep a l'establia, veiem reflectides aquestes famílies que estan sent desnonades; els pobres que pidolen per, per què no?, prendre un got o dos de vi; els toxicòmans que necessiten la seva droga; aquells que no poden pagar la llum i passen fred; els que viuen en pensions i habitacions de relloguer i sospiren per una llar; la gent que ve de fora i a la qual mirem de reüll; aquells que no poden ser atesos per la sanitat i tants altres. Tots aquells pels quals va néixer un Nen a Betlem, tots aquells que Arrels intenta acompanyar. Hi ha alguna

cosa al fons del seu cor, l'esperança, que, com diu Charles Peguy, va venir per Nadal. I tot i ser la més petita de les virtuts, és la que mou el món.

I ens ve al cap el somriure de Jesús Infant, que va venir a estimar tots aquells invisibles, de la mateixa forma que veiem com cada dia la família d'Arrels somriu i acompanya tots aquells que han estat reclosos en la soledat més fosca mai volguda.

De la mateixa forma que l'Església no ha de deixar de mirar l'establia, pensem que Arrels no ha de deixar de mirar aquell primer dia fa 25 anys al carrer Sadurní del barri Xino, on l'esperança es va fer un lloc entre nosaltres, abraçant i oferint escalf.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral
de Barcelona

El pròleg del quart evangeli

El professor que m'explicà els evangelis ens deia que el pròleg de l'evangeli segons sant Joan era com l'obertura d'una simfonia o d'una òpera. Quina descripció té l'obertura d'aquestes obres musicals? El diccionari la defineix així: «Peça musical breu per a orquestra, que fa d'introducció a una obra més extensa, generalment vocal.» En aquest inici, apareixen els temes musicals que, a la part més llarga de la partitura, s'aniran fent presents. De manera que, si l'oïent és versat en música, sabrà reconèixer el to de cada personatge per la melodia instrumental que li correspon.

El professor, gran coneixedor de la Sagrada Escripura, deia que el pròleg del quart evangeli era com un pròleg musical. Tots els grans temes evangèlics hi estaven expressats. Quins són? El concepte de la Paraula eterna creadora

de l'univers. El tema de la Vida i de la Llum. L'afirmació que les tenebres mai no han pogut apagar la Llum... Les paraules més sublimes són aquestes: «I la Paraula es va fer carn, i posà entre nosaltres el seu tabernacle, i vam contemplar la seva glòria, glòria que té del Pare com a Fill únic, ple de gràcia i de veritat.»

En efecte, Crist és la Vida, la Llum del món, el Pa de vida... Quan llegim l'evangeli de sant Joan, ens adonem que totes les figures i institucions de l'Antic Testament, ara, en el Nou Testament, s'acompleixen i queden superades per la persona del Verb fet home. Ha passat el temps de les figures i ha arribat el de la veritat. Tot, absolutament tot, troba la seva plenitud salvadora i únic en nostre Senyor Jesucrist, Fill de Déu i Fill de Maria.

El pròleg de l'evangeli segons sant Joan es proclama a la missa del dia de Nadal. La missa de mitjanit i la del matí refereixen el naixement del Senyor a Betlem. Sant Joan, en el seu pròleg, exposa la teologia del Nadal. «El Verb es va fer carn, i posà entre nosaltres el seu tabernacle.» L'Infant del pessebre és la manifestació de la glòria de Déu. De la misericòrdia de Déu en la nostra pobresa humana. Misteri que enalteix els humans.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Enamorament

Els màrtirs són flors cristianes i les estadístiques diuen que en brolla un cada cinc minuts. La bellesa i la robustesa de la nostra fe és segura. Fa poc vam celebrar una missa d'acció de gràcies per la canonització de Carme Sallés. Pel camí em preguntava: què són les verges i els confessors a l'Església? Vaig imaginar que eren les fulles de la planta, recordant que compleixen una funció clorofílica espiritual, indispensable per a la vida. Quan em vaig trobar un llibret que incloïa una biografia breu de la santa i vaig llegir que havia nascut a Vic, diòcesi on visc, però que la seva fundació va ser a Burgos, població que estimo molt, em vaig adonar que la primera noia que aleshores es va enamorar de mi era alumna de les Concepcionistes.

Vaig recordar T. R., que es va fixar en mi, i que a l'estiu també anava a missa cada dia als carmelites. Un dia me la vaig trobar a fora i em va parlar amb un to i un interès que em va fer ressonar i transformar alguna cosa dins meu. No oblidat mai, quan visito la ciutat castellana, anar o creuar pel passeig de l'illa, lloc d'aquella trobada. La nostra relació van ser converses senzilles, mirades, somriures, somnis i baralles amb un grup de nois rivals. Evidentment, va durar poc, com altres de successives ja en terres catalanes, però moltes vegades penso com hauria estat la meua fisonomia espiritual si no haguessin existit aquests enamoraments.

Estimar sempre enriqueix i, ser estimat, també. Aquesta sort es va afegir a la gràcia que el Senyor em va concedir. Ha estat sensibilitat, tendresa i idealisme. En cap cas no hi va haver contacte físic. Alguna vegada, fins i tot, li vaig comprar regalèssia perquè era de les poques coses que podia comprar. Van ser imaginacions, projectes quimèrics, rebre somriures amables, pròpies d'una generositat interior ingènua. Tan poca cosa va impregnar el nou amor que s'iniciava. Vaig ser molt estimat per la meua família. Els fills dels altres funcionaris que vivien a l'estació ferroviària, ells i elles, van ser el germen de l'amistat que encara continua brollant, com la vegetació dels boscos que neix, creix i se substitueix. I així es conserva fresc un bosc, com oferint amistat i rebent-la roman l'esperit jove.

En podria esmentar d'altres, cadascuna va aportar un capital espiritual, que juntament amb la Gràcia m'han fet afortunat. Sóc dels que crec que el sacerdoti es viu amb més plenitud i llibertat, en el celibat, però penso i gairebé diria que és indispensable que, durant les etapes de creixement de la personalitat, no falti mai una certa dosi d'enamorament.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Nadal en cadira de rodes

Una noia de 17 anys, amb la motxilla d'estudiant a l'esquena, espera a l'andana del metro de l'Estació de Sants. Dreta, a tocar de la línia groga, deixa passar un comboi sense pujar-hi. Minuts més tard, arriba un segon comboi. La jove continua al seu lloc. Quan els llums del tercer treuen el cap pel túnel, ella es llança a la via. Són les 8.15 hores del dia 11 de novembre del 2002. El cop de la màquina li trenca la columna i la llança a un forat, que la protegeix de la mort segura. La treuen amb pinces. Passa dues setmanes a l'Hospital Clínic i després, una llarga temporada a l'Institut Guttmann.

Elena Jacinto, jugadora de tennis que va participar en els recents Jocs Paralímpics de Londres, em diu en l'entrevista que li faig: «Vaig néixer una altra vegada, perquè la que era abans no té res a veure amb la que sóc ara, en tots els aspectes. No era feliç ni sabia com ser-ne. Ara sí que en sóc i gaudeixo de la vida en una cadira de rodes. Sembla paradoxal. Molta gent pensa: si em quedo en una cadira de rodes em moro, se m'acaba la vida i, per a mi, va ser tot al contrari, vaig començar de nou.»

«Jo havia d'anar amb cadira de rodes per aprendre a viure»

Aquella noia que es va tirar a la via, a causa d'una malaltia mental no gaire ben diagnosticada en el seu moment, avui és una altra persona: «La cadira de rodes per a mi ha estat un despertar.» Aquell dia fou per a l'Elena el seu segon Nadal. Ara estima

viure: «La vida és molt maca i cal gaudir-ne amb els moments bons i els moments dolents.»

El Nadal constitueix una invitació a néixer de nou. Nicodem no va entendre la proposta de Jesús i va formular la seva objecció: «Com pot néixer un home que ja és vell? És que pot entrar altra vegada a les entranyes de la mare i tornar a néixer?» (Jn 3,4). Es tracta d'obrir-se als esdeveniments de la vida: una malaltia, un fracàs, una ruptura amorosa, un problema laboral, una pèrdua familiar, un crac econòmic... amb una mirada nova que ens provoca un despertar. Ningú no busca esdeveniments d'aquesta mena, però es converteixen en una escola de vida que ens obre horitzons insospitats. L'Elena ho entén així: «Jo havia d'anar amb cadira de rodes per aprendre a viure.» Afronta l'existència amb coratge, sense victimisme, actitud que rebutja de totes totes. Quan torno a casa, després de l'entrevista, visc l'experiència dels deixebles d'Emmaús: «No és veritat que el nostre cor s'abusava dins nostre?» (Lc 24,32). Més enllà dels reclams comercials i dels anuncis lluminosos, el Nadal és una història de vida, de fe i d'amor. Tots podem celebrar el Nadal, però només el transmeten de veritat aquelles persones que l'han viscut en la seva carn.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

L'únic «Banc» que ens dóna alegries

Sí, almenys hi ha un Banc que —enmig dels maldecaps que han produït els financers— ens dóna alegries. I aquest és el Banc d'Aliments. Quan van rebre el Príncep d'Astúries, tots ens vam alegrar d'aquest reconeixement a una tasca que sovint passa desapercebuda, però sense la qual moltes de les associacions socials no podrien atendre tanta gent que necessita d'allò més elemental: menjar.

Però, ara, amb la iniciativa de la recollida d'aliments als supermercats han posat fil a l'agulla, donant oportunitat a milers i milers de persones de ser solidaris. Una campanya: «Gran Recapte d'Aliments a Catalunya», els dies 30 de novembre i 1 de desembre, i una resposta que ha deixat un estel de llum i d'esperança enmig de les fosques d'una crisi que ja dura massa i que afecta tantes famílies.

«La resposta de la gent ha desbordat totes les previsions»

Aquesta campanya ha estat una injecció d'optimisme per als que ja creiem en la persona humana però ens agrada comprovar-ho. M'enorgulleix veure les respostes que el poble català acostuma a tenir davant les crides a la generositat.

Ara, una altra vegada, la gent ha desbordat totes les previsions. Els supermercats han estat testimonis d'aquest fet.

Jo he intentat fer com Jesús a la porta del temple, i observar els donatius. El cas d'aquella pobra vídua que va donar una petita almoïna, però que era tot el que tenia, s'ha repetit a la porta dels supermercats de barris senzills. Casos reals: un home amb aspecte de captaire, porta un bitllet de cinc euros. Es troba un religiós amic i se li acosta: «És tot el que tinc per menjar avui, però jo també vull participar.» Minuts després surt amb la seva col·laboració i diposita, tot content, a la gran capsa de recollida dos paquets d'arròs. «La veritat és que jo sóc un dels beneficiaris del Banc d'Aliments —li diu un senyor a la jove que recull a la porta del supermercat— però, precisament perquè estic agraït, vull contribuir també deixant part del que m'ha donat l'assistenta social.»

Una mare i un fill amb síndrome de Down entren al Condis a fer la compra de la setmana. Després d'uns minuts, el noi surt amb una cara d'alegria i felicitat portant un paquet a la mà i el desa a la capsa. Però aquesta operació es repeteix cada set o deu minuts fins arribar a una quantitat que acaba per estranyar els voluntaris. Serà cosa del noi, sense que ho sàpiga la seva mare? Mitja hora després surt també la mare amb la seva bossa i tan contenta com el fill. Avui han deixat molts més euros per al Banc d'Aliments que els que han gastat per a casa seva. I el més meravellós és amb la joia que ho han fet.

Zoom

Eduard Brufau

Agustí Codinach

El 10 de desembre passat es van convocar a tot Catalunya concentracions en contra de la proposta de reforma educativa del govern espanyol i a favor de l'escola en català. A la plaça de Sant Jaume de Barcelona, on es van aplegar milers de manifestants, van congregar l'ambient reivindicatiu i el nadalenc.

Bon Nadal!

Sortoses les entranyes que et van dur i els pits que vas mamar (Lluc 11,27)

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

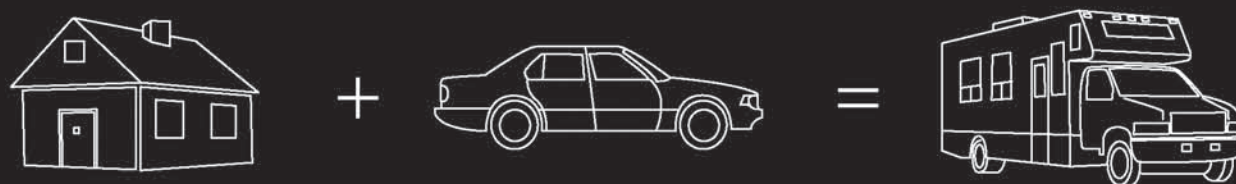
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

Des del monestir

Nadal: la festa de la humanització de Déu

Aquí tenim la clau del Nadal: en la humanització de la nostra història. I aquí tenim la clau per entendre per què hem arribat a una situació de crisi com la que estem vivint. Nadal ens recorda que Déu es va fer un dels nostres, que Déu es va vestir de carn humana, fins a l'extrem d'abraçar una vida en pobresa i vulnerabilitat. Nadal és la festa de la solidaritat i la humanització de Déu: la solidaritat vers els homes i dones, fins a les últimes conseqüències. I la crisi que estem vivint ens recorda, al contrari, la deshumanització de la humanitat, de la història i dels creients.

Un home-Déu que va irrompre en la nostra història i va venir amb un missatge d'estimació, d'alliberament, de pau, i amb una Bona Notícia per a tots els homes i dones. «Us anuncio una Bona notícia», va dir l'àngel als pastors enmig d'una

nit fosca i freda. Una bona notícia que s'anuncia als que no tenen res a perdre, que viuen a la intempèrie, sense seguretats... I ells es van posar en camí, per anar a veure què havia passat.

El gran repte, i la gran oportunitat del Nadal del 2012, és que sapiguem sintonitzar amb el missatge essencial d'aquella nit santa, la Nit de Nadal, quan cantem nades i quan fem memòria del que va passar al portal, on no hi havia ni bou, ni vaca, ni... sort que hi havia un Déu fet home, un nadó, perquè, si no, ens hauríem quedat fins i tot sense Déu!

N'hi havia un de la nostra raça, un germà nostre que va haver de néixer en un portal, en un pessebre, perquè les portes se'ls tancaven... perquè no hi havia lloc per a ells a l'hostal.

Un de la nostra raça que venia amb una bona

notícia: Déu és Emmanuel, Déu amb nosaltres. Jo voldria, en aquestes dates i en aquest temps, que disposem el nostre cor, i que des de la fe intentem, des del cor, i més enllà de qualsevol dogmatisme, normes externes, formes convencionals, establir un diàleg intern, serè i profund amb el nostre propi cor, per prendre allà la gran decisió de la solidaritat vers la humanitat que espera i que pateix.

És aquesta hora difícil i aquest temps el més propici perquè ens fem les preguntes essencials, i perquè siguem capaços de donar-nos respostes que ens serveixin per a la vida.

Si ho fem, experimentarem que el Nadal és una font inesgotable de felicitat i vida. Bon Nadal i no us oblideu de fer un lloc en el cor a Aquell que no havia trobat cap lloc on hostatjar-se.

Lucía Caram

Religiosa dominica de Manresa

La sal de la terra

Advent: nombre i persona

La pràctica finalització de l'Advent i la proximitat de la celebració del Nadal ens aboquen a una certa revisió de l'itinerari seguit. Sovint ho fem en clau de les actituds o de les experiències. I també des de les accions. En efecte, aquest és un temps cridat a una important activitat: preparar, contemplar, discernir, descobrir, esperar, acollir, acceptar, interioritzar, compartir, recordar, proclamar, convidar, estimar, donar... I tota acció que s'expressa mitjançant un verb té —a més de mode i temps— un nombre i una persona. Què ha suposat el «nombre» i la «persona» en aquest Advent? El «jo» —primera persona del singular— hauria de tenir un protagonisme especial pel que fa a personalització i compromís en cadascuna d'aquestes accions. No hi ha veritable Advent sense un esforç individual d'acolliment, contemplació, descoberta, pregària, o generositat. El «tu» expressa l'altre, pròxim o llunyà, amb nom i

cognoms. Aquell altre que sovint passa desapercbut o de puntetes en la vida quotidiana. Un tu que freqüentment conviu durant moltes hores fent-nos costat però que no rep l'atenció que necessita. Un tu que l'Advent proposa que guanyi valor i importància. Un tu per convertir-se en subjecte i escenari prioritari. La tercera persona del singular —«Ell»— és, en realitat, el nucli i el sentit de tot plegat. Ell és el Senyor; l'infant Jesús; el nen nascut, buscat i trobat; el Déu encarnat i fet home. Ell és el motiu d'una extraordinària invitació: viure la humanitat amb radicalitat i acollir el do de la salvació. També existeix un important «nosaltres», perquè aquest itinerari es comparteix en comunitat. La comunitat cristiana enforteix, encoratja i ajuda a construir l'esperança de manera eficaç. La segona persona del plural, «vosaltres», ens recorda que el món necessita moltes mans per ser millorat o reinventat. Les mans de

les mares i dels pares, dels avis, dels educadors, dels professionals de la salut, dels científics, dels voluntaris, etc., però també dels governants i de les institucions, i dels que pensen o viuen amb altres conviccions. Un vosaltres a qui confiar-nos i cercar col·laboració i, alhora, amb qui ser exigents. I en la nostra societat també trobem un «ells», els més pobres i les víctimes de tot tipus de violència. Els marginats, els exclosos, els sense llar o víctimes dels desnonaments, els violentats, els que pateixen malalties a les quals no es dediquen recursos, els que passen fam i viuen mancats de resposta a les necessitats més bàsiques, o molt pitjor, condemnats a viure sense dignitat i sense justícia. Sí, els destinataris prioritaris del Regne... La reflexió o interpel·lació sobre com hem preparat aquest Advent ens obre a una pregunta més radical. Aquest Nadal 2012 tindrà veritablement «nombre» i «persona»?

Andreu Ibarz

Director general de
Blanquerna-URL i
professor de la Facultat
de Ciències de l'Educa-
ció Blanquerna-URL

Mirada al món

Nadal: la nostra història

Tots els fets poden ser analitzats i valorats de moltes maneres. Depèn de quins són els elements que considerem més importants, la nostra visió sobre una situació o un esdeveniment adquireix un cert significat o bé un altre, i pot implicar conclusions ben diferents. Per a un bon discerniment, és indispensable distingir bé allò que és essencial d'allò que és secundari, i cal no confondre contingut de fons amb detalls accessoris. El protagonisme que el bou i la mula del pessebre han tingut en la polseguera mediàtica que ha provocat el llibre de Benet XVI sobre la infantesa de Jesús, així com la qüestió sobre un hipotètic origen «andalús» dels Mags, són un exemple palès de com és possible escriure i parlar sobre alguna cosa sense copsar-ne ni expressar-ne mínimament el sentit. El teòleg Joseph Ratzinger, amb autoritat de Papa, ha completat la seva trilogia

sobre la figura i el missatge de Jesús amb aquest llibre més breu que vol ser una introducció als dos precedents, tot esperant que «pugui ajudar moltes persones en el seu camí cap a Jesús i amb ell». No pretén, doncs, satisfer curiositats històriques per conèixer millor un passat llunyà, sinó estimular els lectors a deixar-se interpel·lar pel Misteri de la persona de Jesús i a obrir-se en el present a una relació existencial més profunda amb ell. Els relats evangèlics sobre la concepció i el naixement de Jesús, amb tota la seva rica simbologia, ens parlen d'una irrupció de Déu en el nostre món de forma humil i amagada, però alhora ben real i contextualitzada. Des de la història i en la pròpia història, Déu continua convidant avui homes i dones, de totes les condicions i cultures, a deixar-se il·luminar per la llum que arriba des de Natzaret i Betlem. L'anunci cristià d'un Déu

que ens estima fins al punt d'haver-se fet un de nosaltres, no es fonamenta en doctrines bastides a partir de reflexions elaborades, sinó en l'objectivitat i la historicitat d'uns fets ben precisos des d'on la Seva presència ens assoleix a tots i a cadascun de nosaltres.

Déu se'ns dona tot amagant-se. També en aquest temps en què Déu sembla haver desaparegut de l'horitzó vital de molts germans nostres, un nou Nadal ens encoratja, tot recordant-nos que, fins i tot en una societat com la nostra amb una creixent apatia religiosa, hi ha molts recercadors de la veritat i de la bondat que es troben en camí cap al Déu-entre-nosaltres, i que, si mantenim viva enmig nostre la Seva presència, gent senzilla i gent entesa se sentiran atrets cap a la comunitat dels qui reconeixem en Jesús la Paraula definitiva i sempre actual de Déu en la història.

Cinto Busquet

Capellà i teòleg

Màrtirs

Llegint la revista *Vida Nueva*, he pogut observar que en dues ocasions es barreja aquesta terminologia: «L'Església celebrarà, a la tardor, la beatificació massiva de 300 màrtirs de la guerra»; «si aquest criteri fos escoltat, les beatificacions dels màrtirs de la guerra civil...».

Entre els anys 1934 i 1939, va haver-hi a Espanya una persecució religiosa que va martiritzar més de 8.000 bisbes, religiosos/es i cristians només pel fet de creure en Crist. Si bé aquesta persecució va coincidir, en el temps, amb la guerra civil espanyola, el fet martiriàl no hi té res a veure. Els màrtirs no militaven ni als exèrcits republicans ni als de Franco; van morir perquè militaven a les hosts de Crist. Jo demanaria a l'Església espanyola que acceleri la beatificació de les causes pendents per posar punt final a uns moments tristos de la nostra història i tenir una delicadesa amb els correligionaris dels nostres dies, d'aquells que, en el segle passat, van ser els botxins dels nostres màrtirs.

GMÀ. JOSÉ PANIEGO RIVERO, s.g.
Torroella de Montgrí

Gran dibuixant

A la pàgina 20 del número 1.732 de C.C. vaig observar amb emoció i alhora tristesa un dibuix meravellós de Pérez Durías en què retrata el bisbe tarragoní Mons. Manuel Borràs.

Pérez Durías va ser un magnífic dibuixant que en els anys quaranta del segle passat va dibuixar molt sobre tema religiós. Però vivia sol i amargat a Madrid. Vaig anar un dia a visitar-lo i la portera de l'edifici em va dir: «Pérez Durías és a l'Est.» Això, en llenguatge madrileny, significava que estava al cementiri de l'Est. Un matí fred d'hivern havia mort en llençar-se a l'estany del Retiro. Els seus dibuixos se'ls va endur una germana seva.

Una soledat que, volguda, hauria estat una meravellosa avantsala de la Glòria va ser per a ell insofrible. Sens dubte que devia anar acompanyada d'un trastorn mental. I,

El signe de la pobresa

No sé si ha estat una campanya de màrqueting de l'editorial del llibre *La infancia de Jesús*, però segur que ha aconseguit augmentar les vendes amb la polèmica sobre si hi havia el bou i la mula al pessebre de Betlem. Em va «picar» la curiositat, vaig comprar el llibre i vaig anar directament a les pàgines en qüestió. La meva sorpresa és que Benet XVI fa un estudi escripturístic i diu que els evangelistes no esmenten els animals, però sí que ho fa la tradició cristiana, basada segurament en uns textos profètics d'Isaïes i Habacuc. L'autor és un gran intel·lectual que fomenta les inquietuds i, després de llegir això, vaig llegir l'evangelí de Mateu i Lluc per fer les comprovacions pertinents i la profecia d'Isaïes. Però el que més em va cridar l'atenció va ser el final del capítol, en què Ratzinger assenyala que els pastors creuen que el nen en bolquers és Déu perquè l'àngel els havia assenyalat que veuri un signe i que aquest signe és la pobresa. Si jo fos la responsable de vendes hauria centrat la polèmica en aquest passatge. És conseqüent amb l'esperit primitiu cristià aquest consumisme nadalenc, quan el signe de la divinitat de Jesús ha estat la pobresa?

BEATRIZ ENGEL
Barcelona

sens dubte, el Senyor, a l'hora de jutjar-lo, hauria valorat molt bé la seva magnífica tasca artística.

Quants casos molt més tristos es donen avui en la nostra societat!

VICENTE PALACIOS GARRIDO
Barcelona

Pobres

He visitat una senyora que fa poc temps que ha enviutat. Tenia la casa tan freda que semblava que les finestres estiguessin obertes. Després d'obrir-me la porta, quasi corrent es va asseure en un racó del menjador i es va embolcallar en una manta grossa, però encara tremolava de fred. Jo li vaig preguntar: «Que no té una estufeta?» «Sí que en tinc — va contestar—. És de butà, però com que el meu marit era autònom i feia tant de temps que estava malalt m'ha quedat una paga tan baixa que no en tinc prou per poder encendre l'estufa. Amb prou feines en tinc per menjar, i ara que tot (gas, electricitat, menjar...) s'ha apujat tant, només faltava el copagament dels medicaments. Aviat no podré ni anar a buscar les meves medecines.»

La meva forta abraçada i la pro-

mesa que li cercaria ajuda segur que la va escalfar una mica. Fem tots un esforç per acostar-nos als pobres, no tan sols ara que ve el Nadal, sinó tot l'any.

M. ROSA BONALS
Terrassa

Desvirtuant el Nadal

El Nadal, per definició, és la celebració del naixement de Jesucrist. Actualment s'ha desvirtuat de tal manera el sentit d'aquesta festa, ja sigui per influències d'altres cultures, ja pel laïcisme que miren d'imposar-nos per tot arreu i en tots els àmbits, que es barreja el fet religiós del cristianisme amb llegendes del Pare Noel i fins i tot amb el solstici d'hivern. I entre tanta confusió, perilla el respecte a les nostres tradicions, com la de fer el pessebre i cantar nades, com ha succeït en algun col·legi, i s'altera així la convivència. Que no ens aigualeixin l'alegria d'aquesta festa tan entranyable en què el protagonista no és precisament ni el cava ni el torró.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

El sentit dels fidels

Se sol dir que «l'Església no escolta els fidels». Fa poc ho deia en una entrevista una monja molt coneguda i admirada per la seva acció caritativa i social, referint-se a qüestions de moral sexual que, segons ella, l'Església hauria de canviar. Per què l'Església no fa consultes als fidels sobre temes discutits i adopta el que pensa la majoria? No creu que fa falta una certa democratització de la nostra Església?

El sentit de la fe (*sensus fidei*) i dels fidels no és un consens de majories i minories. Una interpretació esbiaixada de l'eclesiologia del poble de Déu ens ha portat a malentesos com el que expressa la consulta d'avui. Si l'Església hagués de determinar la fe i els costums segons un plebiscit aollint el que pensa la majoria avui, probablement tots seríem arrians, ja que quan es va produir l'heretgia arriana només una minoria, entre ells sant Atanasi, es va oposar a aquella deformació tan greu de la fe cristiana. El teòleg Ratzinger, penso, va dir fa anys, que Jesucrist afirmà «ser la veritat i no pas el costum». Voler entendre l'Església en clau d'una organització democràtica equival a desconèixer el seu sentit profund de misteri de comunió.

Fa molt poc, el papa Benet XVI, en un important discurs a la Comissió Teològica Internacional, va parlar d'aquest important tema tot dient: «Avui, tanmateix, és particularment important aclarir els criteris emprats per distingir el *sensus fidelium* (sentit dels fidels) autèntic de les falsificacions del mateix. De fet, el sentit dels fidels no és una espècie d'opinió pública de l'Església, i és impensable recórrer a ell per impugnar els ensenyaments del Magisteri, doncs el *sensus fidei* no pot desenvolupar-se autènticament en el creient autèntic si no és participant plenament en la vida de l'Església i això requereix una adhesió responsable al seu Magisteri.» Per tant, el *sensus fidei*, com molt bé indica el seu nom, brolla de la fe custodiada i propagada per l'Església i no depèn del consens d'una majoria sociològica. És en la professió d'aquesta fe interpretada autènticament per l'Església que ens trobem i ens unim tots els fidels. De fet, moltes suposades expressions d'un *sensus fidei* falsificat sovint provenen d'una idea errònia o una deformació de la fe que es proposa als fidels perquè generi una adhesió i un consens.

Pel que fa a la monja que em cita, tot felicitant-la per la seva acció a favor dels pobres i desvalguts, li recomanaria que sotmetés les seves respostes a entrevistes tan mediàtiques al parer dels seus superiors. No es pot ser expert en tot.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 -
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Amb bon humor...

Paraula i vida

Nadal en temps de crisi

Un any més, som ja a les portes de la celebració del Nadal. Per als cristians aquesta festa és la commemoració del naixement del Fill de Déu a Betlem. Sant Pau ho diu a la carta als Gàlates: «Quan va arribar la plenitud del temps, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei, perquè rescatés els qui vivíem sota la Llei i rebéssim la condició de fills.» Nadal és una festa de la solidaritat, perquè és la manifestació d'un Déu solidari amb el món. Sant Pau diu en la seva carta a Títus: «S'ha manifestat Déu, Salvador nostre, amb la seva bondat i el seu amor als homes.»

El fet que en Crist s'hagi manifestat la humanitat i la benignitat de Déu ens ha de fer més humans. I no solament els dies de Nadal, sinó també tots els dies de l'any. Perquè la vocació de la persona humana és sobretot l'amor, l'amor rebut i l'amor ofert. Només en aquesta experiència la persona humana pot trobar el sentit més profund de la seva vida.

Per això la gràcia de la festa de Nadal hauria de

ser la de fer-nos a tots més solidaris amb els qui pateixen fam i set, amb els malalts i els pobres, aquí i arreu del món. Un Nadal veritablement cristià és inseparable de la solidaritat amb els qui sofreixen, amb els pobres. Aquest Nadal de 2012 és un Nadal profundament marcat per la llarga crisi econòmica que patim, que és causa de molt sofriment i angoixa en molts conciutadans nostres, sobretot pel problema de l'atur.

Amb el Nadal arriba cada any la crida de Càritas, que aquest any està especialment dirigida a les persones anònimes que pateixen greus dificultats. Té com a lema: «Viu senzillament, pren un compromís i junts construirem una societat més justa.» Com a bisbe responsable d'aquest àmbit de l'acció de l'Església en les diòcesis catalanes, em plau reconèixer la bona feina que fa aquesta institució de l'Església.

Aquesta vegada voldria expressar l'agraïment de l'Església especialment als nombrosos volunta-

ris que col·laboren amb Càritas. A Catalunya són 9.600, dels quals 4.000 van participar a la trobada que vàrem celebrar a Barcelona el passat 20 d'octubre. Són entre nosaltres un veritable exèrcit de la solidaritat i la bondat. Els vaig agrair el seu treball generós, constant i eficient. «Sou Càritas i feu Càritas —els vaig dir—. Doneu temps, amor, afecte, dedicació i diners a Càritas. L'Església pot fer tot el que estem fent avui, en la greu crisi econòmica que vivim, per ajudar moltíssimes persones i famílies, gràcies a la vostra col·laboració.»

Com els va dir el cardenal Rodríguez Maradiaga, president de Càritas Internacional, el resultat de l'acció del voluntariat és «una cultura de la gratuïtat i la solidaritat. És una presència mitigadora que ofereix ajuda amant a les persones més vulnerables de la societat. El treball de Càritas és una càtedra permanent de teologia pastoral». Procu-rem que aquest Nadal sigui veritablement solidari i generós. Amb aquest sentiment, desitjo a tothom un bon Nadal.

Lluís Martínez Sistach

 Cardenal, arquebisbe
de Barcelona

Als quatre vents

Un Nadal inoblidable

El record del metge i sacerdot Pere Tarrés (1905-1950), beatificat l'any 2004, és molt present a Manresa, la seva ciutat de naixement; a Barcelona, on es troba enterrat, a l'església de Sarrià; a Núria, i a altres paratges que van ser testimonis del seu amor per l'excursionisme i les muntanyes. Però en aquestes vigílies nadalenques el seu record va especialment lligat a la zona de Tarragona i Terres de l'Ebre. Durant la guerra civil va estar mobilitzat com a metge militar i acompanyava els soldats a Garcia, al Baix Ebre, quan va arribar el Nadal. En aquells dies el front estava tranquil, encara que veien passar sobre els seus caps els bombarders que anaven en direcció a Barcelona.

En aquestes circumstàncies el van demanar d'una masia on hi havia un nen de dos anys malalt. El doctor Tarrés, l'espiritualitat del qual xocava amb la brutalitat i les blasfèmies de molts companys de batalló, recordava després que va atendre aquell nen i que el besà com si fos imatge del Nen Diví, a qui aquell any no podria adorar per Nadal. Va ser la seva manera de celebrar aquell Nadal tan especial

com inoblidable. Dies després, amb els seus companys, van ser atrapats pels combats i van haver de fugir a corre-cuita cap a la serra del Montsant, des d'on van emprendre la retirada, primer a Falset i després a Tarragona i al Vendrell.

M'he entretingut en el testimoni que va deixar Tarrés mateix en el seu *El meu diari de guerra*, amb la mirada posada en el naixement de Jesús a Betlem, que en el seu cas es va veure representat per aquell nen petit en una masia perduda. Com aquell jove metge, nosaltres estem convidats aquests dies per l'Església a tenir present el gran misteri de la nostra salvació. El Messies anunciat durant centenars d'anys pels profetes va néixer en un estable. No podia escollir un lloc més humil. És com si s'hagués proposat venir d'incògnit per no ser reconegut.

Aquesta senzillesa desconcertant —el Rei del món no troba lloc on hostatjar-se— és una gran lliçó per a nosaltres. Ens ajuda a desprendre'ns dels nostres capricis egoistes i ambicions poc nobles i al mateix temps ens empeny a ajudar les persones

més pobres, que potser no tenen sostre on acollir-se o no tenen menjar o treball per a sustentar la seva família. Com devien patir Maria i Josep, com ho faria qualsevol pare, en no trobar un lloc per al repòs i unes mínimes seguretats en aquella situació angustiosa! I quin consol devien tenir quan els pastors i els Mags van acudir a adorar aquell que havia nascut i portar-li alguns presents!

En aquestes dates nadalenques ens fem regals els uns als altres. Però no oblidem l'obsequi que ens demana Déu: el regal d'agenollar-nos també nosaltres davant Jesús que acaba de néixer. Segurament és el que vam veure fer als nostres pares i avis. Cada generació ha adorat Jesucrist bressolat en un pessebre, i ara ens toca a nosaltres. Viure el Nadal en família, reunint-nos tots, i viure'l amb solidaritat amb els més necessitats és la manera cristiana de celebrar aquests dies. Que per a cada un de nosaltres aquest Nadal sigui inoblidable. Que, com el beat Pere Tarrés, entre bombardejos (en el nostre cas de plans i atraccions), sapiguem veure en els altres el rostre de Crist.

Jaume Pujol Balcells

 Arquebisbe de Tarragona
i Primat

La Bona Notícia també a internet
www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI I) TEMPS D'ADVENT I DE NADAL
(SALTERI: SETMANA 4)

DESEMBRE

23. DIUMENGE
Diumenge IV d'Advent, Morat.
Lectures: Miquees 5,2-5a / Salm 79 /
Hebreus 10,5-10 / Lluc 1,39-45
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de
Kety, prev.; Sèrvul el Paralític; Santes,
Victòria, vg. i mr.

24. DILLUNS
Fèria, Morat. Lectures: 2 Samuel 7,1-
5.8b-12.14a.16 / Salmo 88 / Lucas 1,67-
79
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Delfí, b.;
Santes, Adela, ab.; Irmina, vg.

Comença el temps de Nadal

25. DIMARTS
Nadal del Senyor (S), Blanc. Lectures:
Isaïes 52,7-10 / Salm 97 / Hebreus 1,1-6
/ Joan 1,1-18
ALTRES CELEBRACIONS: Santes,
Anastàsia, mr.; Eugènia, vg. i mr.

26. DIMECRES
Sant Esteve (F), Vermell. Lectures:
Fets 6,8-10;7,54-60 / Salm 30 / Mateu
10,17-22
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Dionís,
p. i mr.; Zòsim, p.

27. DIJOUS
Sant Joan Evangelista (F), Blanc.
Lectura: 1 Joan 1,1-4 / Salm 96 / Joan
20,2-8. Barcelona: Aniv. ordenació
arquebisbe Lluís Martínez.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Teodor,
monjo; Santes, Nicaret, vg.

28. DIVENDRES
Els Sants Innocents (F), Vermell.
Lectures: 1 Joan 1,5-2,2 / Salm 123 /
Mateu 2,13-18
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Abel;
Santes, Dòmina, vg. i mr.

29. DISSABTE
Octava de Nadal, Blanc. Lectures: 1
Joan 2,3-11 / Salm 95 / Lluc 2,22-35
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tomàs
Becket, b. i mr.; David, rei; Tròfim, b.

Lectures bíbliques

Diumenge IV d'Advent

Lectura primera Mi 5,1-4a
De tu en sortirà el qui ha de regir Israel

Lectura de la profecia de Miquees:
Això diu el Senyor: «Tu Bet-Lèhem Efrata, petita per
figurar entre les famílies de Judà: de tu en sortirà el
qui ha de regir Israel.» Els seus orígens són llunyans,
des dels temps eternals. Els tindrà abandonats fins que
la mare haurà tingut un fill; aleshores la resta dels
germans tornarà cap al poble d'Israel. Es presentarà
a fer de pastor amb la majestat del seu Déu, amb la
glòria del nom del Senyor. I viuran en pau, perquè
ara serà gran d'un cap a l'altre de la terra. Ell serà
la pau.

Salm responsorial 79
Pastor d'Israel, escolteu-nos.
Vós que teniu querubins per carrossa,
desvetlleu el vostre poder,
veniu a salvar-nos.

R. Déu de l'univers, renoveu-nos,
feu-nos veure la claror de la vostra mirada,
i serem salvats.
Déu de l'univers,
gireu des del cel els vostres ulls,
veniu i visiteu aquesta vinya,
que la vostra mà havia plantat
i havia fet robusta i forta. **R.**

Que la vostra mà reposi
sobre l'home que serà el vostre braç dret,
el fill de l'home a qui vós doneu la força.
No ens apartarem mai més de vós;
gardeu-nos la vida
perquè invoquem el vostre nom. **R.**

Lectura segona He 10,5-10
Vinc a fer la vostra voluntat

Lectura de la carta als cristians hebreus:
Germans, Crist deia a Déu quan entrà al món: «No
voleu oblacions ni sacrificis, però m'heu format un
cos; no exigiu l'holocaust ni l'expiació. Per això us dic:
Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a
fer la vostra voluntat.» Primer ha dit: «Les oblacions
i els sacrificis, l'holocaust i l'expiació, no els voleu ni
els exigiu», encara que totes aquestes ofrenes són
precisament les que la llei prescrivia. Després afegeix:
«Vinc a fer la vostra voluntat.» Adoneu-vos com
suprimeix tot el que deia abans i ho substitueix pel
que diu després. A nosaltres ens ha santificat l'ofrena
del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre per
complir aquesta «voluntat» de Déu.

Al-leluia Lc 1,38
*Sóc l'esclava del Senyor:
que es compleixin en mi les teves paraules.*

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

Joan va sentir el ressò
d'una veu en el si matern

Sense solució de cotinuitat hem passat del «desert» de Judà,
on arribà un «oracle de Déu a Joan» i on desplegà la seva mis-
sió precursora del Messies presentant-se com a «veu d'un que
clama en el desert», a «una ciutat de Judà», on hi anà «Maria
apressadament a saludar Elisabet», moment en què, «en sentir
la salutació de Maria, va saltar dins el ventre d'Elisabet la seva
criatura, s'omplí d'Esperit Sant Elisabet i vociferà amb veu
poderosa: "¡Beneïda tu entre totes les dones i beneït el fruit
del teu ventre!"» He marcat (en cursiva) tres petites variants
del còdex Beza, molt significatives, respecte del text ordinari.
Mitjançant l'intercanvi del nom arameu que li havia posat la
seva família, «el nom de la noia era Mariam» (1,27), pel nom
grec «Maria», emprat per l'àngel Gabriel, Lluc indica el canvi
profund que «Maria» va experimentar (a partir d'aleshores el
còdex Beza emprarà sempre la forma grega). En segon lloc,
amb l'alteració de l'ordre habitual dels mots i l'explicitació
supèflua del nom d'Elisabet, «va saltar dins el ventre d'Elisabet
la seva criatura», crea una inclusió amb la repetició que farà
tot seguit de la mateixa acció: «Car, mira, quan ha arribat la
veu de la teva salutació a les meves orelles, ha saltat d'exul-
tació la criatura en el meu ventre», emmarcant amb aquesta
figura retòrica l'acclamació central d'Elisabet: «¡Beneïda tu...!
¿Qui sóc jo perquè vingui la mare del meu Senyor a visitar-
me?» Finalment, amb un joc de paraules d'una mateixa arrel,
«vociferà amb veu poderosa», subratlla la potència del clamor
d'Elisabet, però evita el terme «crit» (com fa el text ordinari,
«vociferà amb un crit poderós»), que en Lluc adquireix un
sentit més aviat despectiu en boca dels cridaners. La salutació
de Maria propiciant que tant Elisabet com el bebè que porta
en el seu ventre s'hagin omplert d'Esperit Sant ens mou a fer
semblants accions solidàries en el nostre entorn, segurs dels
efectes positius que se'n seguiran.

Glòria Monés

Evangelí Lc 1,39-45
*Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor
vingui a visitar-me?*

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:
Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a
la Muntanya, a la província de Judà; entrà a casa de
Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va
sentir la salutació de Maria el nen saltà dins les seves
entranyes, i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà
amb totes les seves forces: «Ets beneïda entre totes
les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes.
Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a
visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva sa-
lutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves
entranyes. Felicitat tu que has cregut! Allò que el Senyor
t'ha fet saber, es complirà.»

Nadal a la Galilea dels pagans

Des d'Isaïes fins a l'evangeli de Mateu

En el profeta Isaïes, l'anunci del naixement d'un noi a qui Déu li ha posat el nom de Conseller-prodigios, Déu-heroi, Príncep-de-pau, que s'asseurà en el tron de David, va precedir per una crida a la llibertat del poble que camina en les tenebres, començant pels territoris del Nord d'Israel, la Galilea dels pagans. D'allí començarà a avançar el poble alliberat de la foscor, precedit per una gran llum, vers la ciutat santa (Isaïes 8,23-24). El sentit d'aquesta profecia, que tothom reconeix com a messiànica —el noi és el Messies—, l'explica sant Mateu quan parla del començament de la predicació de Jesús: «Se'n tornà (Jesús) a Galilea... perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes» (Mateu 4,12ss.). La predicació de Jesús comença, doncs, a la Galilea dels pagans, com una llum que s'estén fins a tots els pobles. És a una muntanya de Galilea on el Ressuscitat convoca els Onze per confiar-los la missió de congregar la gran assemblea dels fidels (vegeu Mateu 28,19-20).

La nostra societat, Galilea dels pagans

En aquests dies de Nadal, dies de llum pels carrers, hom es planteja, en una mirada de fe —i especialment en aquest Any de la Fe— la semblança entre la nostra societat i la Galilea dels pagans. Amb realisme, Benet XVI escriu a *Porta fidei*: «Mentre que en el passat era possible

reconèixer un teixit cultural unitari, àmpliament acceptat en la seva referència al contingut de la fe i als valors inspirats en ella, avui no sembla que sigui ja així en vastos sectors de la societat, a causa d'una crisi profunda de fe que afecta moltes persones» (n. 2). No costa gaire adonar-se, mirant al nostre entorn, de la paganització progressiva de la nostra societat, preocupada més pels negocis i el benestar que no pas per l'evangeli: Galilea dels pagans. Per això la celebració del Nadal difícilment s'escapa d'una certa ambigüitat. Hom continua fent el pessebre, potser, i preparant una gran festa familiar; fins i tot hi ha una certa tendència a anar a la missa de mitjanit. Però tot això, una mica menys. La imatge laica nadalenca progressa entre nosaltres d'una manera clara. Només cal passar entremig de les fires de pessebres, per constatar com les figures bíbliques del pessebre van perdent presència en benefici dels troncs del tió —de totes mides— i dels «caganers» de torn, etc. Hi ha una presència clàssica de la neu, en el paisatge nadalenc, i en les cançons populars. Però en els nostres dies, el que hi ha és una fredor més intensa a l'ànima, tal com el poeta David Jou ha expressat magníficament en una poesia d'enguany: «Si fa més fred ens entendràs millor,/ Nen nascut en la fredor,/ si fa més fred, com el que ens glaça l'ànima / se'ns va apagant la il·lusió / i el nostre pessebre cabria en una llàgrima.» Aquest fred que glaça l'ànima és l'allunyament de tants batejats en el camí de la fe, l'augment

d'infants no batejats o no catequitzats, la duresa de cor que destrueix les convivències... La fredor és el desconeixement real de Jesucrist com a Senyor i Salvador.

«Això va començar a Galilea»

El discurs de Pere al centurió Corneli i a la seva família, fent una síntesi del ministeri de Jesús, porta aquesta afirmació, que ja hem vist explicada per Mateu. Sí, la predicació de Jesús va començar a Galilea dels pagans, i els apòstols eren uns galileus que, el dia de Pentecostès, parlaven de manera que tothom els entenia, impulsats per «llengües com de foc». Aquesta veritat ens orienta vers una resposta positiva: també ara l'Església porta la llum de Crist a la Galilea dels pagans. El Papa ha parlat d'«atri dels gentils», amb una idea molt semblant a aquesta. La llum de Crist il·luminarà el poble que camina en les tenebres i en les ombres de mort, si algú —els cristians— la portem elevada i sense subterfugis. No ho farem sense la força de l'Esperit. La poesia citada més amunt acaba així: «Si en la dolça calidesa d'aquests dies/ ens trasbalsava el fred que tu senties,/ deixa't trasbalsar pel fred que ara tenim,/ sense àngels, ni pastors, ni melodies, / ni força, gairebé, per endolcir les melangies:/ això és tot el que ha quedat, el petit tot que t'oferim.» Que el Senyor ens concedeixi celebrar el Nadal de l'Any de la Fe en el goig missioner de la fe de l'Església!

Lectures de la Missa del Gall

Lectura primera <i>Ens ha estat donat un fill</i> Lectura del llibre d'Isaïes: El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui viuen al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian. Les botes dels soldats que marquen el pas i els mantells revolcats en la sang seran cremats i el foc els devorà. Ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill que porta a l'espatlla la insígnia de príncep. Déu li ha posat aquest nom: conseller-prodigios, Déu-heroi, Pare-per-sempre, Príncep-de-pau. Serà immens el principat, la pau no tindrà fi en el tron de David i en el seu regne, fonamentat i sostingut, des d'ara i per sempre, sobre el dret i la justícia. Això és el que farà el zel del Senyor de l'univers.	Is 9,1-6	Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat, conteu a les nacions la seva glòria, conteu a tots els pobles els seus prodigis. R. El cel se n'alegra, la terra hi fa festa, bramula el mar amb tot el que s'hi mou, jubilen els camps amb tot el que hi ha, criden de goig els arbres del bosc. R.	Al·leluia <i>Us anuncio una gran alegria: avui ens ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor.</i>	Lc 2,10-11
Salm responsorial Canteu al Senyor un càntic nou, canteu al Senyor arreu de la terra, canteu al Senyor, beneïu el seu nom.	95	Lectura segona <i>S'ha manifestat l'amor de Déu, que vol salvar tots els homes</i> Lectura de la carta de sant Pau a Titus: Estimats: s'ha revelat l'amor de Déu, que vol salvar tots els homes, i ens ensenya que abandonem la impietat i els desigs mundans, per viure en aquest món una vida de sobrietat, de justícia i de pietat, mentre esperem que es compleixi feliçment la nostra esperança, que es manifesti la glòria de Jesucrist, Déu gran i salvador nostre. Ell s'entregà a si mateix per nosaltres, per rescatarnos de l'esclavatge de les culpes, deixar-nos nets i fer de nosaltres un poble ben seu, apassionat per fer el bé.	Lectura de l'evangeli segons sant Lluc: Per aquells dies, sortí un edicte de Cèsar August ordenant que es fes el cens de tot el món romà. Era el primer cens de l'imperi, abans del que es va fer quan Quirini era governador de Síria. Tothom anava a inscriure's a la població d'on cadascú descendia. També Josep, que era de la casa i la família de David, va pujar des de Natzaret de Galilea a Judea, al poble de David, anomenat Bet-Lèhem, per inscriure's amb Maria, la seva esposa, que esperava un fill. Mentre eren allà es van complir els dies i va néixer el seu fill, el primogènit. Ella l'embolcallà i el posà en una menjadora, perquè no havien trobat lloc a l'hostal. A la mateixa contrada, vivint al ras, hi havia uns pastors que vetllaven, guardant de nit el seu ramat. Els aparegué un àngel del Senyor, la glòria del Senyor els envoltà de llum, i es van esglaïar. Però l'àngel els va dir: «No tingueu por: us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. Les seves senyes són aquestes: trobareu un nen en bolquers, posat en una menjadora.» I una multitud dels exèrcits celestials s'uní llavors mateix a l'àngel, lloant Déu i cantant: «Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor.»	

Exposició

Del 29 de novembre al 8 de gener de 2013

Sala 4

AVANCIEM AMB EL CATALÀ

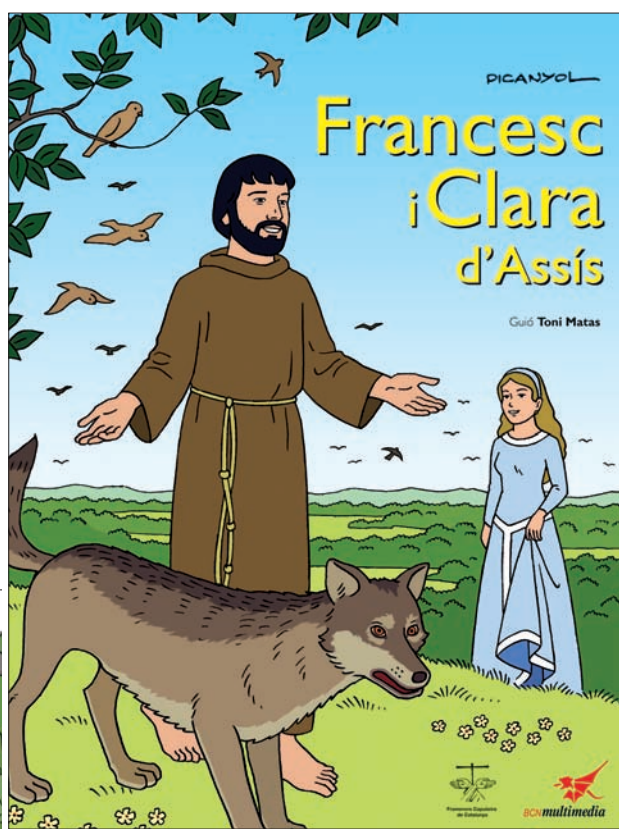
**30 ANYS TREBALLANT
PER LA LLENGUA**

gencat.cat/llengua

**Generalitat
de Catalunya**

BARCELONA MULTIMEDIA PUBLICA E

Sants d'ahí

Samuel Gutiérrez

Oberts sempre a la possibilitat de noves aventures editorials, amb una clara projecció digital, però sense oblidar tampoc l'aposta convençuda pel paper, Barcelona Multimedia acaba de publicar dos nous llibres de còmics dedicats a tres dels sants més emblemàtics de la cristiandat: Francesc i Clara d'Assís, i Ignasi de Loiola. «La nostra editorial —afirma Toni Matas, el seu director i guionista— està molt centrada en les publicacions bíbliques per a infants. En aquest sentit, poder publicar històries que no són de la Bíblia, però que hi estan inspirades, és molt enriquidor tant per guió com per il·lustració, i pensem que també ho serà per als nostres lectors.» La il·lustració, novament, és obra de l'incansable Picanyol, que manté l'estil entranyable i proper dels seus dibuixos, tot i que mostrant una certa evolució en la caracterització de certs personatges, com ara sant Francesc d'Assís.

Els nous còmics sobre la vida

d'aquests sants, editats com a part d'un projecte més ampli, estan pensats tant per a nois i noies a partir dels 6 anys, com per a adults. És una obra encara que també resulta atractiva per als adults. És llegir tant a casa, en família, com a l'escola o a la catequesi. «Ara ja podem dir que ja hi hauríem que els nois i noies coneguin les vides de Francesc i Ignasi descobrint que tots dos són cridats a la santedat com ho són ells —explica el seu creador—, una santedat que no és ni tova, ni corada, sinó una santedat de combat, com ho foren ells. Una santedat construïda a partir de l'absència de conflictes o del pecat, sinó d'un plegament de la gràcia de Déu sobre les seves vides.» Segons Toni Matas, els nois i noies que descobriren Clara i Francesc a través d'aquests àlbums «els xoca descobrir personatges amb fort caràcter, lluitadors». «Descobreixen la dimensió humana d'aquests personatges —continua dient—, amb els seus dubtes, els seus neguits i els seus defectes, a més de les seves

ELS PASTORETS DE L'AMETLLA
LA FLOR DE NADAL

Autor: Francesc A. Picas
(Creu de Sant Jordi, 2007)

Acabada la primera fase de rehabilitació del local del teatre, aixequem de nou el teló i oferim a tot Catalunya l'espectacle nadalenc *La Flor de Nadal* en la versió d'*Els Pastorets de l'Ametlla*. Obra teatral i musical, de gran espectacularitat escènica. Els únics guardonats amb la Creu de Sant Jordi.

Dies de representació:

diumenge
30
desembre 2012
2/4 de 5 de la tarda

diumenge
13
gener 2013
2/4 de 5 de la tarda

diumenge
20
gener 2013
2/4 de 5 de la tarda

diumenge
27
gener 2013
2/4 de 5 de la tarda

Hora: 2/4 de 5 de la tarda
Preus populars
Informació i venda: 686 278 836
www.ametllademerola.cat
pastorets@ametllademerola.cat

FRANCESC A. PICAS, autor d'*Els Pastorets de l'Ametlla*, ha editat una versió infantil i juvenílola sota el títol de *Pastorets-Catecisme*, per a catequistes, escoles i centres culturals.

Dipòsit: Llibreria Balmes, c/ Duran i Bas, 11 - 08002 Barcelona.

ELS CÒMICS SOBRE FRANCESC I CLARA D'ASSÍS, I IGNASI DE LOIOLA

I ara amb un estil d'avui

conjunta-
utxina i
pensats
8 anys,
en molt
poden
ia, com
«Desit-
que lle-
c, Clara
ots som
o foren
—. Una
ni edul-
l'herois,
edat no
ncia de
del des-
eu en les
atas, als
n Ignasi,
aquests
res per-
rebels i
dimen-
onats
els seus
els seus
virtuts.

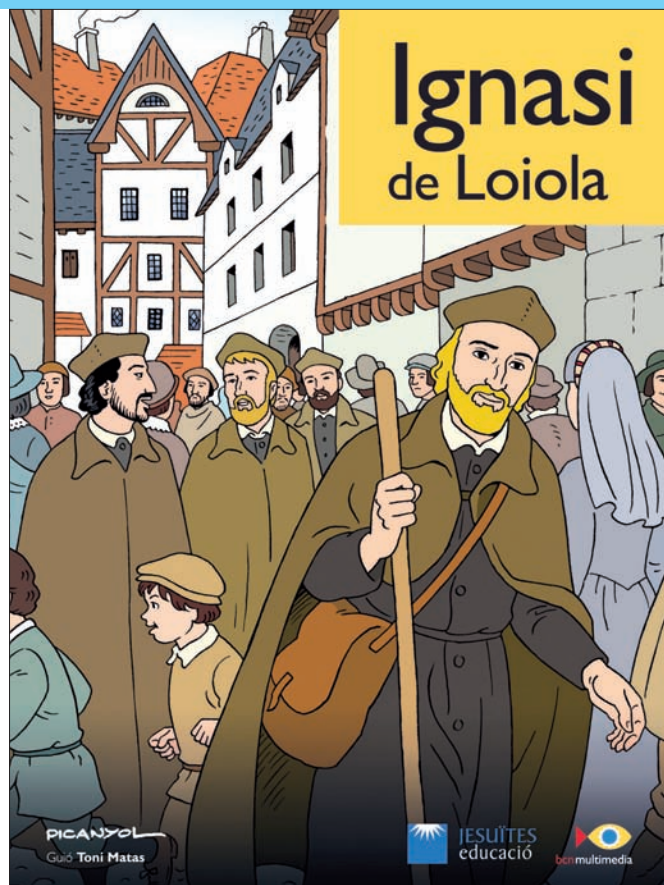
Descobreixen persones amb les quals poden identificar-se, malgrat la distància de segles.»

Un dels reptes d'aquesta nova aventura editorial és trencar el clixé que molts infants d'avui tenen sobre la santedat. «La percepció dels sants que tenen els infants de la nostra societat està molt distorsionada per la cultura popular i mediàtica —reconeix Toni Matas—. Expressions com: “ser un santet” fan pensar en persones, com diríem en català, que “no han trencat mai cap plat”, que són mansuetes i que porten una vida espiritual allunyada de complicacions “mundanes”. És una visió edulcorada fruit d'una educació de temps enrere.»

Textos originals

En la línia del que ja havien fet amb els escrits de *La Bíblia dels Nens*, Toni Matas s'ha encarregat d'elaborar els guions de les vides de Francesc, Clara i Ignasi fent servir textos literals de les seves biografies. En el cas de Francesc s'ha treballat amb la traducció de les fonts franciscanes de Francesc Gamisans. De Clara s'han fet servir els textos que ella mateixa va escriure, amb l'ajuda dels franciscans Agustí Boada i Joan Botam. Pel que fa a Ignasi de Loiola, l'editorial ha apostat pels textos de la seva autobiografia, amb la traducció i assessorament del jesuïta Josep M. Rambla. El pròleg d'aquest volum és obra de Gerald Blaszcak, delegat internacional per a l'espiritualitat ignasiana.

Els àlbums en paper que ara publica en català Barcelona Multimedia van veure la llum inicialment en format digital en diversos idiomes, amb un gran ressò arreu del món. És el mateix sistema que s'havia fet servir amb *La Bíblia dels Nens*. En aquest cas, la publicació en paper es fa també en altres llengües a través de les editorials que en cada país compren els drets d'autor. Destaquen, entre altres, Edebé a Espanya, Editions de l'Emmanuel a França, o Paulines als Estats Units. L'edició catalana dels llibres de còmics de Francesc, Clara i Ignasi ha pogut fer-se realitat gràcies a la bona sintonia tant amb els Caputxins com amb els Jesuïtes de Catalunya. «La bona entesa amb

aquests ordes —explica Matas— ens ha permès publicar aquests àlbums, cadascun dels quals ha necessitat un any de feina de guió, il·lustració i color.»

Juntament amb el convenciment que es tracta d'històries d'ahir que val la pena continuar explicant avui, hi ha també un fort component personal a l'hora d'afrontar aquests sants, i no altres, en els àlbums de Barcelona Multimedia. Al seu director, Toni Matas, l'uneixen vincles estrets tant amb la Companyia de Jesús com amb la comunitat cristiana dels Caputxins de Sarrià de Barcelona. Tres generacions de la seva família han format part d'aquesta darrera, on el mateix director de l'editorial va rebre la catequesi d'infants i on avui els seus fills també es preparen per als sagraments. «Quan tenia 14 anys —confessa Toni Matas— vaig llegir el segon còmic de Francesc d'Assís que en Picanyol va dibuixar. El Senyor va voler que la vida d'aquell noi entre poeta i cavaller, en aquell moment de la meua adolescència, influís decisivament en la meua vida. Per això quan l'any 2009 vaig tenir l'oportunitat d'escriure el guió del DVD, i uns anys més tard de l'àlbum de còmic que hauria de dibuixar en Picanyol, l'any de treball i de pregària que va demanar el projecte van ser molt especials per a mi.»

També l'espiritualitat ignasiana ha marcat la vida de Matas. Tant ell com els seus fills han estudiat o estudien al col·legi Sant Ignasi de Sarrià. Alguns dels seus companys de classe ara són jesuïtes, com ara Marc Vilarassau. «Per això —acaba dient el director de Barcelona Multimedia— poder emprendre amb la Companyia de Jesús la creació d'aquest àlbum, ha estat per a mi un projecte meravellós i una manera de poder oferir als nois i noies d'avui, les moltes coses que deca Ignasi i als seus seguidors.»

«Les vides de Francesc, Clara i Ignasi ens conviden a descobrir que tots som cridats a la santedat com ho foren ells. Una santedat que no és ni tova, ni edulcorada, sinó una santedat d'herois»

RIFER ROCAFER

CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

BON NADAL!

COLUMNA DIGITAL AUTOAMPLIFICADA
COBREIX FINS A 30 METRES

NOVETAT

DELEGACIÓ GIRONA:

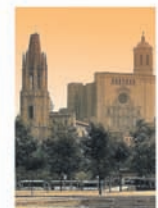
DELEGACIÓ BARCELONA:

DELEGACIÓ TERRASSA:

C/Canonge Dorca 37
17005 Girona
Tel: 972.22.01.55
Fax: 872.033.718
info@rifersl.com

C/Llull 321, edifici cinc 22@
08019 Barcelona
Tel i fax: 93.311.72.01
info@rocafer.com

Tel. 616.90.90.01

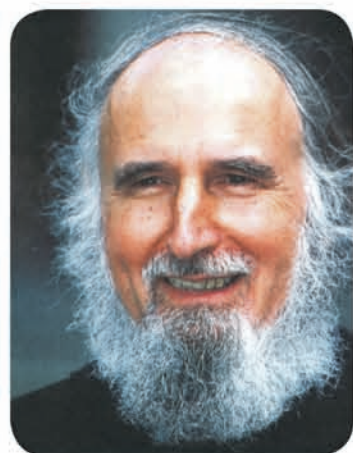
DESMOND TUTU

DIOS NO ES CRISTIANO Y otras provocaciones

Esta compilación de los mejores discursos, entrevistas, sermones y cartas de Desmond Tutu –procedentes de un periodo de cuatro décadas– revela por qué fue galardonado con el premio Nobel de la Paz y por qué cautivó la atención y los corazones de una comunidad global que vio en sus palabras un faro en tiempos difíciles.

Tengo en la más alta estima a mi buen y fidedigno amigo el arzobispo Desmond Tutu, que es objeto de mi admiración por ser una persona maravillosa y cordial, y especialmente por los principios humanos que defiende.

– Su Santidad el Dalai Lama

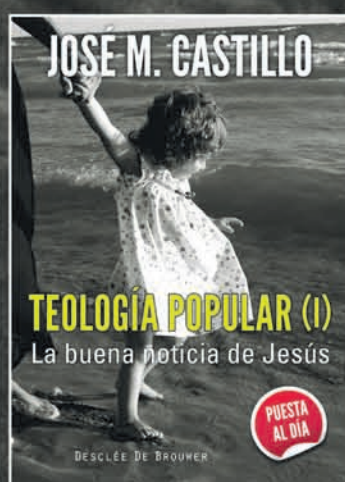

ANSELM GRÜN - MICHAEL REEPEN

los gestos de la oración

El cuerpo es un lugar decisivo para entrar en contacto no solo con nosotros mismos y nuestra experiencia interior, sino también con Dios, un compañero importante en el camino de nuestra maduración humana y también en nuestro camino espiritual, un barómetro infalible de la calidad de nuestra relación con Dios.

Integrar en la oración el propio cuerpo, con sus gestos y sus posibilidades expresivas, es un arte. Este libro, inspirado en la milenaria tradición monástica y fruto de la dilatada experiencia de los autores, constituye una óptima introducción a la multiplicidad de los gestos de la oración.

La buena noticia de Jesús TEOLOGÍA POPULAR (I)

JOSÉ M. CASTILLO

A Dios nadie lo ha visto. Nadie sabe cómo es exactamente. Más aún, hay mucha gente que está convencida de que Dios no existe. Sencillamente. Y que todo eso de la religión es un invento de los curas. ¿Cómo podemos hablar de teología para explicar, con esa misma “teología”, aquello que ignoramos? La respuesta a estas preguntas se puede hacer de dos maneras. Una, echando mano de las doctrinas de los

sabios de tiempos antiguos. Otra, recordando los relatos y enseñanzas que se encuentran en los evangelios, la teología popular que Jesús enseñó con su ejemplo, sencillamente, con su forma de vivir y, sobre todo, con su relación con los hombres de la religión y con otra mucha gente a la que la religión (la de entonces y la de ahora) ignoraba, maltrataba y hasta condenaba.

EL APOCALIPSIS DE LA IGLESIA

CARTAS A LAS COMUNIDADES

RICARDO PÉREZ MÁRQUEZ

La lectura del presente texto hace descubrir con gozo la asombrosa actualidad de las cartas del Apocalipsis, después de haber transcurrido ya dos milenios. Las iglesias a las que se dirige Juan, de hecho, son un espejo cristiano de las diferentes modalidades de ser iglesia que existen hoy. ¿Será casualidad que la única de estas siete iglesias que ha sobrevivido a lo largo de los siglos, manteniéndose firme en medio de todas las vicisitudes de la historia sea la iglesia de Esmirna, aquella que acogió la bienaventuranza de la pobreza? (Ap 2,8-11).

sentirse habitado por la presencia

Enrique Montalt

La espiritualidad no solo nos coloca en la actitud adecuada a todo el conjunto de lo Real, sino que puede hacerlo porque nos capacita para acceder a nuestra identidad más verdadera, que no es ese yo sino la Presencia que lo percibe. Y desde la Presencia todo se ve y se vive de un modo nuevo. El olvido de esta dimensión de profundidad puede hacer estéril nuestro esfuerzo por alcanzar una valoración y estima de nuestra existencia.

Podemos vivir una sana autoestima cuando nos habituamos a conectar con ese Silencio que es Presencia y aprendemos a permanecer descansadamente en Él.

DESCLÉE DE BROUWER

Barcelona

Pobresa extensa, crònica, intensa i propera

Càritas fa balanç de l'acció social del 2012

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

Amb motiu de la campanya de Nadal, Càritas diocesana de Barcelona (que actua a l'arxidiòcesi de Barcelona i a les diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa) va presentar el 12 de desembre un resum de l'acció social de l'any 2012. L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, va constatar que la pobresa «es fa més extensa: s'ha doblat el nombre de persones ateses; més crònica: el 72% ja havia estat atès en anys anteriors; més intensa: la majoria pateixen pobresa severa: no tenen sostre, no tenen feina, no tenen prou menjar ni autoestima; més propera; més vulnerable als infants».

El cardenal Martínez Sistach va mostrar la seva preocupació especialment pels joves, i va recordar que un 53% està a l'atur: «La meua preocupació és per al jovent, molts no tenen feina i perden l'esperança.» Per això, amb motiu de la celebració de les seves noces d'or sacerdotals, l'arquebisbe de Barcelona va impulsar el projecte «Joves a l'atur», dedicat a la formació i a la inserció laboral per a joves aturats.

Posant en relleu el lema de Càritas, «Un no per a ningú», el purpurat va subratllar que l'entitat «és Església» i que han augmentat el nombre de voluntaris i les donacions.

Una de les xifres que va donar el cardenal és que l'any 2012 Càritas haurà atès 260.000 persones, un 3% més respecte del 2011. També va destacar que és a l'habitatge on enguany Càritas ha destinat la major part de les ajudes econòmiques: un 71%, per a lloguers, habitacions de relloguer, rebuts d'aigua, gas, llum... en relació amb l'habitatge, el cardenal Martínez Sistach va llançar una reflexió: «Cal més imaginació i creativitat; hi ha massa cases buides i moltes persones sense llar.» I va afegir: «El Nadal ens recorda que Jesús es fa pobre per estar al costat dels pobres.»

A la presentació també van participar els caps d'acció social de les diòcesis de Barcelona (Carme Trilla), de Sant Feliu (Conxa Marquès) i de Terrassa (Pilar Taché).

Pilar Taché va radiografiar la pobresa a casa nostra i va remarcar que «el creixement de serveis prestats, en relació amb l'any 2007, s'ha triplicat». També va explicar que el total destinat a ajudar les famílies (necessitats bàsiques i inversió social) pujava a 24.782.000 euros, un 4% més que el 2011.

Conxa Marquès va ser l'encarregada de mostrar el perfil dels usuaris dels serveis de Càritas. Un aspecte que va destacar és la cronificació de la pobresa: «Una part de les persones havia sortit de la pobresa i ara ha tornat a necessitar ajuda, i altres no han deixat mai de ser pobres. El percentatge ha anat creixent: un 5% del 2007 al 2009, i un 11% del 2009 fins ara.» La majoria de les persones ateses per Càritas, va dir, «està en situació de pobresa severa, fet que les sotmet a una gran pressió i posa en risc

Agustí Codinach

«El creixement de serveis prestats per part de Càritas, en relació amb l'any 2007, s'ha triplicat»

la seva supervivència. Només en el 27% de les llars ateses hi ha ingressos provinents del treball. Quasi la meitat viu de les transferències socials. Un 28% de les famílies no té ingressos de cap mena, viu exclusivament de l'ajuda de Càritas. Tothom s'està empobrint i cada vegada costa més arribar a fi de mes».

Una altra dada interessant que va aportar és que creix el nombre de persones ateses per Càritas nascudes a l'Estat espanyol (12% més en tres anys), que representen el 43% del total. La pobresa infantil és un altre tema que preocupa molt Càritas. Conxa Marquès va explicar que des del 2007 el percentatge de menors està al voltant del 36% i que «els menors atesos suposen una de cada tres persones ateses». Sobre les llars ateses, el 16% són monoparentals i el 34% són persones soles. Finalment, va constatar que el 69% de les persones que s'acosten a Càritas en edat de treballar està a l'atur.

Carme Trilla va centrar la seva intervenció en la resposta de Càritas a les necessitats actuals. En aquest sentit, va destacar l'habitatge, com a manifestació de l'exclusió. «El 42% de les persones que ha atès Càritas viu de lloguer. Constatem que augmenta el nombre de persones que han de viure acollides gratuïtament a casa d'amics o

familiars», i va posar en relleu que els ajuts a la hipoteca respecte l'any passat s'han multiplicat per tres.

Segons Trilla, la prevenció és una eina clau del treball de l'entitat. Una prevenció que aplica en la formació i inserció sociolaboral, on destaca especialment el projecte «Joves a l'atur»; el suport a l'habitatge (entre Càritas i la Fundació Foment de l'Habitatge Social disposen de 268 pisos que donen allotjament a 1.150 persones. Si hi sumem les persones que han dormit en habitacions de relloguer i en pensions pagades per Càritas, a final d'any s'haurà donat sostre a 2.851 persones); el Servei de Mediació en Habitatge, que ha atès 900 llars amb problemes de pagament i en risc d'exclusió social, i que ha aconseguit mantenir les famílies en el seu

habitatge original en el 71% dels casos resolts; i el programa Paidós, dedicat a la pobresa infantil per a famílies en risc d'exclusió social amb infants entre 0 i 6 anys. Una altra necessitat bàsica que atén Càritas és el menjar: setmanalment reparteix 7.500 àpats.

Carme Trilla no va voler acabar la seva exposició sense fer referència als tres pilars de Càritas: els ingressos («el 88% prové de fonts privades i el 12% de fonts públiques»), el programa «Empreses amb Cor», de responsabilitat social empresarial («tenim 260 entitats associades que col·laboren amb aportacions econòmiques i en espècie») i, especialment, els voluntaris i voluntàries («comptem amb prop de 4.000. Amb la crisi, cada vegada més persones s'hi comprometen: aquest any han estat 605 més»).

Barcelona

El Full Dominical es reinventa

La històrica publicació aplica les darreres tecnologies en reconeixement d’imatge

Carme Munté
Barcelona

L’entrada del nou delegat de Mitjans de Comunicació a l’arquebisbat de Barcelona s’està fent notar, i molt. Tan bon punt Ramon Ollé Ribalta va acceptar el nomenament, va començar a barrinar la manera d’aconseguir que els mitjans de comunicació de l’Església tinguessin una incidència social més gran de la que tenen actualment. Incorporar nous recursos tecnològics tant a la pàgina web de l’arquebisbat com ara al Full Dominical ha estat el primer pas.

Així, aquest diumenge 23 de desembre apareix el primer Full Dominical 2.0, que s’ha batejat així perquè incorpora aplicacions tecnològiques com els codis QR i el reconeixement d’imatges a través dels dispositius mòbils. D’aquesta manera, el mateix format de paper permet la possibilitat d’esdevenir una pantalla.

Gràcies a l’ajuda i el suport de La Salle Campus Barcelona – Universitat Ramon Llull, a partir d’ara és possible, per exemple, no únicament llegir la carta setmanal del cardenal, sinó també visualitzar un vídeo en què és ell mateix qui ens parla a través de l’aplicació La Salle AR (Realitat Augmentada).

D’altra banda, el codi QR permet accedir a la pàgina web de l’arquebisbat, on s’amplia la infor-

mació de les notícies.

«D’aquesta manera», explica el mateix Ramon Ollé, «creiem que el Full Dominical de l’arquebisbat de Barcelona es farà més atractiu i més proper per a un nombre més gran de persones, i fins i tot millorarà el servei que ofereix als fidels, integrant les diverses plataformes de comunicació de l’Església diocesana i situant-nos com a líders en l’ús de les tecnologies, tal com s’expressa en

ARQUEBISBAT DE BARCELONA

Full Dominical

EXTRA NADAL 2012

Un fill donat per Déu

Es parla del naixement d'un infant, no pas de la prosa revolucionària d'un home fort, tampoc de l'agorada descoberta d'un savi, ni de l'obra pietosa d'un sant. Supera tota comprensió: el naixement d'un infant provocarà el canvi de tota cosa, portarà a tota la humanitat salvació i alliberament. Com per avergonyir els esforços i empreses humanes més poderoses, un infant és posat al centre de la història humana. Un infant nascut de dona, un fill donat per Déu. Aquest és el misteri de l'alliberament del món: tot el passat i tot el futur estan aquí inclosos.

Dietrich Bonhoeffer, Meditacions sobre el Nadal, ed. Claret, 2006

Què celebrem per Nadal?

Nadal és la manifestació del misteri de Crist i la revelació del misteri de l'home. La litúrgia natalenca ens presenta tota la profunditat del misteri de Crist, tots els aspectes de la seva personalitat, de la seva missió i ens fa entreveure la llum gloriosa de la seva Pasqua. I només en el misteri del Verb encarnat es revela el misteri de l'home. El Nadal és la memòria actualitzada de l'esdeveniment de la salvació per a qui ha acollit i conegut el Crist, i per això és una història que continua perquè Crist vol tornar a néixer avui a casa nostra, en el nostre cor, en la nostra vida.

Nadal és la festa de l'home nou, que esdevé fill i hereu de Déu i, per tant, participi del seu futur. La litúrgia de Nadal ressalta que l'home es renova i neix a la vida divina, entrant així en el misteri de salvació de la Pasqua. L'inici del qual és el Nadal. Aquesta festa, doncs, no es pot reduir a un romanticisme infantíl sinó que ha de ser presentada com un esdeveniment de salvació i un temps privilegiat per conèixer i acollir el Salvador.

Nadal és també un misteri de llum en el llarg camí de la història humana en recerca de llum, de veritat i d'esperança. Per Nadal ve a nosaltres la llum del Verb que eleva i santifica, gràcies al qual esdevenim «fills de Déu» i «fills de la llum».

Nadal és, aleshores, un misteri desconcertant de feblesa. Per nosaltres el Verb s'ha fet mortal, s'ha humilitat. Per això el naixement de Jesús confora els poderosos i els savis de tots els temps i, en canvi, es revela amb tota la seva importància a la gent senzilla que gosa sentir la veu de l'Esperit perquè, en la seva feblesa, està disponible i és generosa.

Nadal és un missatge de pau. Jesús, «príncep de la pau», apareix en la història humana com a signe de reconciliació amb Déu i amb els homes. Amb Crist s'inicia el temps de la nova i eterna aliança entre l'home i Déu. Nadal també és una invitació a la joia perquè s'acaba la llarga espera del poble d'Israel i de la humanitat sencera. La joia de Nadal expressa la confiança en la història perquè ha estat travessada per la salvació: la Paraula de Déu que es fa carn és també la Paraula de Déu que es fa història.

Finalment, Nadal és una invitació a la solidaritat perquè el Crist que neix es fa solidari amb l'home en la seva època i en el seu ambient. La menjadora de la cova de Betlem és símbol de la pobresa de totes les èpoques i cim, amb la creu, de l'abaissement de Déu, que no troba lloc aquí a baix. El Nadal ens demana, a cadascun de nosaltres, el compromís per una solidaritat concreta. La descoberta dels dons de Déu ens porta a sortir de nosaltres mateixos, tot prenent consciència humilment dels dons que hem rebut, que són també per a l'altre.

Text condensat de l'obra de **Matias Augé**, *L'anno litúrgico è Cristo stesso presente nella sua chiesa*, Libreria Editrice Vaticana, 2011, per Santi de Miguel

ARQUEBISBAT DE BARCELONA

Full Dominical

ANY LXXIV • NÚM. 52 23 DE DESEMBRE DE 2012 www.arqbcn.cat / Aportació voluntària: 0,30 €

GLOSSA

La salvació que Jesús ens porta

El dia de Nadal és un dia especial. Dia de la família que, aplegada, supera allunyaments, incomprensions, silencis, paraules poc encertades... En aquesta casa va ser un jove pare qui va preparar una carta que l'esposa, els pares i els sogres van trobar sobre el plat de cadascú. Deia així: «Som al dia de Nadal. [...]»

«És el dia que més m'agrada de l'any, perquè el celebrem i el gaudim en família sense oblidar els altres, els més desafortunats, que en aquests moments són molts. Tot i viure aquest dia i la resta de les festes nadalencques en família, tennim un pensament, un record i un gest, una acció concreta en favor de les persones i les famílies que passen necessitat. Això millora el món i apropa el Regne. Aquest Nadal és el segon any del nostre fill, l'any que ve ens acompanyarà, si Déu vol, el fill que és en canvi. Gràcies, Senyor! Ajuda'ns a fer-los créixer, a conèixer-te a Tu i a estimar els altres. Ajuda'ns a tots a transmetre el que significa creure en Tu

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Nadal en temps de crisi

Un any més, som ja a les portes de la celebració del Nadal. Per als cristians aquesta festa és la commemoració del naixement del Fill de Déu a Betlem. Sant Pau ho diu a la carta als Gàlates: «Quan va arribar la plenitud del temps, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la llei, perquè rescatés els qui vivíem sota la llei i rebéssim la condició de fills». Nadal és una festa de la solidaritat, perquè és la manifestació d'un Déu solidari amb el món. Sant Pau diu en la seva carta a Títus: «S'ha manifestat Déu, Salvador nostre, amb la seva bondat i el seu amor als homes.»

El fet que en Crist s'ha manifestat la humanitat i la benignitat de Déu ens ha de fer més humans. I no solament els dies de Nadal, sinó també tots els dies de l'any. Perquè la vocació de la persona humana és sobretot l'amor, l'«amor rebut i l'amor ofert». Només en aquesta experiència la persona humana pot trobar el sentit més profund de la seva vida.

Per això la gràcia de la festa de Nadal hauria de ser la de fer-nos a tots més solidaris amb els qui pateixen fam i set, amb els malalts i els pobres, aquí i arreu del món. Un Nadal veritablement cristià és inseparable de la solidaritat amb els qui sofreixen, amb els pobres. Aquest Nadal de 2012 és un Nadal profundament marcat per la llarga crisi econòmica que patim, que és causa de molt sofriment i angúnia en molts conciutadans nostres, sobretot pel problema de l'atur.

Amb el Nadal arriba cada any la crida de Càritas, que aquest any està especialment dirigida a les persones anònimes que pateixen greus dificultats. Té com a lema: «Viure senzillament, prenent compromís i junts construint una societat més justa». Com a bisbe responsable d'aquest àmbit de l'acció de l'Església en les diòcesis catalanes, em plau reconèixer la bona feina que fa aquesta institució de l'Església.

Aquesta vegada voldria expressar l'agraïment de l'Església especialment als nombrosos voluntaris que col·laboren amb Càritas. A Catalunya són 9.600, dels quals 4.000 van participar a la trobada que virem celebrar a Barcelona el passat 20 d'octubre. Són entre nosaltres un veritable exercit de la solidaritat i la bondat. Els vaig agrair el seu treball generós, constant i eficient. «Sou Càritas i feu Càritas» —els vaig dir. Doneu temps, amor, afecte, dedicació i diners a Càritas. L'Església pot fer tot el que estem fent avui, en la greu crisi econòmica que vivim, per ajudar moltíssimes persones i famílies, gràcies a la vostra col·laboració.»

Com els va dir el cardenal Rodríguez Maradriaga, president de Càritas Internacional, el resultat de l'acció del voluntariat és «una cultura de la gratuïtat i la solidaritat. És una presència mitjadora que ofereix ajuda amant a les persones més vulnerables de la societat. El treball de Càritas és una càtedra permanent de teologia pastoral». Procurem que aquest Nadal sigui veritablement solidari i generós. Amb aquest sentiment, desitjo a tothom un bon Nadal.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Seguiu-nos a les xarxes socials

www.arqbcn.cat

facebook.com/ArquebisbatdeBarcelona

@arquebisbatbcn

També al Twitter del Cardenal

@sistachcardenal

VIGÍLIA DE CAP D'ANY

Solemnitat de Santa Maria Mare de Déu

A les 11 de la nit, hora d'adoració al Santíssim Sagrament, reflexió, oració comunitària i personal.

A les 12, *Te Deum*, seguit de santa Missa.

S'acabarà amb cant de Nadales i torrons.

A l'església del Santíssim Sagrament de l'Adoració Nocturna Femenina de Barcelona.

C/ Aragó, 268, entre Pg. de Gràcia i Rbla. Catalunya.

el Pla Pastoral Diocesà». En aquest mateix sentit, el cardenal Lluís Martínez Sistach se suma a la voluntat d'arribar al públic més jove: «Amb aquestes noves possibilitats, espero que, si Déu vol, la Paraula de Déu i de l'Església arribi a més i més persones, especialment als joves, i us demano a tots i totes, cadascú des del seu lloc, que contribuïu a augmentar la difusió d'aquest Full Dominical renovat, que és l'objectiu principal de tot mitjà de comunicació.»

Com a conseqüència lògica s'espera no únicament augmentar el tiratge setmanal del Full Dominical sinó també, de retruc, incrementar el nombre de visites a la web de l'arquebisbat: www.arqbcn.cat.

A banda de les noves tecnologies, el nou Full Dominical reforça el caràcter formatiu i per això oferirà un suplement de cadascun dels temps litúrgics. El primer és precisament amb motiu del Nadal. També presenta una capçalera més moderna i atractiva, alhora que resitua els continguts. Una altra de les novetats és que, tal com s'havia fet antigament, a partir del número del dia 30 de desembre el Full Dominical inclourà publicitat.

El mateix diumenge 30 de desembre les diòcesis de Lleida, Sant Feliu de Llobregat, Terrassa, Tortosa i Urgell aplicaran també totes aquestes novetats als respectius fulls diocesans.

«Tecnologia 2.0 per a una publicació com és el Full Dominical que es publica setmanalment des de l'any 1881»

Projecte pioner arreu d'Europa

Si bé l'ús del codi QR és força habitual en els mitjans de comunicació, no passa el mateix amb el reconeixement d'imatges. «Aquesta aplicació fa que el Full Dominical sigui pioner arreu d'Europa», afirma un Ramon Ollé cofoi de mostrar una tecnologia nova amb múltiples possibilitats.

Tecnologia 2.0 per a una publicació com és el Full Dominical que es publica setmanalment des de l'any 1881 i que, de fet, va ser el primer Full Dominical de l'Estat i l'inspirador de molts altres que vindrien després.

Vic

Suport a la causa del bisbe Casaldàliga

Arreu de Catalunya s'aixequen veus a favor del compromís del missioner claretià amb els indígenes

Redacció
Balsareny

Des que es va conèixer la notícia que el bisbe Pere Casaldàliga havia hagut d'abandonar São Félix do Araguaia perquè la seva vida estava en perill, arreu de Catalunya s'han sentit veus de suport a la causa del bisbe català a favor dels indígenes. La població de Balsareny (Bages), on va néixer el bisbe Casaldàliga el 16 de febrer del 1928, ha decidit de forma col·lectiva mostrar el seu suport a un dels seus fills més il·lustres.

El bisbe Pere Casaldàliga va haver de sortir de São Félix do Araguaia després de les amenaces de mort rebudes per haver defensat la devolució de la terra als indígenes. El prelat català, afectat greument de Parkinson, va ser traslladat en avioneta a uns 1.000 quilòmetres de São Félix.

L'Associació Araguaia amb el Bisbe Casaldàliga, que ajuda la seva causa des de Catalunya, va fer públic un comunicat de suport «a causa de les amenaces que està rebent el bisbe emèrit Pere Casaldàliga de São Félix do Araguaia (Brasil), pel seu posicionament a favor del retorn de les terres indígenes Marãiwatsédé als Xavants».

«Fem una denúncia a la societat, als moviments solidaris i a la comunitat internacional perquè vetlli i sigui reconegut internacionalment el Dret Indígena a la seva terra, i es vetlli i supervisi el retorn a la terra Xavant.» L'Associació acabava el seu comunicat dient: «Ens sentim plenament identificats amb la defensa que des de sempre ha fet el bisbe Casaldàliga i la prelatura de São Félix de la "causa indígena", i apostem per l'acció pacífica de la justícia en aquesta causa local que ens afecta globalment.»

El bisbe Pere Casaldàliga i la causa indígena

Mercedes de Budallés Diez
Prelatura de São Félix do Araguaia

A Amèrica Llatina, hem celebrat amb molta fe i entusiasme els 50 anys del Concili Vaticà II i els 40 anys de la Teologia d'Alliberament. Per a nosaltres, fer memòria ens ha fet molt de bé. Per això, en acabar aquest aniversari donem novament gràcies a Déu, per la Pentecosta que

el Concili va significar per a l'Església. Com afirmava Joan XXIII, calia obrir les finestres de l'Església «perquè puguem mirar cap enfora i perquè la gent pugui mirar cap endins». Realment va tenir lloc una nova Pentecosta! La constitució dogmàtica *Lumen gentium* i el decret *Gaudium et spes*

ens van retornar la rica experiència d'Església, poble de Déu (LG II), servidora especialment dels més pobres, semblant a l'Església de les primeres comunitats cristianes i oberta als nous signes dels temps (GS 4; 11; 44).

Jo, que he tingut la gràcia de viure i treballar personalment al Brasil, a la Prelatura de São Félix do Araguaia (MT), puc afirmar que una Església més evangèlica és possible, perquè allà ho vivim així. Amb problemes i límits. Però el compromís a l'estil de Jesús, la pobresa real entre nosaltres, agents de pastoral, la vida comunitària compartida amb els més pobres, ens dona la llibertat dels qui experimenten el Regne de

Déu ja aquí a la terra.

L'actual persecució a la nostra Església i concretament al bisbe Pere Casaldàliga és una conseqüència del nostre afany per viure les benaurances. El sistema neoliberal, el capital, no permet que la terra que els indis necessiten per viure sigui respectada i protegida com a do intocable de Déu. El latifundisme, la producció de soja i la cria ramadera —en una pa-

«L'actual persecució a la nostra Església i concretament al bisbe Pere Casaldàliga és una conseqüència del nostre afany per viure les benaurances»

raula, l'acumulació d'uns pocs—, per a molts és més important que els milers d'éssers humans, els indígenes, els pobres sense terra, sense feina, sense educació i sense perspectives de vida. Recordem que al final del Concili, el 16 de novembre de 1965, quaranta bisbes de diverses

parts del món es van reunir en una catacumba de Roma i van signar el Pacte de les Catacumbes. Cadascú assumia el compromís de viure pobrament, rebutjar els símbols i els privilegis del poder i de posar els preferits de Déu en el centre del seu ministeri episcopal. Van explicitar així l'opció evangèlica pels pobres. Volem que aquest compromís es mantingui viu. És el compromís de la Prelatura de São Félix do Araguaia, és el compromís de Pere Casaldàliga, perquè entenem que aquesta va ser l'opció de Jesús que va confirmar amb les seves paraules: «T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos» (Mt 11,25).

41ena. EDICIÓ

TONA PESSEBRE VIVENT D'OSONA

L'ART D'UN POBLE

Dies de representació: 23, 25, 26 i 30 de desembre de 2012, i 1, 6, i 13 de gener de 2013

Tots els dies a partir de les 6h de la tarda. Última representació a les 8h de la tarda,

com sempre, a la Falda del Castell de Tona

Tel. d'informació: 938124304, 938124288, 938870565

www.pessebre-vivent-osona.es

Lleida

El bisbe dóna suport a les famílies desnonades

Part de l'edifici del Seminari podria acollir habitatges socials

Redacció
Lleida

Una nota informativa de la Delegació de Mitjans de Comunicació del bisbat de Lleida anunciava que el 7 de desembre el bisbe Joan Piris visitaria les persones de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) de Lleida: «Aquesta visita se situa —deia la nota— en un marc de cordialitat i suport a les persones que estan afectades per la situació de crisi i, més concretament, per les hipoteques i els desnonaments.»

Tot i despertar certa curiositat la visita del bisbe Piris a la PAH de Lleida, no era gens estranya aquesta trobada, si ens atenem al fet que la seu actual de la plataforma està ubicada en un local cedit per la parròquia de Santa Maria Magdalena de la ciutat de Lleida.

El bisbe anà al local de la PAH acompanyat per Mn. Carles Sanmartín, delegat de Pastoral Caritativa i Social del bisbat de Lleida i alhora delegat de MCS, i també de Mn. Daniel Turmo, un dels dos rectors *in solidum* que tenen cura d'aquesta parròquia conjunta-

Josep M. Prada / MCS bisbat Lleida

L'antiga Casa Sacerdotal i Seminari.

NADALES
COBLA SANT JORDI
Ciutat de Barcelona

COBLA SANT JORDI
CIUTAT DE BARCELONA
NADALES | CARMÉ CANELA
Amb la col·laboració de Roger Mas

CARMÉ CANELA
Amb la col·laboració de Roger Mas
Tomàs Grau, direcció
Ramón Àngel Rey, percussions

El dimoni escuat
El desembre congelat
El rabadà
El noi de la mare
Passeig en trineu
Santa nit
El petit vailet
Les dotze van tocant
La pastora Caterina
Fum, fum, fum
L'àngel i els pastors
No a, no
White Christmas

UN NADAL DE NADALES!!!
NOU CD A LA VENDA
A LES MILLORS
BOTIQUES I A FRONES!
QUE NO ET FALTI
AQUEST NADAL!

iTunes **discomedi** **blau** **DISCOMEDI S.A.** - Rels, Girona, 19 bis - 08034 Barcelona
Tel.: 932 840 511 - Fax: 932 196 517
e-mail: discomedi@discomedi.com www.discomedi.com

f **t**
http://www.facebook.com/discomedi
http://www.twitter.com/discomedi

ment amb la del Pilar, formant una unitat parroquial. Allí fou rebut per Eduard Baches, portaveu de la PAH, que l'acompanyà en tot moment. El bisbe va participar en una de les assemblees setmanals que la PAH celebra en aquest local i va poder escoltar directament la difícil realitat de tantes famílies que pateixen les conseqüències de l'actual crisi econòmica. A totes elles els va transmetre el seu suport i solidaritat.

En finalitzar l'assemblea, el bisbe Piris fou obsequiat amb el distintiu de la plataforma i amb una armilla verda on diu «Stop Desnonament». El portaveu, Eduard Baches, va dir que «el bisbe ha fet més amb deu minuts que les administracions amb deu anys».

Fou en finalitzar la trobada quan el bisbe Piris va dir que «la situació que viuen les famílies desnonades és una injustícia». Es manifestà alhora perplex davant el fet que es rescatin els bancs i no les persones.

Per fer front a aquesta situació, anuncià a la premsa la voluntat de cedir una part de l'antic Seminari de Lleida per reconvertir-lo en habitatges socials per a famílies desnonades: «Tot i aquesta voluntat de cessió, caldrà trobar alguna persona o empresa que vulgui finançar les obres de remodelació necessàries.» En aquest sentit el portaveu de la PAH digué que la plataforma treballaria per buscar finançament a fi i efecte de poder fer realitat aquest projecte «que beneficiarà moltes famílies i ha de ser un exemple a seguir».

Aquest edifici, ubicat al carrer Maragall de Lleida, va ser construït als anys setanta pel bisbe Aurelio del Pino per destinar-lo a Casa Sacerdotal. Actualment acull les activitats de l'IREL, l'Institut Superior de Ciències Religioses del bisbat de Lleida, que, de fer-se realitat aquest projecte, hauria de compartir part de l'edifici amb les famílies desnonades.

«La situació que viuen les famílies desnonades és una injustícia»

La repercussió de la visita i el suport del bisbe Piris amb les persones de la PAH de Lleida ha estat tal que la mateixa Delegació de Mitjans va fer pública una nota d'agraïment «a totes les persones que donen mostres de suport a la iniciativa solidària del nostre bisbe i a tots els mitjans de comunicació locals i estatals que informen d'aquesta iniciativa solidària».

En la mateixa comunicació s'informava que diverses persones s'havien ofert per col·laborar voluntàriament en el projecte. Alhora es comunicava que el mateix bisbe Piris havia proposat crear una comissió per fer-ne el seguiment, de la qual formarien part Càritas diocesana, la mateixa PAH de Lleida i altres entitats sensibilitzades en aquesta qüestió, així com persones a títol individual: «La seva causa solidària és també la nostra causa», deia la nota de la Delegació de Mitjans.

La primera resposta a la crida del bisbe de Lleida ha estat la de l'arquitecte barceloní Xavier Augé, amb vint anys de professió: «Quan estàs veient per televisió que el bisbe de Lleida ofereix part de l'antic Seminari a famílies desnonades, la resposta no pot ser cap altra que anar a ajudar.» Augé va enviar un correu electrònic al bisbe Piris oferint-se: «Ara caldrà veure si finalment el bisbat compta a mi i en quina situació es troba l'edifici. Caldrà saber també què s'hi vol fer, si pisos o un bloc residencial amb serveis comuns.»

Solsona

Nou homenatge a Mn. Climent Forner

El capellà i poeta rep l'estima i l'afecte dels solsonins en l'estrena a la catedral de l'«Oratori Breu»

Ramon Estany
Solsona

Malgrat que era una nit freda de desembre, el dissabte dia 8, Festivitat de la Puríssima Concepció, la catedral de Solsona va ser l'escenari d'una de les estrenes a la capital del Solsonès de l'*Oratori Breu*. La segona vinguda del Crist, amb text de Climent Forner i música de Martí Just, interpretada per la Polifònica de Puig-reig, l'orquestra municipal de música de Puig-reig i la secció de corda de l'EMM de Berga.

Aquest Oratori va ser estrenat al monestir de Santa Maria de Serrateix el dia 6 d'octubre d'enguany, dins el marc de les Festes d'Octubre i en homenatge a Climent Forner amb motiu dels seus 85è aniversari. La seva calorosa acollida va animar a repetir el concert a Berga, Solsona i al Món Sant Benet.

L'obra arrenca de l'any 1982, quan Martí Just engrescà el nostre poeta a posar lletra a la partitura amb la intenció que esdevingués un petit oratori inspirat en la segona vinguda del Crist.

Ara, reestructurada i ampliada pel mateix compositor i amb la instrumentació musical de Xavier Guitó, ha pres un aire totalment renovat. En paraules de Martí Just, aquesta obra poeticomusical porta un missatge d'amor, de pau i d'esperança. Aquests són els antidòts i l'únic necessari per aturar les nafres humanes de l'orgull, del poder i de la descreença, com diu l'autor.

L'*Oratori Breu* és una composició musical inspirada en el missatge evangèlic de la Bona Nova. La seva música, amb els textos poètics de Climent Forner, vol transportar-nos als prats deliciosos de la més alta solemnitat espiritual. Així doncs, un cop més tenim una nova oportunitat per donar-li les gràcies, amb el desig que la vida li continuï sent molt plena i puguem gaudir molt de temps de la seva amistat i companyia.

Climent Forner, acabat el concert, va pujar a l'escenari al costat dels cantaires per rebre l'aplaudiment i l'agraïment de les 150

«Que per molts anys pugui estar al servei de l'Església i de Catalunya, els meus dos grans amors»

persones que omplien la catedral de Solsona.

Visiblement emocionat i agraït, Forner desitjà que «tot sigui al bé de Déu i en bé vostre i que per molts anys encara pugui estar al servei de l'Església i de Catalunya, els meus dos grans amors». El poeta i capellà afegí que «fins ara he escrit dos grans oratoris. L'oratori del sant Dubte d'Ivorra, i aquest Oratori breu, al qual ha posat música Martí Just. Ja m'he d'anar preparant no per escriure, sinó per viure l'Oratori de tota l'eternitat. Gràcies!».

CLIMENT FORNER I ESCOBET va néixer a Manresa el 31 d'octubre del 1927. El 2007 el nostre poeta va celebrar el 80è aniversari amb motiu del qual va commemorar l'Any Climent Forner. Una cita aquella que ara ha quedat complerta amb els 85 i ens convida de nou a celebrar-lo, no només per la seva dilatada trajectòria literària sinó també pel seu elevat compromís social i cultural. Com a sacerdot, home de cultura i escriptor, Climent Forner ha dut a terme una importantíssima tasca al servei sempre de les persones i dels nostres pobles, i per extensió, el nostre país que tant estima, Catalunya. Amb una gran humanitat i generositat ha defensat per difícils que fossin totes les causes que han estat dignes de la seva lluita i de la seva tenacitat. Al llarg dels anys ha bastit una gran obra poètica però s'ha dedicat infatigablement a estudiar i a reivindicar també l'obra d'altres autors, nombrosos poetes i escriptors de tots els temps a casa nostra.

MARTÍ JUST I MONTRAVETA va néixer a Berga l'any 1951. Va ser director de l'Orfeó Berguedà. Estudià piano i harmonia al Conservatori Superior de Música de Barcelona. Rebé classes de cant de Francisco Kraus. Conjuntament amb la seva esposa va impartir estudis musicals durant 25 anys (1974-1999), al seu poble de residència, Navàs, on dirigí també la Coral Petit Estel. Fou component del grup Amics de la Cançó de Berga. S'estrenà com a tenor líric amb l'Orfeó Berguedà. L'any 2007 publicà el llibre *52 Salms*. Posteriorment el 2010 aparegué *Jardí Vivent*. *150 floretes de Déu amor* i l'any passat, *Simfonia en prosa*, el seu tercer llibre.

antoni pèrez sabaté

agent cial. Col·legiat nº 3744
C/ Sagunt, 102 baixos
08912 BADALONA (Barcelona)

www.coacb.com/perez

Tel. 93 389 06 99 Mòbil 670 21 73 10
e-mail/ a.perez@coacb.com

REPRESENTACIONS I DISTRIBUCIÓ

MOBLES ESGLESIA I COLECTIVITATS

Confessionaris

Bancs Melys, Faig, Embero, Roure, Iroko...

Reclinatori iroko

Fusta de iroko, embero, faig, roure, sapely, melys etc.

Seus

import difusió
MOBILIARI PER A COL·LECTIVITATS

Cadires plegables
Cadires per a sales polivalents
Taules i cadires per Biblioteques, Residències, Escoles, Locals Parroquials, Associacions
Prestatgeria i armaris
MOBLES A MIDA
Cadires apilables, metal·liques i polipropilè
salés d'actes
Tel. i Fax. 93 389 06 99
Tel. Mòbil 670 21 73 10
Taules i Cadires per a restaurants, cafeteries, Residències, geriàtrics...
Cadires amb pala, metal·liques fusta i polipropilè
Agt. Comercial : A. Pérez Sabaté
BADALONA

PRESSUPOSTOS SENSE COMPROMÍS

www.coacb.com/perez

Cançons per assaborir el Nadal

Jaime Olguín presenta un preciós disc de nades populars

Samuel Gutiérrez

Qui no recorda amb tendra emoció les nades de la infantesa cantades en família al voltant del pessebre? Per al jove artista Jaime Olguín, aquest és un dels records més bonics de la seva infància. La vivència alegre i profunda de Nadal va marcar una etapa decisiva de la seva vida, que ara evoca amb gràcia al seu primer disc *Canciones de Navidad*. El bateig discogràfic de Jaime Olguín arriba de la mà de tota la seva família, la família Olguín-Mesina, membres del moviment de Schoenstatt compromesos des de fa anys en l'evangelització a través de l'art. Tots ells, pares i quatre fills, que formen l'empresa familiar Valivan, col·laboren en un projecte que és molt més que un recull de cançons. És una invitació a submergir-nos en el misteri d'Amor de Nadal. «Veiem la necessitat —asseguren— d'anunciar Nadal, que el nen Déu s'ha fet home per Amor i ha nascut petit en un lloc humil. Això és el que hem d'anunciar, a casa, al carrer i al món.»

El nou CD de la família Olguín-Mesina ofereix onze delicioses cançons nadenques, la majoria clàssiques però també algunes d'actuals, amb música i arranjaments de Jaime Olguín. El jove compositor reconeix, tanmateix, que l'existència del disc «es deu gairebé exclusivament a la tenacitat de la meua mare». «Tot va començar fa aproximadament deu anys —explica—. Jo llavors no m'atreia a escriure lletres, però sí a cantar i a compondre. La mare em va proposar que compoqués *Canciones de Navidad*. Hi insistia, proposant-me textos, em donava poesies que trobava al breviar, i ella mateixa va arribar a escriure'n algunes, com ara *El mar y la selva* i *Donde comían la mula y el buey*.»

Tant hi insistia Valeria Mesina que el seu fill al final va accedir a complaure-la. D'entre els textos que ella li anava proposant, el jove compositor va triar els poemes que més li tocaven el cor, «els que m'ajudaven a pregar, que em movien a contemplar el Naixement, o senzillament que em recordaven algunes emocions que només assaïboixo per Nadal». Hi havia, entre ells, lletres

El disc es pot adquirir a través de www.valivan.com o a llibreries especialitzades

de Fra Íñigo de Mendoza, de Lope de Vega, de Fra Ambrosio de Montesinos i diversos himnes de la litúrgia de les hores, alguns d'ells de la gran santa Teresa de Jesús. *Canciones de Navidad* es va anar component al llarg de diversos anys, només per Advent i Nadal. Ara surt a la llum i, sense pretendre-ho, amb una música senzilla, però plena d'unció, il·lumina el «poble que caminava a les fosques». Les seves melodies alegres s'insereixen en la més pura tradició de música popular de l'Església, i es recupera així un llegat de valor inestimable. «La forma de sonar de cada cançó no és casual —adverteix Jaime Olguín—. És part del missatge, una cosa decidida poc després de ser concebuda. És el que convidava a fer, com més aviat millor, a tots els catòlics, en el seu llenguatge, en el seu entorn, amb els seus mitjans, en el seu àmbit.» I afegeix: «A l'Església catòlica tenim una llar. L'Església catòlica va ser el pessebre que la Bellesa va

voler escollir. Fes la teua cançó, aquella cançó que no podrà compondre ningú per tu. Amb ell, un ho pot fer tot.»

Tradició popular de l'Església

Eres Niño y has amor, No la debemos dormir, Temblando estaba de frío, Zagalejo de perlas... són alguns dels clàssics que Jaime Olguín rescata per al delit de l'oïda. També són precioses les composicions noves, especialment les creades per Valeria Mesina. «Les cançons del CD —afirma el seu fill— són una crida a estimar Déu convertit en un nen per amor a nosaltres i són un homenatge a la tradició artística de l'Església.» «Són una invitació a gaudir d'allò que realment és central en aquestes dates —continua dient—, que és el naixement del Nostre Salvador, encara que també és una invitació a omplir-ho tot d'alegria com més aviat millor, amb els mitjans que es tinguin

a l'abast, a confiar en el Senyor, a mirar el cel estelat sobre teu i descobrir el seu Creador en tu. És una invitació a somiar, a ser tu mateix, a voler ser nen, a buscar-lo i a trobar-lo rere cada cosa, a perdonar-te i a estimar-te, que el Senyor va venir perquè tinguessis vida, i vida en abundància.»

Gestades al llarg dels anys, en les trobades familiars i en la pregària personal, les composicions d'aquest original projecte nadenques són cançons, «unes per gaudir, unes altres per reflexionar, i totes per cantar en família». Fins i tot es poden ballar, com anima a fer-ho el mateix artista. En el seu afany evangelitzador, Jaime Olguín també té un somni: que poguessin ser escoltades, amb naturalitat, al cotxe! «En el context actual —confessa— sembla que la sal que el Senyor ens va convidar a ser, està perdent el gust. A vegades sembla com si els cristians haguéssim perdut l'entusiasme, la nostra raó de ser, l'encant i a poc a poc la fermesa de la nostra esperança.»

Amb *Canciones de Navidad*, Jaime Olguín i tota la seva família fan una crida: «Siguem sal de aquest món. No callem, no ens avergonyim d'afirmar que hi ha una Veritat i que, gràcies a Déu, aquesta Veritat no és la trista, desesperançadora, insulsa i buida egolatria del relativisme.» «Avui més que mai —acaba proclamant amb força el grup Valivan— necessitem que se'ns digui: sempre podem tornar a casa, sempre ens podem perdonar a nosaltres mateixos, i perdonar els altres, gràcies a Jesús de Natzaret, fill de la Immaculada Verge Maria, nascut a Betlem, que va vèncer la mort i que és realment viu, present i amant en els sagraments, que està esperant en la confessió que decideixis ser alliberat, per recuperar la teua força, pau, vitalitat i joia, que es troba proper, humil i tangible en l'Eucaristia.»

Celebrem el Nadal... regalem Jesús!

Regals amb sentit

Polsera i collaret de cuir i creu de plata o banús. Donatiu 15€; 18€ (16€; 19€ per correu)

El precio a pagar, Pakistán, Asia Bibi, Historia de una resistencia i altres. Donatiu segons el llibre (consultar).

Tapis 90x100 cm. Donatiu 10€ (15€ per correu).

Tapis 66x100 cm. Donatiu 10€ (15€ per correu).

Mare de Déu en pols d'alabastre. Donatiu 15€ (17€ per correu).

«El pessebrisme té actualment una bona salut»

Josep Maria Porta, president de la Federació Catalana de Pessebristes

Miquel Àngel Codina

Des del 2003, Josep Maria Porta és el president de la Federació Catalana de Pessebristes. Considera que el balanç de la tasca duta a terme al llarg de tots aquests anys és «positiu» i recorda que «l'any passat vam celebrar els 25 anys de la Federació amb un munt d'actes molt participatius». «En aquests anys, la Federació ha crescut. Tenim ara 57 associacions federades i hi ha prevista la incorporació d'unes quantes més en els propers mesos», explica. Segons Josep Maria Porta, «s'ha de treballar més en el reconeixement públic del pessebre com a eina important per fer país i com a mitjà d'integració per a aquells immigrants que tenen molt arrelada la tradició del pessebre».

Sr. Porta, com definiria el pessebre?

El pessebre és un compendi de religiositat, cultura art i tradició. Potser és l'activitat que més ens apropa a la realitat cultural catalana, que és una suma de totes aquestes coses.

Quina és la tasca principal de la Federació Catalana de Pessebristes?

Coordinar i donar suport a totes les entitats federades en tots els seus àmbits. Recentment hem creat el departament d'Assessoria Legal. Així mateix, oferim cobertura en molts aspectes, com per exemple, el de l'assegurança de les activitats, que es coordina des de la Federació. Hi ha moltes accions a fer encara com ara la creació del Museu Nacional del Pessebre de Catalunya. Cal tenir en compte que el Museu Etnològic de Barcelona té una importantíssima col·lecció de figures de pessebre, així com l'Associació de Pessebristes de Barcelona i diverses col·leccions particulars.

En quin moment es troba avui dia el pessebrisme a Catalunya?

Crec que el pessebrisme té actualment una bona salut. Hem comprovat aquests últims anys que a casa nostra

«El pessebre és una eina molt important per poder explicar als infants els primers anys de la vida de Jesús»

cada vegada hi ha més persones que s'interessen pel tema.

L'any vinent se celebren els 150 anys de pessebrisme associatiu a Catalunya. Quins són els actes més significatius que hi ha previstos?

El 2013 es commemorarà aquesta gran efemèride, ja que l'origen de l'Associació de Pessebristes de Barcelona —entitat degana del pessebrisme català— es remunta a l'any 1863. Entre els actes, cal destacar l'exposició *Pessebres del món* a l'espai La Seca, ubicada al barri del Born de Barcelona, que inclou un espai dedicat a la figura del pessebrista Antoni Moliné; la 14a Biennial del Pessebre Català, que se celebra a Olot, i el Simposi Internacional de Pessebrisme, que tindrà lloc a Sitges del 18 al 21 d'abril del 2013, on s'impartiran diverses ponències (el Nadal a Catalunya, el pessebre als evangelis, els mags d'Orient, les nades al món i la figura del pessebre) i una taula rodona sobre el pes-

sebrisme al segle XIX.

Pensa que el pessebre pot esdevenir una mena de catequesi per als infants i els adults?

Indubtablement. El pessebre és una eina molt important per poder explicar als infants, i també als grans, els primers anys de la vida de Jesús i totes les circumstàncies d'aquells primers anys. Poder veure en uns diorames totes aquestes escenes —des de l'anunciació a la Mare de Déu fins a la trobada de l'Infant entre els doctors de la llei, passant pel naixement o la fugida a Egipte— és una forma molt senzilla de poder explicar aquesta història. I encara que avui semblin uns fets molt llunyans, potser no ho són tant si tenim en compte que encara avui dia hi ha famílies que no troben on tenir un fill o que han de fugir de la seva terra per motius religiosos o polítics.

La família i l'escola són fonamentals per infondre en els infants l'estimació pel pessebre?

La família és la que ha de transmetre els valors de l'estimació del pessebre i en general de totes les nostres tradicions. Si, a més a més, ho pot fer l'escola, molt millor, però amb el sistema educatiu actual és molt difícil trobar temps per treballar aquests temes en profunditat i que no es quedin en una simple anècdota.

Tibidabo us informa

A les 22.30 hores sortirà de l'Avinguda Vallcarca, 14-16 un microbús amb destinació al Tibidabo. Tornarà al seu lloc d'origen acabada la Vetlla.

Exposició de Pessebres

Al Temple del Tibidabo podeu visitar, durant aquests dies, el Museu permanent de Pessebres de "Mossèn Camprubí," col·lecció única en què hi ha obres de tots els continents. És convenient demanar hora per a la visita trucant al telèfon 93 417 56 86.

Nadal al Tibidabo

La Missa del Gall se celebrarà el dia 24 de desembre a les 12 de la nit.

Horari de misses del dia de Nadal: 8, 10, 12, 17 i 19 hores.

Rosari, Vespres i Benedicció Eucarística a les 18 hores.

Vetlla extraordinària de Cap d'Any

Dilluns, 31 de desembre 2012.

Comença l'Any Nou 2013

Missa i Vetlla de l'Adoració

Nocturna al Santíssim.

Restauració i Pintura de l'Estàtua del Sagrat Cor de Jesús

La Campanya d'aquest any serà per a la Restauració i Pintura de l'Estàtua del Sagrat Cor de Jesús que corona el Temple del Tibidabo. Esperem l'ajuda de tots els adoradors i amics d'aquesta Obra del Tibidabo.

Adoració Perpètua

Dia i nit el Santíssim està exposat sense interrupció a la Capella de l'Adoració Perpètua. Us invitem a participar-hi una hora al mes.

Truqueu, per favor, al telèfon 93 417 56 86.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Poesies

Com cada any, *Catalunya Cristiana* publica les poesies sobre temàtica nadalenca que ens envien els nostres subscriptors i lectors.

Al pessebre tot canta

Canta l'aigua de la font
per dar-vos alegria,
així, quan l'Infant dorm,
us serveix de melodia.

Canta l'ocell al teulat
anunciant-vos que és de dia,
el seu cant ha despertat
la somera que us vigila.

Canta el gall de bon matí
acompanyant la gallina,
que mandrosa us vol dir
la meva posta és finida.

Canta també riu avall
juganera l'aigua viva,
feta de paper cel·lofana
amb pescador a l'altra riba.

Canta l'àngel de la cinta
des d'un angle de la cova.
Aladaurat ens convida
a cantar l'infant que plora.

Maria canta també
La cançó de tots sentida:
«Panses i figues en un paner
amor meu jo et donaria.»

MONTSERRAT FERNÁNDEZ SIMÓ

Santa Nit

Aquesta és la nit santa,
que estem esperant tot l'any.
L'amor, a tots ens agermana,
és una fita realment gran.

Déu s'ha fet un home de carn
i ha volgut néixer infant.
Ja no som sols criatures,
ara tots li som germans.

La nostra ment trontolla
amb un fet tan gran al davant.
Serà home i Déu alhora,
aquest Jesús que està arribant.

Obrim-li les portes de casa.
Obrim-li les portes del cor.
Que pugui amb nosaltres fer
estança, compartint el seu amor.

Obrir la porta a l'Infant,
que avui al món ha vingut,
és allargar la mà en tot instant
a l'amic i al desconegut.

És de nit ara en el món,
tot sembla que va malament,
però Jesús ens porta l'esperança
que entre tots el salvarem.

MONTSERRAT LLOPART MUMANY

Navidad en su ciclo vive

Oh, lejanía, lejanía,
hija del tiempo eterno,
historias, leyendas y profecías,
en tu seno gestadas, paridas y
legadas
al mundo antiguo y moderno.

Un día, una fecha...
anuncios de parto hubo,
en los cielos de Nazaret la judía
y sin móviles, *twitter* y moderna
tecnología,
voces pastoriles y serenas
corrieron:
«Un niño está naciendo
en un humilde y vetusto establo.»

Y a Jesús le llamaron el Mesías,
el Nazareno,
el hijo de la joven Virgen María,
y del parto del Jesús primogénito
adorado
surgieron y se esparramaron
nuevas tradiciones, cantos,
liturgias, ritos y rezos,
y el arte belenístico cristiano,
embeleso espiritual del mundo
de los niños.

Navidad de blancas nieves,
de prados verdes,
de afilados vientos, portadora
de regalos,
de ilusiones, de alegría y de
gastronomía
rica y mísera, de jolgorio,
paces, amores y conflictos.
La Navidad se aleja, a su lejana
lejanía
hasta su invernal y misterioso
solsticio.

JESÚS MUÑOZ GIL

Nadal, un crit per a l'esperança

A Betlem neix
l'arc iris de l'esperança
amb Jesús que es regala
per servir, estimar,
morir i ressuscitar.

Els torrons a la taula
el vint-i-cinc de desembre
que ens sàpiguen a sal amarga
si no estimem els pobres
i els asseiem al nostre costat.

Mengem, cantem, ballem
enamorats.
Bon profit!

MN. JOAQUIM BLANCH

Rebem

Rebem el rústec pessebre,
sota un cel color de mar,
amb subtil mantell de lluna
que és un abrigall de fred.

Els brots de molsa i pinassa,
catifa en la nit d'estels,
pura flaire de natura
que embolcalla el fill de Déu.

Rebem aquelles paraules
dels nostres antics pastors,
que eren de cor com pa tendre
i un gran goig dins del sarró.

Rebem per camins de neu,
dolça cançó de bressol,
en el cant d'un rossinyol.

CARME CATÀ

NADAL A LA CATEDRAL DE BARCELONA

NIT DE NADAL

Dilluns, dia 24, a les 10.45 de la nit -

Ofici de Vigília

11.30, cant de la Sibil·la.

12 mitjanit, missa del Gall.

S'avisava que aquesta nit el temple s'obre a un quart d'onze.

DIA DE NADAL

Dimarts, dia 25

A les 10.45 del matí, Cant de Laudes a l'església de Sant Sever.

A les 11.15, benedicció del pessebre del claustre.

A les 11.30, eucaristia presidida pel Sr. cardenal arquebisbe.

Benedicció papal

Serà emesa per Ràdio Estel.

Canta en totes dues celebracions el cor de cambra Francesc Valls.

El Nadal

Aquesta data tan senyalada
ens transmet una llum amorosa
i ens aporta una bondat estimada
que ens dona una pau gloriosa.

El signe d'aquesta diada
és la vinguda de Jesús al món,
presentar-nos en la seva estada
la forma de viure i estimar-nos.

El Messies nostre Salvador
té un sentit diví que ens adverteix
de la maldat que té un fals color
i ell, amb bon caliu, ens ho descobreix.

Celebrem-ho amb amor aquest dia festiu
tota la comunitat humana,
donant-nos les mans és un bon motiu
per aconseguir la pau que ens il·lumina.

La llum de l'albada
en aquest dia tan gloriós
arribi a tots nosaltres
i ens doni a tots el do d'estimar-nos.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN

Gran èxit del concert organitzat pels nostres mitjans i la basílica del Pi

Carme Munté
Barcelona

La basílica gòtica de Santa Maria del Pi va recuperant gradualment l'esplendor que havia tingut en els seus orígens. És un dels temples més emblemàtics de Barcelona i gràcies a la seva bellesa artística, a la museïtzació del seu art i al fet d'acollir les restes de sant Josep Oriol, o fins i tot els gegants del Pi, és un reclam de fe i devoció popular per als barcelonins i per als turistes.

El dilluns 10 de desembre la nau del temple es va omplir de persones que estimen i valoren Ràdio Estel, *Catalunya Cristiana* i el Club+Amics, i que van poder assistir en exclusiva a un concert de nades organitzat pels nostres mitjans i per la basílica de Santa Maria del Pi. També s'hi va voler fer present Xavier Puigdollers, el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya.

Tal com va dir en les paraules de salutació Mn. Jaume Aymar, director de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, el concert havia estat organitzat com a mostra d'agraïment al suport que

Agusti Codinach

«Prop de 500 persones van escoltar en primícia bona part del disc de nades que acaba de presentar la Cobla Sant Jordi – Ciutat de Barcelona amb la veu de Carme Canela»

tantes persones donen als nostres mitjans de comunicació. Un suport que va quedar més que palès el 4 d'octubre passat amb motiu del sopar organitzat al Palau de Congressos de Catalunya a benefici de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*.

Mil persones van assistir en aquell sopar i prop de 500 al concert de Nadal organitzat a Santa Maria del Pi, on van poder escoltar en primícia bona part del disc *Nadales* que acaba de presentar la Cobla Sant Jordi – Ciutat de Barcelona amb la veu de Carme Canela. Forts aplaudiments per a una proposta ben original que posa el so de la tenora, el flabiol i el tible al servei de nades tan tradicionals com *El Rabadà*, *Les dotze van tocant* o *El dimoni escuat*.

Abans de la Cobla Sant Jordi – Ciutat de Barcelona, va actuar la Capella de Música de Santa Maria del Pi, que també va presentar la seva proposta discogràfica *Nadal al Pi* cantant a capella peces tan tradicionals com *Fum, fum, fum*, *Adeste fideles* o *El Noi de la Mare*.

Para mis amigos de Catalunya Cristiana

Con esta poesía quiero dar a entender que no existen fronteras y que todos podemos ser como hermanos siempre.

Aquí la tenéis:

Amaneciste en un día lluvioso,
Sin saber qué decir.
Tu pensamiento tormentoso
Brotaba de tu corazón
Como algo más de ti.

Pero se acercaba la Navidad
Y supiste dar felicidad
A todos en tu hogar.

Solamente el sentimiento
Ya te inspiró sin tormento
Para celebrar el nacimiento
De Dios en el Belén.

Gozo y paz
Hubo en tu amanecer.
Aunque empezara lloviendo
Continuó sintiendo
Que podías serle Fiel
A Dios en su Belén.

Feliz Navidad desearte quiero
A ti y al mundo entero.

María del Carmen Igualada Mas
Navidad de 2012

La capella del Peu del Romeu es transforma en la Casa dels Pessebres de Lleida

Acull una col·lecció de 80 diorames bíblics del naixement i infància de Jesús

«L'anunciació de Maria», de Joaquina Barrufet.

«Els àngels bressolen el Nen Jesús», de Joaquina Barrufet.

Jordi Curcó
Lleida

Tot i que a Lleida se la coneix popularment amb el nom del «Peu del Romeu», la capella de Sant Jaume del carrer Major (1399), que conserva la memòria de la tradició dels Fanalets de Sant Jaume i referent xacobeu per excel·lència de la capital del Segrià, és també la seu de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes.

Aquest ús per part dels pessebristes lleidatans ha estat el motiu pel qual des del Nadal de l'any 2011 el Peu del Romeu ha passat a ser, després d'unes importants obres de millora i adequació, no solament la «Casa dels Fanalets», sinó també la «Casa dels Pessebres». Aquesta nova dimensió pessebrista es va materialitzar en la recent celebració de la 43a Trobada de Pessebristes de Catalunya i Balears, celebrada a Lleida el 28 d'octubre passat, amb motiu del 50è aniversari de la fundació de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes. La trobada fou un èxit, ja que hi van participar 200 pessebristes, que representaven 27 entitats, que van poder gaudir d'aquest important fons pessebrista.

Les festes de Nadal són ara una nova i bona oportunitat per conèixer encara més la Casa dels Pessebres de Lleida, on hi ha exposada una col·lecció de 80 diorames, a més d'una notable col·lecció de figures i conjunts pessebristes. La visita comença a la planta baixa, la capella, on són exposats quatre diorames de la mestra pesse-

«La Fugida a Egipte», d'Emili Tordera.

brista Conxita Castellà, a banda de dos impressionants relleus confeccionats amb porexpan, obra de Juli Daura. A la capella s'exposa també un original pessebre del mestre del metall Casimiro Jover, que ell mateix va confeccionar l'any 1968, on combina l'escut dels pessebristes amb la tradicional representació de la Sagrada Família. El pessebre incorpora llum i música nadalenca, cosa que el converteix en una peça original i única.

Des de la capella s'accedeix a les tres plantes superiors. Al replà de l'escala

s'exposa un original diorama del metge i historiador lleidatà Dr. Ferran Boneu, traspasat l'octubre del 2010, que va construir el Nadal del 2006. Aquest pessebre, donat a l'entitat per la seva família, representa l'escena del tercer aniversari de l'Infant Jesús, un tema no gens habitual.

A la primera planta es mostra una col·lecció de 22 diorames i pessebres que conformen el magnífic llegat de la mestra pessebrista Joaquina Barrufet, una de les millors pessebristes que mai ha tingut Lleida. La segona planta, on

hi ha la Sala de Junes de l'entitat, hi ha també un conjunt rellevant de 16 diorames en miniatura, de la també desapareguda mestra pessebrista Paulina Atmetller, realitzats entre els anys seixanta i setanta. Es tracta d'uns pessebres únics, ja que l'autora, quan construïa els seus diorames, ho feia tot ella mateixa: les figures, les cases, el paisatge... També els pintava, i així els donava una lluminositat i perspectiva dignes d'admiració.

La visita s'acaba a la tercera planta, on trobem una excepcional col·lecció de 23 diorames bíblics del mestre pessebrista Emili Tordera i de la seva esposa Marta Pérez, cedits per l'autor a l'entitat. En aquests magnífics i també originals diorames, el visitant pot gaudir i contemplar gairebé totes les escenes del naixement i infància de Jesús, des de l'Anunciació fins a la que ens mostra Jesús entre els doctors de la Llei, presentades cronològicament. L'autor ha incorporat recentment l'escena de l'oració de Jesús a l'hort, amb la intenció de completar les escenes bíbliques més importants de la passió, mort i resurrecció de Crist. D'aquesta manera s'enllesteix un conjunt únic, per la seva extensió, sobre la vida pública de Jesús, escassament representada a l'art del pessebre. L'exposició acull també 13 diorames més, realitzats per diversos pessebristes lleidatans.

La Casa dels Pessebres de Lleida obre les seves portes fins al 6 de gener del 2013, tots els dies de 18.00 a 20.30. Així mateix, es pot visitar al pati del Palau de la Paeria una altra exposició de diorames bíblics del mestre pessebrista de Tàrrrega Josep M. Ramon, mostra del millor art pessebrista que es fa avui a Catalunya. També al pati del l'Institut d'Estudis Ilerdencs, a l'antic Hospital de Santa Maria, s'exposen els diorames participants al LXXVIII Concurs de Pessebres.

Lleida és, sens dubte, en aquest Nadal, amb motiu del 50è aniversari de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, un esclat de pessebres!

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.
Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.
Cuidadores a domicili per hores.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

Exposició «La Bíblia il·luminada» a Lleida

Es tracta de 350 dibuixos de l'il·lustrador català Perico Pastor

Jordi Curcó
Lleida

Durant aquestes festes de Nadal i fins al 6 de gener, el Museu d'Art Jaume Morera de Lleida (av. Blondel, 38) acull l'exposició *La Bíblia il·luminada*, organitzada conjuntament per la Paeria de Lleida i la Fundació CatalunyaCaixa. S'hi poden contemplar una selecció de 350 dibuixos, dels 1.500 que el reconegut dibuixant i il·lustrador català Perico Pastor (la Seu d'Urgell, 1953) va realitzar l'any 2007 a petició d'Enciclopèdia Catalana per il·lustrar la Bíblia. L'artista va pactar 300 dibuixos, però finalment va fer-ne uns 1.500 per a la luxosa edició de tres volums de la Bíblia Catalana Interconfessional.

L'exposició *La Bíblia il·luminada* consta de 24 quadres, amb una selecció de dibuixos i aquarel·les (entre 10 i 15 dibuixos per quadre) inspirats en cada llibre sagrat. La distribució de cada panell segueix l'ordre narratiu i cronològic de la Bíblia i mostra diverses tècniques. En les primeres il·lustracions, el pintor juga tot contrastant imatges en color i en blanc i negre. En canvi, en els dibuixos del Nou Testament ja no apareix aquest contrast d'imatges.

Tots ells són dibuixos originals, amb un estil figuratiu summament gràfic, fresc i acolorit, que ajuden a rellegir la Història Sagrada, amb la mirada colorista i contemporània de Perico Pastor. «Dibuixar la Bíblia no implica discernir l'existència o no de Déu, sinó plasmar allò que explica», diu l'artista, que, tot i haver «il·luminat» la Bíblia, es declara ateu. Assegura, però, que «llegir la Bíblia m'ha fet més equànime».

La Fundació CatalunyaCaixa va fer enguany una selecció dels dibuixos bíblics de Perico Pastor, que no s'havien exposat anteriorment, per tal de presentar-los, primer, a la seva seu de la Pedrera, a Barcelona, i després a altres museus. Així, la mostra itinerant s'ha vist ja a València, a Manresa i a la Seu d'Urgell.

Perico Pastor, durant l'acte d'inauguració de l'exposició, va explicar que no li va passar mai pel cap haver d'il·lustrar la Bíblia, però que l'encàrrec el va entusiasmar: «He intentat establir una tensió entre la meua lectura i el text sagrat, que és un llibre perfecte, en el sentit que no se'n pot tocar ni una coma, però que permet crear tot tipus de sentits, i les il·lustracions neixen d'aquesta tensió. No he intentat representar la Bíblia, sinó fer-ne una lectura diferent.»

L'artista va comentar també que el més difícil d'aquest treball va ser fer els retrats dels personatges, «ja que ningú no coneix la cara de Jesús, ni de Moisès. Em vaig deixar portar i al final tots dos tenen cara de català. En realitat som pareguts, tenim la mateixa pell que jueus o palestins».

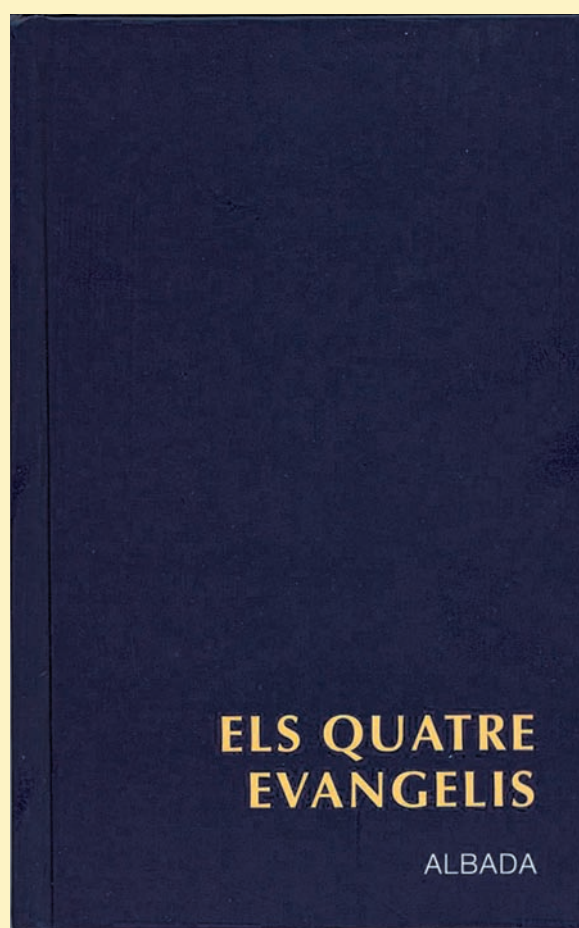
Com a anècdota, Perico Pastor va relatar la naturalitat amb què va aconseguir pintar l'escena de l'Anunciació de Maria: «Mentre dibuixava, se'm va escapar una gota de pintura roja enmig de la il·lustració, però en veure-la allí vaig pensar que quedava perfecta per representar la Paraula de Déu.» Així mateix, Pastor va assenyalar que una de les escenes on apareix Moisès està pintada damunt d'un paper original que el mateix artista va comprar a Egipte.

Edicions Proa ha anunciat l'aparició d'una nova edició de la Bíblia pintada per Perico Pastor, amb un centenar de dibuixos i a l'abast de tothom. Amb aquesta serà la tercera Bíblia pintada per l'artista. La segona va sortir al carrer el 2011 de la mà d'Editorial Claret i la Societat Bíblica de Catalunya, amb una edició popular. La primera fou l'edició més luxosa, amb tres volums, origen d'aquesta original i singular exposició.

Perico Pastor a la inauguració de «La Bíblia il·luminada».

EDITORIAL ALBADA

NOVETAT!

Els quatre Evangelis

Amb comentaris de la Facultat de Teologia de la Universitat de Navarra

Preu de venda al públic: 12 €

Libreries on es poden adquirir obres d'Albada:

BARCELONA: GARBÍ, Via Augusta, 9 - GARBÍ UIC, Inmaculada, 22 - GARBÍ IESE, Av. Pearson, 21 - CLARET, Roger de Llúria, 5 - BARMES, Durán i Bas, 11 - CANALES, Fabra i Puig, 1-3 - ABACUS, Còrrega, 271 - PAPERS I LLIBRES PLATON, Balmes, 320 - ÀNGELUS, Valencia, 216 - MARTINEZ, Arnau, 25 - DUATIS, Francisco Planas i Casals, 40 - SALTA MARTÍ LLIBRES, Canonge Varanera, 78 - BADIA, Av. De Aragó, 1 - EMPÚRIES, Álvarez de Castro, 6 - DIOCESANA, Plaça del Vi, 2 - GELI, ARGENTERIA, 18 - PAPE-IDEA, Calvario, 28 Monson - MONTSE, Plaça Francesc Macià, 1 - LA TALAIA, Can Xic Corder, 23 - CACELLES, Mayor, 46 - RAMÓN LLULL, La Palma, 9 - COMPANY CENTRE, Lluís Companys, 4 - SERRA, Davant, 33 - MONTSERRAT, Bisbe Inurita, 2 (Almacelles) - ALFEREZ ORÓ, Mayor (Torres de S.), 15 - ROBFAVES, Nou, 9 - DALMASES, Verdader, 5 - MOLLERUSA, SAN PABLO, San Miguel, 66 - PALMA DE MALLORCA, UNIVERSITARIA, Sancho el Fuerte, 24 - PAMPLONA, L'OMBRA, Pere Esmendia, 21 - FARELL, Josep Saltó i Carreras, 17-19 - GRÁFICAS VENTURA, San Pedro, 32 - RUBI, PAES, Av. Concordia, 67 - TÉCNICA, Tres creus, 65-73 - SABADELL, EL CELLER DELS LLIBRES, Rambla del Celler, 25 - GARBÍ SANT CUGAT, Hospital General de Catalunya, Gomera s/n - ALEXANDRIA, C/ de Vilà, 10 - XANFRÀ, Rambla del Celler, 97 - SANT QUIRSE DEL VALLES, DINA 4, Sant Pere, 1 - SEVILLA, TARRIS, Av. Luis de Morales, 1 - TARRAGONA, ROSA MARTÍ ESCRIVÀ, Bon aire, 8 - TERRASSA, CAU PLE DE LLETRES, Cremat, 15 - CINTA, Ample, 95-97 - GRAFOS, Camí Fondo, 24 - LLETRES I PUNT, Prat de la Riba, 79 - TORDERA, TORDERA, alcalde Vendrell s/n - VILANOVA I LA GELTRÚ, LA MOLASA, Sant Gervasi, 36

EDITORIAL ALBADA, S.L.
Plaça Freixa i Argemí, 8-4r.2n
08224 Terrassa (Spain)
Tel. 93 735 07 52 / 609 07 06 54
Fax 93 735 13 45
mariana@editorialalbada.com
www.editorialalbada.com
Mariana Granillo Casas

ELS Guardians

Els llibres originals

que han inspirat
la pel·lícula

DREAMWORKS

EL ORIGEN DELS GUARDIANS

DreamWorks Rise of the Guardians ©2012 DreamWorks Animation L.L.C.

Edat recomanada
+6

Edat recomanada
+9

bam
bú

editorialbambu.com

combel
combeeditorial.com

Estrena als cinemes d'«El molino y la cruz»

La pel·lícula de Lech Majewski recrea el quadre «Camí del Calvari» de Bruegel

Redacció
Barcelona

El 14 de desembre es va estrenar a diverses ciutats d'Espanya, entre elles Barcelona i Girona, el film *El molino y la cruz*, del cineasta polonès Lech Majewski. L'obra, que ja havia estat projectada en preestrena durant la IX Mostra de Cinema Espiritual de Barcelona, és una petita obra d'art, minuciosa i hipnòtica, que porta a la gran pantalla la creació de la pintura *Camí del Calvari*, de Pieter Bruegel. La proposta de Majewski és una aposta per «l'art com a contemplació», assegura Peio Sánchez, director de la Mostra de Cinema Espiritual, «l'ajuda de la reconstrucció de la imatge, la simbòlica genial pintura de Bruegel, la interpretació del crític d'art Michael Francis Gibson i el mestratge del director polonès s'apleguen per oferir-nos una obra imprescindible». L'historiador d'Art Jaume Aymar, que va presentar la pel·lícula al certamen barceloní, afirmava aleshores que «no és una pel·lícula gens comercial. És una pel·lícula d'un temps lent, com devia ser el temps al segle XVI, on els diàlegs són mínims. Està tota embolcallada d'una atmosfera planyívola amb pinzellades festives...» I afegia: «Crec que el missatge és clar. És un diàleg constant entre la vida i la mort. Entre la tendresa i la crueltat. Entre el treball i la festa.»

L'obra mestra del pintor Pieter Bruegel, *Camí del Calvari*, narra la història de la passió de Crist situada a Flandes, sota l'ocupació espanyola del 1564, el mateix any que Bruegel va pintar aquesta obra. D'entre més de mig miler de figures que apareixen

a l'obra de Bruegel, el film *El molino y la cruz* se centra en una dotzena de personatges les vides dels quals s'entrellacen en un paisatge panoràmic poblat per vilatans i genets de capa vermella. Entre ells, estroba el mateix Bruegel, interpretat per Rutger Hauer, el seu amic i col·leccionista d'art Nicholas Jonghelick (Michael York) i la Mare de Déu (Charlotte Rampling). «El que el quadre amaga és un crit contra els abusos i la crueltat de l'ocupació dels terços de Flandes als Països Baixos —explica Sánchez—. Aquesta representació de la passió, aquest *via crucis*, encara de forma actualitzada el patiment i els crucificats.» «Quin sentit té aquest dolor culpable? —es pot preguntar l'espectador— La pregunta esdevé necessàriament religiosa. El poder manipula la religió al seu servei però el patiment continua clamant Déu. La resposta cristiana és el crucificat amagat però en el centre, sense rostre encara que assenyalat com a Redemptor del sentit.»

El molino y la cruz és el fruit reeixit de quatre intensos anys d'investigació, paciència i imaginació, en el decurs dels quals el director Lech Majewski es va submergir en el misteri d'un quadre que combina en una mateixa imatge set perspectives diferents. Una de les grans fites de la pel·lícula és que aconsegueix reproduir, en funció de pigments orgànics, els mateixos colors i tonalitats de la pintura medieval. Destaca també del film l'ús magistral que fa de les noves tecnologies i els efectes 3D. *El molino y la cruz* va ser estrenada al Festival de Sundance i ha arribat finalment a Espanya després d'haver estat exhibida a més de 50 països.

MÉS INFORMACIÓ SOBRE LA PEL·LÍCULA:

www.surtseyfilms.es/peliculas/el-molino-y-la-cruz/

Agustí Codinach

Nadal a la Pia Almoïna

Redacció / Barcelona

Fins al 13 de gener del 2013, el Museu Diocesà de Barcelona, situat dins del marc incomparable de la Pia Almoïna, acull la tradicional exposició de pessebres que, any rere

any, s'organitza amb la presència de la col·lecció de diorames de l'Associació de Pessebristes de Barcelona. Enguany també incorpora una col·lecció de pessebres mexicans de l'Associació Cultural Mexicana Catalana.

Gent de casa

Joan Pallarès-Personat

Historiador

jpallarespersonat@gmail.com

Antoni Vilà i Sala, arxiver i erudit de Santpedor

En aquesta secció, on parlem de persones que han destacat tant per la seva fe com pel seu amor al país —i tot i abastar tots els temps de la història, acostumem a parlar més dels contemporanis—, sovint ens trobem amb persones a les quals la guerra del 1936 els va canviar la vida, o els la va destrossar, o l'hi van deixar. En el cas que ens ocupa avui, la providència li va estalviar per poc el tràngol. Parlem del doctor Antoni Vilà i Sala, prevere erudit de Santpedor.

Antoni Vilà va néixer a Santpedor l'any 1863 i va ordenar-se prevere. Amb un gran amor per l'arxivística, no només va ordenar i catalogar l'arxiu de la seva vila, sinó que el 1912 va publicar un manual sobre *Els arxius parroquials*, on detallava la manera d'organitzar-los sistemàticament. Home eloqüent, també va editar dues col·leccions de sermons: *Homilies breus dels evangelis dominicals* i *Plàtiques religioses en català*.

Però també, amb un gran amor per la seva població, el 1890 publicava una monografia, *Lo timbal del Bruc*, sobre la participació dels sometents del Bages en els enfrontaments. Cap al 1898 veia la llum la *Història documentada de la vila de Santpedor*, obra de joventut, que veié la saó de la maduresa i el coneixement, amb ànim d'arribar a tothom, en el

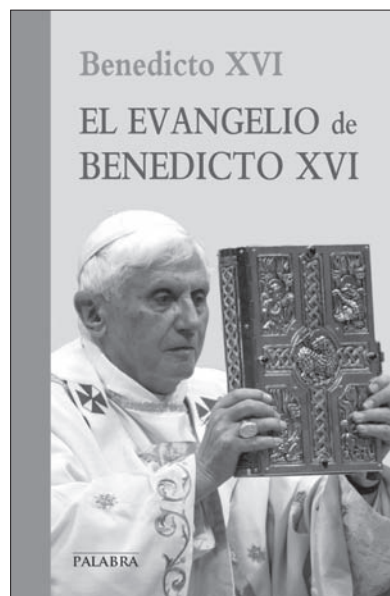
Compendi popular de la història de Santpedor el 1922. També recollí nombrosos materials locals, des de llegendes fins a cançons i costums, així com la col·laboració en no poques ocasions en troballes arqueològiques i epigràfiques a la comarca del Bages.

Com a historiador, la seva monografia *El feudalisme de remença*, del 1911, fou àmpliament reconeguda, igual com la seva personalitat, com a membre de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona des del 1904. Al llarg de la seva vida, va ser regular col·laborador a la premsa, tant a Vic i a Manresa, com a Barcelona. L'Institut d'Estudis Catalans, en la seva primera convocatòria, el 1917, que premiava l'ordenació dels arxius locals, li atorgà el segon premi. El primer anà per a Agustí Duran i Sampere per la seva feina a l'arxiu de Cervera.

Moria l'any 1936. El 23 de maig, als 74 anys, segons ens diu el número 767, del 13 de juny del 1936, de la revista *Catalunya Social*, un setmanari social catòlic. Així es va estalviar la tremenda pena de veure, si hagués sobreviscut a la tragèdia, com el seu poble era anomenat Graner de Bages, escombrant tot vestigi de Sant.

• Per saber-ne més: no hi ha una bibliografia elaborada sobre aquest personatge, del qual podem trobar esments en publicacions esparses.

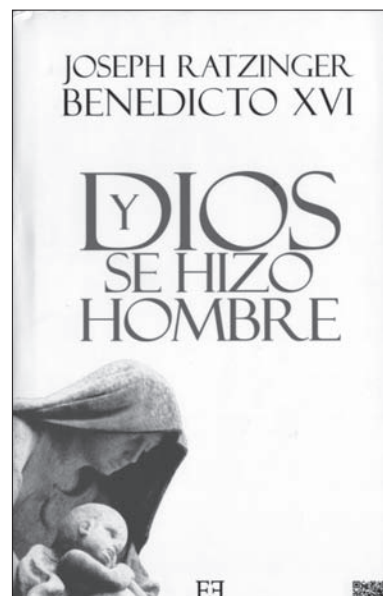
Llibres

Caminar en la fe

La fe de cada fidel cristià se centra en la figura de Jesús de Natzaret. Ell és la bona notícia, l'Evangeli que pretén el seu seguiment. En aquest volum s'apleguen les audiències i homilies amb les quals Benet XVI ha recorregut gran part de les esenes de l'Evangeli. A través d'elles mostra la proximitat i profunditat de la figura i vida de Jesús de Natzaret. El Sant Pare ens il·lumina i ens assenyala el seu propi camí espiritual amb aquells textos tan estimats per ell.

Benet XVI, *El Evangelio de Benedicto XVI*. Ediciones Palabra, Col·lecció Documentos MC, 2012, 192 pàg.

Missatge joió

«Espero que aquest llibre pugui transmetre una mica de l'alegria per l'encarnació de Déu, una alegria que m'ha inspirat sempre a mi mateix en la proclamació del missatge.» Són paraules del cardenal Joseph Ratzinger escrites durant la Pasqua del 1998 que apareixen al pròleg. En aquesta nova edició, les homilies nadalenques s'han completat amb altres homilies de Nadal i Epifania del mateix Ratzinger ja com a Benet XVI.

Joseph Ratzinger-Benet XVI, *Y Dios se hizo hombre*. Ediciones Encuentro, 2012, 160 pàg.

Signe d'autenticitat

«Hi ha un espai en mi sobre el qual ningú no té poder. És l'espai on Déu habita en mi. Allà entro en contacte amb el meu jo veritable. Allà sóc completament jo mateix. Allà el meu jo està protegit. Allà creix la meua autoestima i sóc cada vegada més jo mateix.» El prestigiós teòleg Anselm Grün ens mostra en aquest llibre com podem, enmig de la dispersió del nostre temps, concentrar-nos en el nostre espai interior per arribar a ser nosaltres mateixos.

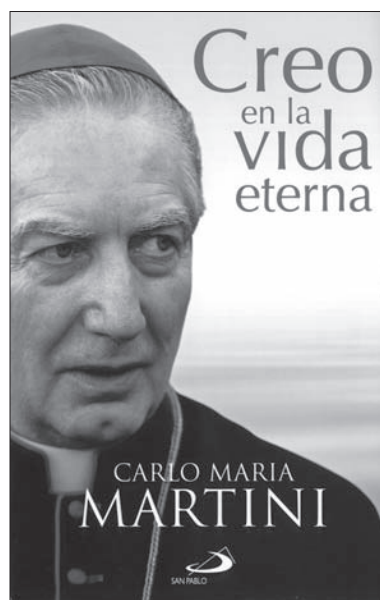
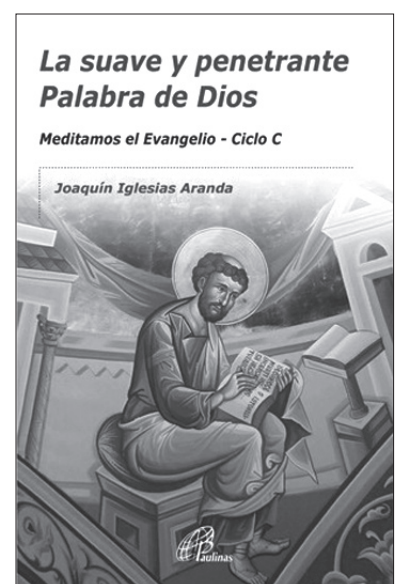
Anselm Grün, *El espacio interior*. Editorial Desclee De Brouwer, Col·lecció Caminos Desclee, 2012, 128 pàg.

Crida fidedigna

Amb un llenguatge amè i directe, el sacerdot Joaquín Iglesias Aranda ens convida a escoltar, a alimentar-nos, a assimilar i a fer carn de la nostra carn aquella Paraula suau i penetrant que és capaç de transformar les nostres vides. Al llarg d'aquestes pàgines ressonen aquelles frases bíbliques que descriuen el missatge diví com a «mel als llavis i foc que abrussa les entranyes». L'autor proposa una reflexió serena alhora que interpel·la el lector amb rotunditat.

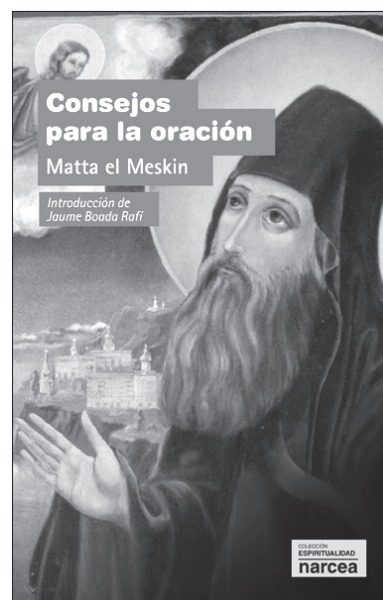
Joaquín Iglesias Aranda, *La suave y penetrante Palabra de Dios*. Editorial Paulinas, Col·lecció Candil Encendido, 2012, 256 pàg.

Testament espiritual

El cardenal Martini (1927-2012) reflexiona en aquesta obra sobre la vida després de la mort, el judici i la resurrecció, temes fonamentals de la fe i de l'esperança cristiana. Per això es fonamenta en el darrer article del Credo apostòlic, «Crec en la vida eterna», convençut que «la mort i la separació consegüent de les persones que estimem no és la darrera paraula». Després de la mort del cardenal Martini, aquestes pàgines adquireixen el caràcter de testament espiritual.

Carlo Maria Martini, *Creo en la vida eterna*. Editorial San Pablo, Col·lecció Caminos, 2012, 160 pàg.

Camí orant

Aquest llibre ens ofereix un recull dels ensenyaments del sacerdot ortodox copte Matta el Meskin, convidant els creients a entrar en el misteri de Crist. Tot i que amb brevetat, assenyala de manera senzilla i profunda un camí per a l'aprenentatge de la pregària com a comunió amb Déu i amb el germà. La lectura serena, contemplativa i espiritual d'aquests consells ajuda a entrar en el camí meravellós i, alhora, ardu de la pregària.

Matta el Meskin, *Consejos para la oración*. Ediciones Narcea, Col·lecció Espiritualidad, 2012, 144 pàg.

Al·legat a la vida

Aquest volum explica la vida de Xavier Melgarejo, exdirector del Col·legi Claret, càrrec que va ostentar fins que li van diagnosticar un càncer. Aquest doctor en Pedagogia, que ha estudiat a fons el sistema educatiu finès i és membre del Consell Escolar de Catalunya, relata aquí la lliçó més important de la seva vida: la lluita contra el càncer de pulmó que li van diagnosticar l'any passat. Un llibre ple de força i esperança, un al·legat a la vida.

Josep Maria Cervera i Xavier Melgarejo, *Davant l'adversitat, amor i llibertat*. Editorial Claret, Col·lecció Contrastos, 2012, 110 pàg.

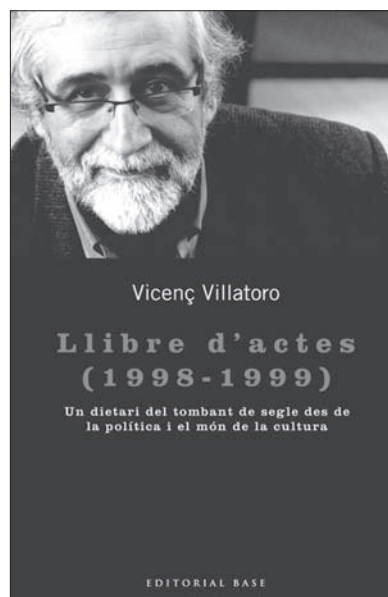
Pensament catòlic

El filòsof moral Alasdair MacIntyre construeix aquesta obra a l'entorn d'una pregunta perenne: «Qui és l'home?» donant resposta a aquesta qüestió, l'autor ens presenta una argumentació convincent sobre la necessitat i importància de la filosofia i ens ofereix una història breu de la filosofia catòlica que respon a la necessitat d'un millor coneixement del pensament catòlic, alhora que emfatitza en el seu desenvolupament històric.

Alasdair MacIntyre, *Dios, filosofía, universidades*. Editorial Nuevo Inicio, Col·lecció Areópago, 2012, 290 pàg.

Llibres

Testimoni i catarsi

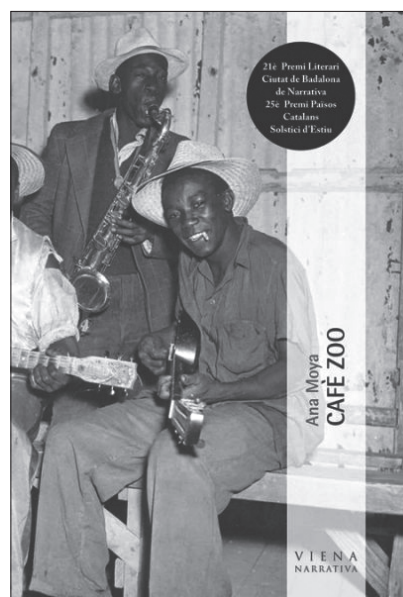
Entre els anys 1998 i 2000, el periodista Vicenç Villatoro, aleshores director general de la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya, va escriure un dietari que ha esdevingut un testimoni excepcional sobre la cultura i la vida política catalana del tombant de segle. Aquest dietari, del qual s'ofereix el primer volum (1998-1999), esdevé alhora testimoni i catarsi. S'insereix dins de les grans obres de prosa memorialística de la literatura catalana.

Vicenç Villatoro, *Llibre d'actes (1998-1999)*. Editorial Base, Col·lecció Base Narrativa, 2012, 468 pàg.

La cultura dels maoris

Nova Zelanda, 1907. La infància de la Glòria acaba de manera abrupta quan és enviada juntament amb la seva cosina Lilian a un col·legi a la Gran Bretanya. La segona s'hi adaptarà molt bé, però la Glòria no. El sentiment que l'empeny a tornar marcarà el seu destí i la convertirà finalment en una dona més forta. Es tracta de l'esperat desenllaç de la monumental trilogia de l'escriptora Sarah Lark, iniciada amb *Al país del núvol blanc* i *La cançó dels maoris*.

Sarah Lark, *El crit de la terra*. Ediciones B, 2012, 736 pàg.

Històries inacabades

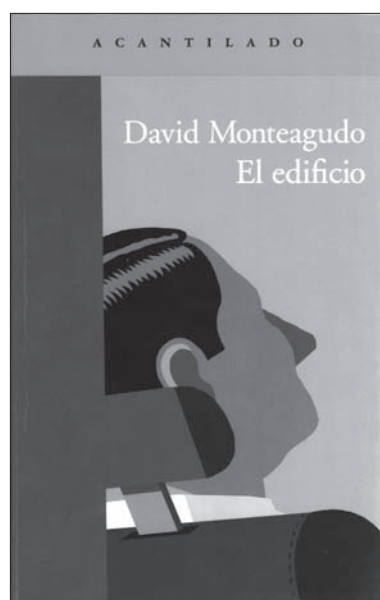
Hi ha històries que emmudeixen de sobte i no es desperten fins al cap de molts anys, quan una fotografia vella abandonada en una caps de sabates decideix que vol venir a parar a les nostres mans. Són històries inacabades com la de la Laura, que emprendreà un viatge des del cor de l'Eixample barceloní fins a la terrassa del Cafè Zoo, situat al centre de la capital de Namíbia, només per retrobar l'Otto, el seu primer amor, al cap de gairebé vint anys.

Ana Moya, *Cafè Zoo*. Viena Edicions, Col·lecció Viena Narrativa, 2012, 224 pàg.

Curiositats catalanes

Si voleu descobrir d'on ve una paraula tan catalana com *estalviar*, quina relació tenen les barretines amb el mal d'esquena, què vol dir pagar «a la catalana» o què té a veure el cobrador del frac amb la reconquesta catalana, aquest és el vostre llibre. La periodista Anna-Priscila Magriñà s'ha endinsat en la nostra vida quotidiana i ha analitzat les icones i símbols del país (com el pa amb tomàquet o el ruc català) per tal de donar a conèixer nombroses històries i curiositats.

Anna-Priscila Magriñà, *Guia xafardera de Catalunya*. Angle Editorial, Col·lecció Inspira, 2012, 270 pàg.

Atmosfera onírica

Amb un estil essencialment descriptiu, l'escriptor David Monteagudo proposa en la seva nova creació literària una mirada molt personal sobre els nombrosos interrogants que hi ha al món. En aquests relats breus mostra la por i l'angoixa que ens poden immobilitzar i portar-nos fins als límits, les obsessions que són capaces de destruir-nos o el descobriment d'unes forces al nostre interior que no sospitàvem posseir i que de vegades es fan enormes.

David Monteagudo, *El edificio*. Editorial Acanalado, Col·lecció Narrativa del Acanalado, 2012, 176 pàg.

Art interior

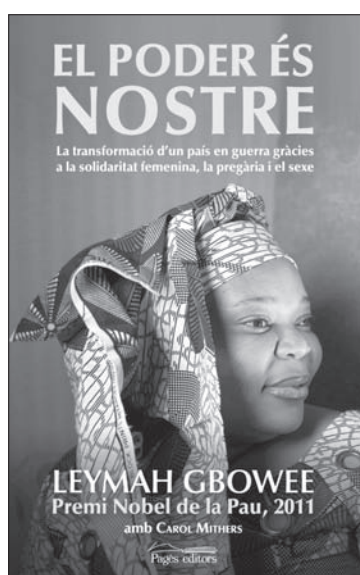
Aquest llibre es va publicar per primera vegada a Londres el 1939. Es tracta d'experiències reals de mestres xinesos i japonesos de zen a través de més de cinc segles. El zen es pot considerar l'art interior i la concepció d'Orient. L'esperit del zen ha arribat a significar no tan sols pau i comprensió, sinó també lliurament a l'art i a la feina, l'obertura de la porta de la intuïció, l'expressió de la bellesa innata i l'encís intangible del que és incomplet.

Nyogen Senzaki y Paul Reys, *101 cuentos zen*. Galaxia Gutenberg-Círculo de Lectores, Col·lecció Narrativa Clàssica, 2012, 160 pàg.

Per un món millor

Quan era jove, Leymah Gbowee va patir la guerra civil de Libèria. Impulsada pel convenciment que el poder de les dones treballant plegades pot convertir-se en una força imparable, va ajudar a crear Acció de Masses per la Pau, una coalició de dones cristianes i musulmanes que van lluitar per portar la pau al seu país. Aquesta és la crònica apassionant d'un viatge des de la desesperació fins a la superació que emocionarà tots aquells que somien en un món millor.

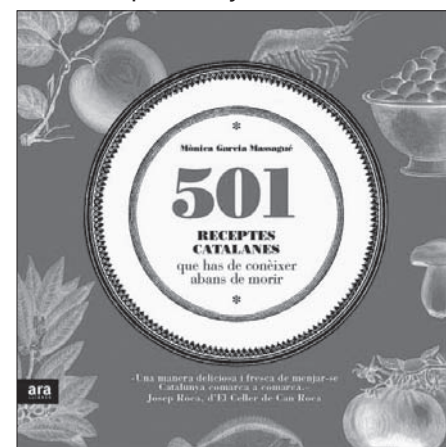
Leymah Gbowee, *El poder és nostre*. Pagès Editors, Col·lecció Lo Marraco, 2012, 276 pàg.

Per llepar-se'n els dits

Arròs amb samfaina i botifarra negra, cuetes de rap amb nyores, trinxat de la Cerdanya, fricandó amb moixernons, xai al forn, amanida de sardines de la costa, escudella de pagès, patates farcides de bacallà, guatilles a la cassola, caldereta d'ovella... I bunyols de vent, carquinyolis, coca de Sant Joan, mel i mató, figues calentes, peres amb vi, flam de castanyes... Un total de 501 receptes catalanes tradicionals per llepar-se'n els dits es poden trobar en aquest volum.

Mònica Garcia Massagué, *501 receptes catalanes que has de conèixer abans de morir*. Ara Llibres, 2012, 334 pàg.

Llibres per als més joves

Jesús, el nostre amic

Durant aquests dies nadalencs cal fer molts preparatius. L'àvia Ana proposa als seus néts unes simpàtiques activitats per donar al Nadal el seu significat veritable: llegir la història bíblica, explicar contes, resar i cantar nades. Aquest llibre és ideal per llegir-lo al costat del pessebre, i millor si ja s'ha fet fosc, perquè durant la nit va ser quan va néixer la Llum del món. Té com a objectiu principal que els nens coneguin Jesús.

Enrique Jiménez (text) i Maribel Lechuga (il·lustracions), *Mi Navidad más feliz*. Ediciones Palabra, Col·lecció Paso a Paso, 2012, 96 pàg.

Reviure el Nadal

Un cop obert, aquest llibre desplegable i interactiu mostra una recreació extraordinària de Betlem perquè els més petits puguin reviure totes les escenes entorn del naixement de Jesús: des de l'anunci als pastors fins a l'adoració dels reis. S'inclouen diferents figures perforades per situar-les a l'escenari i, d'aquesta manera, jugar amb el pessebre, i un llibret en el qual es relata la història del primer Nadal.

Juliet David (text) i Steve Smallman (il·lustracions), *La maravillosa historia de la Navidad*. Editorial San Pablo, Col·lecció La Biblia y los Niños, 2012, 20 pàg.

Passatges bíblics

Onze són els títols dels quaderns que integren aquestes *Historias del Nuevo Testamento*, adreçats al públic infantil perquè conegui els esdeveniments bíblics essencials relacionats amb Jesús, com el seu naixement, l'adoració dels mags d'Orient, la paràbola del fill pròdig, el miracle de la visió de Bartimeu, el succés de la tempesta al llac, la importància dels nens a la vida del Messies o la resurrecció.

Susanne Brandt i Klaus-Uwe Nommensen (text) i Petra Lefin (il·lustracions), *Historias del Nuevo Testamento*. Editorial CCS, 2012, 24 pàg. cada quadern.

Un món fascinant

Aquest llibre interactiu apropa els joves lectors al món misteriós de l'antic Egipte. Cada pàgina doble és una visita privilegiada a un escenari fascinant: la riba del riu Nil, les parades d'un mercat de la ciutat de Tebes, la galeria dels déus egipcis, les piràmides, les tombes dels grans faraons... Conté, a més, nombrosos jocs (com el senet, que té més de 4.600 anys d'antiguitat) i enigmes per aprendre i divertir-se.

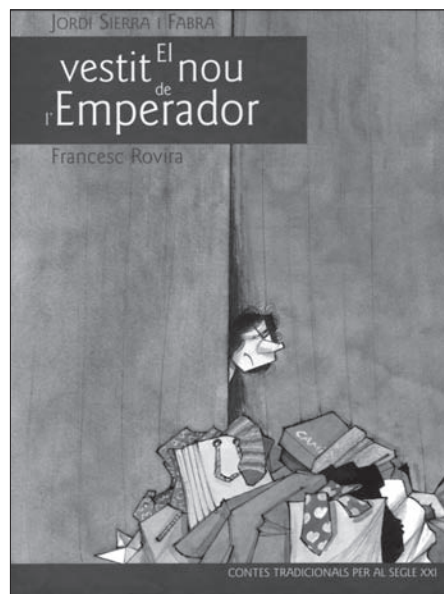
Pau Joan Hernández (text) i Fernando Vicente (il·lustracions), *Egipte*. Combel Editorial, 2012, 20 pàg.

Un vestit únic

L'Emperador era l'artista més famós de la història de la música. Des de la seva aparició, i en només cinc anys, havia aconseguit vint números u consecutius. Tothom l'admirava. Els seus fans es comptaven per milions als cinc continents. Havia d'oferir un gran concert i volia el vestit més bonic que mai s'hagués creat, però no en trobava cap que li agradés... Una adaptació enginyosa als nostres dies d'un conte clàssic.

Jordi Sierra i Fabra (text) i Francesc Rovira (il·lustracions), *El vestit nou de l'Emperador*. Edebé, 2012, 32 pàg.

Aventura marítima

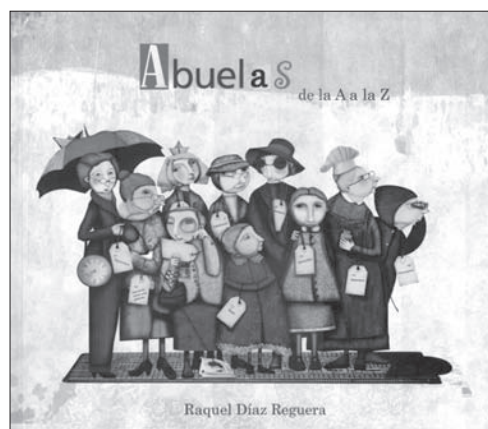
Fa molts segles, una gran illa va patir terratrèmols i cataclismes i va ser engolida pel mar. Segons la llegenda, així és com va desaparèixer l'Atlàntida, un dels regnes més poderosos de la història. I si no fos només un conte? Si hi ha algú capaç de descobrir-ho és, sens dubte, l'oncle Charlie: el més esbojarrat i despistat dels aventurers. Per sort, en aquesta missió marítima compta amb l'ajuda dels germans Silver i Bat Pat. Els hi voleu acompanyar?

Roberto Pavanella (text) i Ivan Bigarella (il·lustracions), *El misterio de la Atlántida*. Editorial Montena, Col·lecció Bat Pat. Superexploradores, 2012, 192 pàg.

Estimades i entranyables

Hi ha àvies a tots els confins de la terra. Tots n'hem conegut una o moltes, les nostres o les dels altres. Els més afortunats trotem algunes tardes sobre els genolls d'una àvia Aconsegueix-hotot. Hi ha poques sensacions comparables a la de quedar-se adormits a la falda d'una àvia Teixidora de contes o haver visitat altres planetes a bord de la mirada perduda d'una àvia Lluetàica. Un llibre que ret homenatge a totes les àvies.

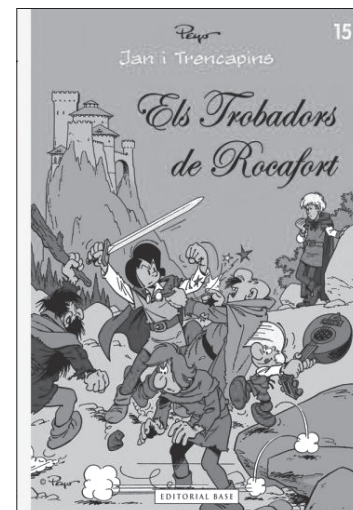

Raquel Díaz Reguera (text i il·lustracions), *Abuelas de la A a la Z*. Editorial Lumen, 2012, 80 pàg.

Personatges emblemàtics

Editorial Base publica en català les aventures d'uns dels personatges més divertits de la història del còmic: Jan i Trencapins. En aquesta ocasió, Roger, el jove hereu del duc de Rocafort, es veu implicat en una baralla a instàncies del seu malvat germanastre, el propòsit del qual és quedar-se amb el ducat. Quan es creuin els seus camins, Jan i Trencapins es comprometran a ajudar l'hereu perquè no cedeixi davant dels seus impulsos.

Yvan Delporte i Thierry Culliford (text) i Peyo (il·lustracions), *Els trobadors de Rocafort*. Editorial Base, Col·lecció Jan i Trencapins, 2012, 48 pàg.

Crítica literària

Herois a l'ombra

Aquesta novel·la realista és una crònica basada en un fet real documentat, va ser publicada el 1947 i la traducció al català (de Ramon Monto) va sortir el 2011. Entre el 1940 i el 1942 dues persones amb certa fidelitat al nazisme, el matrimoni Quangel, a Berlín, arran de la mort del seu únic fill al front decideixen «fer alguna cosa» per desestabilitzar el règim de Hitler perquè, aquest, no és allò que els fan creure i no volen compartir la complicitat del silenci dels seus conciutadans. Són personatges submergits en el dia a dia de la realitat, desconeguts, dues persones vulgars, poc relacionats, certa mediocritat amara la seva vida, amb recursos econòmics i personals precaris, formen part d'aquesta majoria anònima que compta tan poc i de la qual se'n sap menys: però, ni Anna ni Otto no són allò que aparenten ser. I, oh paradoxa!, són els protagonistes reals d'una història de risc, coratge i valentia, malgrat que fracassada. Des del silenci, escriuen unes postals denunciant les mentides i les injustícies del règim amb l'objectiu de fer-lo trontollar, exhortant la població a la desobediència, a la revolta. Dos anys triga la Gestapo a descobrir-los per torturar-los, executar-los (de fet, l'Anna és torturada abans de morir). Al núm. 10 del carrer Amsterdam, a Berlín, avui

HANS FALLADA***Sol a Berlín****Edicions 1984, 2011, 704 pàg.*

dia, hi ha una placa que recorda aquest matrimoni, Hampel a la realitat. Primo Levi, autor de *Si això és un home*, va dir de *Sol a Berlín*: «El millor llibre que s'ha escrit sobre la resistència antinazi a Alemanya.»

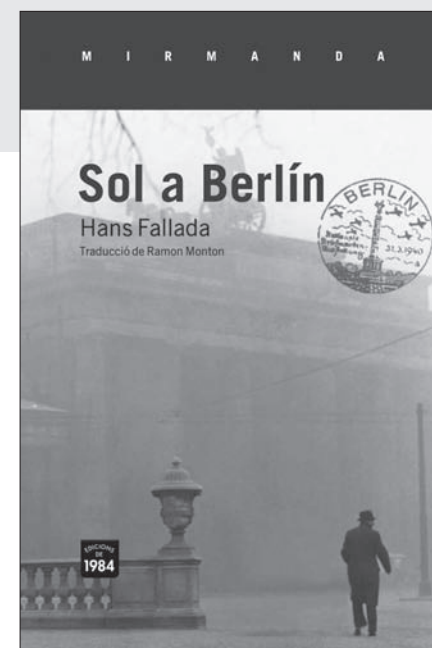
La narració presenta el dia a dia durant el temps del nazisme: una vida de color gris, un gris gèlid, monòton, sense sol, que fa emergir d'alguns personatges la part més ombrívola de l'ésser humà; però no per això és una humanitat menys real, no tant per jutjar-la com per recordar al lector que també en forma part. La corrupció, la venjança, la delació, l'arbitrarietat, la prepotència, la degradació moral, la desconfiança, la por, molta por, és l'ambient que ens descriu Fallada (pseudònim de Rudolf Wilhelm Friedrich Ditzgen). Enno Kluge és un personatge que encarna aquestes qualitats (!?) que, sobretot, es desperten en ambients i situacions com les del llibre capaç de destruir la pròpia identitat: per què mentre en uns sorgeix una audàcia desconeguda, en altres apareix el més

menyspreable de la condició humana? En situacions límit es donen respostes inesperades, contradictòries, sorgeix una lucidesa amagada o una esquivadesa espectacular. Altres personatges captiven l'interès del lector per la seva humanitat (la nostra humanitat) barreja de qualitats positives i negatives: la vella jueva, la cartera, la nòvia del fill, el germà, el comissari, la família nazi, el veí... són tipus humans; algú ho ha descrit com «l'anatomia de l'ànima humana».

«Tothom mor sol» s'adiu més amb l'original alemany (*Jeder stirbt für sich allein*), s'adiu amb la fi del matrimoni Quangel (i, també, amb la solitud del mateix Fallada): l'un no sap de l'altre i, ambdós tampoc saben de l'èxit, o el fracàs, de la seva acció desconeguda, anònima. La seva és una solitud que es viu a deshora, a destemps, perquè la coneguda lluita bíblica de David contra Goliath ens ha abocat a creure en un desenllaç natural: si hom s'ho proposa, el petit venç el gran. Però, això, és un impossible; en aquest cas, i en la gran

Rosa M. Boixareu Vilaplana

Síndica de Greuges de la URL

majoria d'altres, no és així: el peix gran es menja el petit, Goliath venç David. Malgrat tot, hi ha un munt de Quangels que treballen, fan, aporten, arrisquen... anònimament, sense relleu social, amb reticències de l'entorn, per fer més amable la foscor, més confortable la fredor, més humana la quotidianitat.

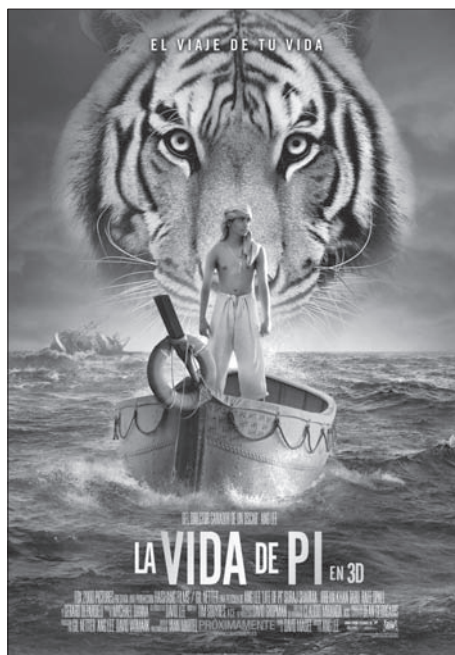
Crítica cinematogràfica

La pregunta pel sentit convoca les religions

LA VIDA DE PI**DIRECTOR:** Ang Lee.**INTÈRPRETS:** Tobey Maguire, Irrfan Khan, Rafe Spall, Gérard Depardieu, Suraj Sharma, Tabu, Adil Hussain, Ayush Tandon.**GÈNERE:** Drama. Aventures. 127 minuts. Estats Units, 2012.

Ang Lee, continuant l'èxit editorial de la novel·la *La vida de Pi*, de l'accidentalment nascut a Salamanca, Yann Martel, ens situa frontalment i directament davant la pregunta sobre el sentit de la vida col·locant Déu i les religions a l'entranya de la realitat. Prenent com a base el caràcter simbòlic dels relats, la pel·lícula-faula utilitza la tecnologia digital i les 3D per representar la bellesa oculta i convida a la contemplació del drama de l'existència i el misteri que ens envolta.

Construït el relat en l'herència del llenguatge de la Càbala, els contes hindús i la faula grega explica la història d'iniciació existencial i religiosa del jove indi anomenat Piscine Molitor Patel, que es fa dir «Pi» (sensacional Suraj Sharma). Narrada com una llarga seqüència retrospectiva, un jove escrip-

tor en crisi (Rafe Spall), després d'una trobada providencial, surt a la recerca de l'aventura fascinant que l'ajudi a sortir de l'esterilitat creativa. Així es troba amb el jove «Pi», ara convertit en professor (Irrfan Khan), que li explica la seva biografia de recerca i trobada amb Déu, que viu el moment culminant en la dura experiència d'un naufragi. Embarcat amb la seva família —pare, mare i germà— en un creuer japonès rumb al Canadà, viatja com en una nova arca de Noè, amb alguns animals del seu

antic zoo per a la venda en destí. Una tempesta impressionant fa naufragar el vaixell i únicament se salven una zebra, una hiena, un orangutan femella, un tigre i el jove i inquiet Pi. La moralitat té a veure amb la relació especial de supervivència entre protagonista i el tigre de bengala majestuós.

Parteix d'una bona —tot i que simplificada— presentació de la recerca espiritual del jove «Pi», ambientada a Pondicherry (l'Índia francesa), que va des del descobriment de les seves arrels hindús representades per la seva mare, la racionalitat utilitària i objectiva del seu pare, la trobada inesperada amb la figura de Crist a través d'un sacerdot catòlic i l'apropament a la pregària islàmica. Després de la tempesta atmosfèrica arriba la tempesta interior en el petit bot salvavides, amb una reconstrucció digital sorprenent dels diferents animals que acompanyen Pi. Aquí la pel·lícula pateix una inflexió que exigeix a l'espectador una disposició més contemplativa. Aquest és el risc de les tecnologies que perden densitat simbòlica sorprenen però no commouen, i que, tot i que arriben a embaladir, a la vegada deixen l'espectador sense intriga que suporti el relat.

Aquesta fractura, que no és només expressiva sinó que afecta el contingut, simptomàticament traeix la novel·la, fa naufragar les possibilitats valuoses que es plantejaven en un drama sòlid amb

uns interrogants audaçs i una realització sorprenent. D'alguna cosa d'aquestes ja se'n ressent la trajectòria d'Ang Lee, les seves obres majors *Tigre i drac* (2000) i *Brokeback Mountain* (2005) van plantejar magistralment preguntes a les quals va faltar penetració i pregonesa. Aquí el director comercial sucumbeix a la seva declaració d'inquietuds espirituals i estètiques. El pes de la inversió tecnològica exigeix una presentació per a tots els públics, totes les religions, totes les creences, tots els gustos que al final té gust de trampa, per explícita —com si el lector fos un simple— i per ambigua —com si el receptor en tingués prou amb un succedani.

La decepció no treu el reconeixement que es tracta d'una pel·lícula valuosa i recomanable. Planteja de forma valenta les preguntes, construeix la tensió narrativa que busca el sentit quan la innocència sucumbeix, el mal irromp i triomfa una bondat misteriosa. Així mateix convida a la sorpresa davant la realitat i reconstrueix digitalment una mirada penetrant i imaginativa que ensenya a mirar. Tot i que hi manca autenticitat i compromís, factors que acostumen a sucumbir al desig d'acontejar els públics. Però, de vegades, acostuma a passar que el públic conformista prefereix les historietes vanes i el públic inquiet es queda amb les ganes. Però, almenys, ens queden les preguntes, que ja és molt.

Peio Sánchez

Director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

Per Francesc Nicolau

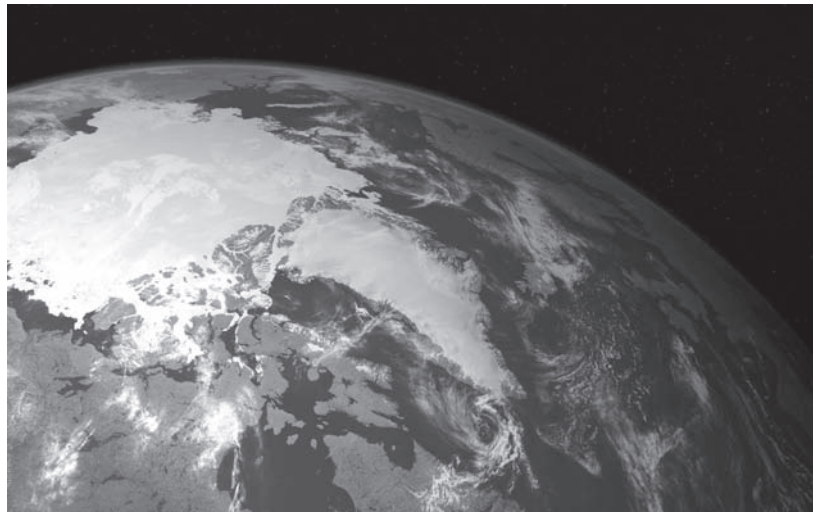
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'oceà Àrtic s'està desglaçant... i amb conseqüències

Aquest estiu passat el desglaç que ha patit l'oceà del Pol Nord ha batut rècords. La mitjana de la pèrdua de gel des de finals de juny fins al setembre ha estat de 100.000 km² per dia. Des del 1979, que fou el primer any d'enregistrament de la superfície gelada fent els mesuraments per satèl·lit, no s'havia vist tan reduïda. Només a l'any 2007 ja s'havia observat al mes d'agost una reducció semblant. Ja es va dir que havia estat un rècord. Però ara ens hem trobat realment un altre cop amb la mateixa història. Enguany la temperatura mitjana a l'Àrtic als 1.000 metres d'altitud s'ha detectat d'un a tres graus superior a la mitjana (que s'havia deduït en el període 1981-2012). L'escalfament del pol és un fet. I més ràpid que a la resta del planeta. Per què serà això?

Un estudi recent n'ha donat raó. Tothom sap que són els gasos d'hivernacle els que, impeding que es radiï cap al cosmos part de la calor que ha arribat del sol a la terra, provoquen l'escalfament global. D'aquests gasos el més important és el diòxid de carboni, que tant generosament aboquem a l'espai amb les nostres combustions. Però, a més, aquest gas, en una certa quantitat, es troba també a les zones continentals més septentrionals del planeta atrapat pel gel en el pergélisòl (nom que es dona

Vista del Pol Nord i Groenlàndia.

al sòl congelat permanentment) i, com que ara es desglaça en part, s'està alliberant a l'espai també quantitat d'aquest gas, cosa que fa que a les regions fredes n'hi hagi un augment que cal tenir en compte. És el que exposa l'estudi que hem dit, aparegut a la revista *Nature*. S'hi diu que l'alliberament del

conclusió que hem dit.

Nosaltres hem cregut que era prou interessant com per donar-ho a conèixer als nostres lectors. Creiem que tots n'hem de ser sabedors i sentir-nos compromesos en el que està passant a la terra. Cal aturar el canvi climàtic i tothom ho ha de saber!

CO₂ àrtic, causat per la degradació i l'erosió provocades pel desglaç, podria arribar a unes 44 milions de tones a l'any. I, és clar, això provoca que l'escalfament s'acceleri, sobretot en aquells indrets, fent que, pel que hem dit, hi hagi encara més abocament del gas a l'atmosfera.

No pensi el lector que aquest estudi s'hagi fet de qualsevol manera. Es tracta d'un treball llarg i portat amb tot el rigor. És el resultat d'una campanya oceanogràfica iniciada el 2008 que va recollir mostres geològiques al llarg de 8.400 km de la plataforma continental que rodeja l'oceà Àrtic, i és l'anàlisi d'aquestes mostres que ha permès arribar a la

Certeses científiques i fe cristiana

43. Investigacions científiques i ètica cristiana

Potser més d'un dels nostres lectors, després de llegir el que dèiem al capítol anterior sobre com han de tenir en compte l'ètica les tecnologies provinents del cultiu de les ciències, s'haurà preguntat: i la mateixa investigació científica, no ha de tenir també presents normes morals? La resposta és, naturalment, afirmativa, perquè, per exemple, si hom vol escatir si una substància és o no verinosa no ho pot pas fer-ho fent-la prendre a algú que hi podria trobar la mort, i, com aquest trobaríem multitud d'exemples. Convindrà, doncs, tenir presents els principis ètics que regulen la mateixa investigació. Per això en parlarem ara en aquest capítol.

Tota investigació científica ha de ser èticament correcta

En aquest assumpte se sol distingir entre ètica interna i ètica externa de la investigació científica. L'externa es refereix a les aplicacions, o sigui a les tecnologies derivades dels coneixements científics obtinguts en la investigació. És la qüestió tractada al capítol anterior. En aquest punt ja hem vist que l'Església no es posa pas en contra de la ciència sinó tan sols de l'ús que se'n faci contrari a la moral cristiana. Pel que fa a l'ètica interna és diferent: es tracta de la normativa que ha de tenir present tot investigador en els experiments que faci per arribar a alguna nova certesa científica.

Podríem citar molts autors que s'han entretingut a explicitar normes ètiques per als científics que investiguen. Fins i tot podem dir que avui dia s'ha notat un moviment de cara a exigir un millorament ètic en tot el que faci referència a la investigació per fer-ne una eina poderosa ben utilitzada per a la humanitat. I s'han exposat principis bàsics que sempre cal tenir presents com

són: presentació honesta del treball realitzat a l'hora de publicar el resultat obtingut, reconeixement del que hagin fet altres en aquell mateix tema que s'hagi treballat, no atribuir-se mai com a propi allò que uns altres hagin descobert abans... Principis en què tothom està d'acord.

Però es pot parlar de normes més específiques que afectin la manera de fer el treball d'investigació. Per exemple, Robert K. Merton a *La sociologia de la ciència* (Alianza Ed., Madrid 1977), quan parla de l'«ethos» que han d'observar els científics que investiguen (p. 355-368) diu que s'ha de basar en l'acceptació d'una sèrie de valors que es poden resumir en quatre apartats: *Universalisme*, que vol dir que la ciència s'ha de basar en criteris establerts per tothom, sense personalismes, nacionalismes o classismes... *Comunisme*, no pas en el sentit polític sinó recordant que el coneixement científic és una propietat de tots, comuna no privada. *Desinterès*, o sigui que la investigació es faci sense buscar el propi benefici sinó tan sols el bé de tota la humanitat, cosa que exclou la manipulació per a fins privats o particulars i, no cal dir, encara més qualsevol frau intencionat. *Excepticisme organitzat*, en el sentit que no s'acceptin a priori ideologies o creences que puguin afectar la interpretació del resultat de l'experiment i, de retruc, el contingut de la mateixa ciència; és a dir que tot el que es descobreix ha de sotmetre's a un examen rigorós i a anàlisis lògiques les afirmacions que es facin a partir de les troballes.

La història de la ciència es troba plena de casos en què no s'ha tingut prou en compte tot això que diu Merton. Per citar-ne un, relativament recent: el «descobriment» de la fusió nuclear freda fet per M. Fleischmann i S. Pons el

1984, que hauria revolucionat l'obtenció d'energia nuclear. Com hom sap, les centrals nuclears aconsegueixen energia de la fissió d'elements pesats, com urani o plutoni, i els tècnics d'aquest ram desitjarien poder-ne obtenir de la fusió de l'hidrogen pesat (deuteri) que seria energia més neta i més productiva, però per fer-ho cal posar el deuteri a una temperatura altíssima de milions de graus, cosa no gens fàcil, i aquests dos experimentadors van anunciar que havien obtingut aquesta fusió a una temperatura molt baixa fent ús d'un catalitzador de pal·ladi, fusió freda en digueren, però cap laboratori no va aconseguir repetir l'experiment... ni ells mateixos, i tot s'acabà en un no-res. És que s'havien equivocat precipitant-se en la interpretació del resultat obtingut, és clar.

Per això cal tenir presents els quatre punts de valors exposats per Merton. Però nosaltres hi afegirem que no està tot dit amb això. Un experimentador honest a més ha de tenir en compte que els seus experiments no han de fer cap dany a ningú. Això és també ètica interna elemental.

I el Catecisme de l'Església catòlica també hi dona normes

Precisament l'Església a l'hora de parlar de l'ètica de la investigació científica en el seu Catecisme, quan parla del cinquè manament de la llei de Déu (n. 2293 i 2294) es fixa principalment en això últim que acabem de dir. Hi diu:

«La investigació científica de base i la investigació aplicada constitueixen una expressió significativa de la senyoria de l'home sobre la creació. La ciència i la tècnica són recursos preciosos quan es posen al servei de l'home i promouen el desenvolupament integral o benèfic

de tots; però per si soles no poden indicar el sentit de l'existència i del progrés humà. La ciència i la tècnica s'ordenen a l'home, al qual deuen l'origen i el creixement; troben, doncs, en la persona i en els seus valors morals la indicació de la seva finalitat i la consciència dels seus límits.»

«És il·lusori de reivindicar la neutralitat moral de la investigació científica i de les seves aplicacions. D'altra banda, els criteris d'orientació no poden deduir-se ni de la seva eficàcia tècnica, ni de la utilitat que en pot derivar en benefici d'uns i en detriment d'altres, ni, cosa pitjor, de les ideologies dominants. La ciència i la tècnica demanen, per la seva significació intrínseca, el respecte incondicional dels criteris fonamentals de la moralitat, han d'estar al servei de la persona humana, dels seus drets inalienables, del seu bé veritable i integral, segons el projecte i la voluntat de Déu.»

I després encara afegeix al n. 2295: «Les investigacions o els experiments sobre l'ésser humà no poden legitimar uns actes d'ells mateixos contraris a la dignitat de les persones i a la llei moral. El consentiment eventual dels subjectes no justifica aquests actes. Els experiments sobre l'ésser humà no són moralment legítims si fan córrer riscos desproporcionats o evitables a la vida o a la integritat física i psíquica del subjecte. L'experimentació sobre els éssers humans no és conforme a la dignitat de la persona si, a més, es realitza sense el consentiment il·lustrat del subjecte o dels seus representants legals.»

Així, doncs, veiem com l'ètica cristiana accepta i valora la investigació científica com a digna de l'home, segons el pla de Déu, però adverteix fermament que la dignitat i integritat de la persona es troba per damunt dels interessos o utilitats que se'n poguessin derivar.

Enric Frigola
Coordinador de
Ràdio Estel

Nit de Nadal a Ràdio Estel

La nit del dia 24 de desembre Ràdio Estel transmetrà a partir de les 20.00 hores una missa especial per als malalts des de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona. Serà oficiada per Mn. Josep M. Forcada, prior de Sant Pau. I a partir de la mitjanit, com cada any, la Missa del Gall des de la basílica de Santa Maria de Montserrat.

**Les cançons que
han emocionat a
diferents
generacions:
commovedores,
inoblidables,
tendres...!**

Durant el 2013 estarem a Sant Fruitós de Bages, Santa Maria del Mar (Barcelona), Hospitalet de Llobregat, Girona, Rubí... entre d'altres poblacions.

Gràcies a tots els que ens heu acompanyat durant el 2012 a Sabadell, Palau i Solità de Plegamans, Vilabertran, Perpinyà, Lloret, Pineda de Mar, Mataró, Figueres, Juneda, Manresa, Cornellà de Llobregat, Premià de Mar, Tarragona, Sant Boi de Llobregat, Vilafranca del Penedès, Alcoi...entre d'altres poblacions.

Contractació: Xavier González Boix • Tel. 688893975
Més informació www.marinarossell.com

world village
(harmonia mundi s.a.)

Escena.upart
MANAGEMENT

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

JOAN GASPART, SOCI DEL CLUB+AMICS

«"Catalunya Cristiana" i Ràdio Estel són mitjans imprescindibles»

Carme Munté

Joan Gaspart (Barcelona, 1944) és un empresari tenaç, treballador i extremament exigent amb si mateix i amb els altres. Seguidor des dels inicis de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, Gaspart s'ha fet el propòsit d'incrementar notablement el nombre de subscripcions per tal de garantir el present i el futur dels nostres mitjans de comunicació. I quina ha estat la seva idea? Convidar un centenar de voluntaris que aconseguixin noves subscripcions. Si vols ser un d'aquests voluntaris, vine el 23 de gener, a les 20 h, al Palau de Congressos de Catalunya.

Vostè segueix els nostres mitjans ben bé des dels orígens!

Sí, va ser Mn. Joan E. Jarque el qui fa molts anys em va convocar a una reunió per demanar-me que l'ajudés a potenciar *Catalunya Cristiana*. Més endavant, quan va néixer Ràdio Estel, també vaig implicar-me en el projecte. Des d'aleshores sóc lector setmanal de *Catalunya Cristiana* i oient diari de Ràdio Estel. Puc dir que molts dels articles que he llegit al setmanari m'han ajudat molt al llarg de la meua vida. D'altra banda, em vaig enamorar de Ràdio Estel en l'etapa de gairebé trenta anys com a directiu del FC Barcelona perquè era l'única emissora que parlava dels directius amb respecte. Malgrat que el Barça no guanyava tots els partits, Ràdio Estel sempre mirava de fer crítica constructiva. Per tot plegat, sempre he estat a disposició del cardenal de Barcelona per ajudar a la bona causa de mantenir molt vius aquests dos mitjans. La sort és que són moltes les persones que pensen com jo...

Catalunya Cristiana i Ràdio Estel són necessaris?

Crec que són molt necessaris, no únicament per als creients sinó també per a aquelles persones que comparteixen els valors de l'humanisme cristià. Encara diria més: en la societat actual són imprescindibles.

Però tenen veritables dificultats econòmiques. Com a empresari, com creu que es pot resoldre un

base de l'èxit econòmic per sobreviure és tenir més subscriptors.

I què faria per tenir més subscriptors...?

No faria sinó que *faig*. Per això convoco per al dia 23 de gener, a les 20 h, al Palau de Congressos de Catalunya (Av. Diagonal, 661-671, de Barcelona), totes aquelles persones que sentin l'esperit d'ajudar aquests dos mitjans de comunicació. Jo, personalment, els explicaré de quina forma podem aconseguir arribar a un nombre de subscriptors suficient per poder garantir el futur tant de *Catalunya Cristiana* com de Ràdio Estel.

Pot concretar-nos una mica més la seva idea?

Totes les persones de bona voluntat que creguin, com jo, que *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel no únicament no han de desaparèixer sinó que s'han d'enfortir, que vinguin a les 20 h del dia 23 de gener. En la reunió, que durarà prop d'una hora, jo els explicaré exactament tot el que cal fer. Així mateix, les persones que vulguin ajudar no únicament obtindran un benefici espiritual sinó que també els plantejaré una fórmula que segur que els interessarà.

Tenint en compte el seu poder de convocatòria i el fet que moltes persones se sentin atretes pel projecte, no té por que rebem una

allau de demandes...

Sí, i per això demano que truquin abans al telèfon 93 409 27 70 per confirmar la seva assistència. La capacitat de convocatòria és limitada i per això necessitem la confirmació prèvia. Si com espero i desitjo acabem superant totes les previsions, farem una segona convocatòria al cap d'una setmana, també a les 20 h al Palau de Congressos de Catalunya. Tant de bo que haguem de fer diverses reunions!

Agustí Codinach

dèficit econòmic que podria fer que desapareguessin?

No han de desaparèixer sota cap concepte. Per tant, totes les persones que creiem que són necessaris hem d'ajudar-los. La base és tenir un nombre de subscriptors suficient que pugui garantir el benefici econòmic i el benefici espiritual que aporten aquests dos mitjans de comunicació tant als subscriptors com a les persones del seu entorn familiar i d'amics. Per tant, la

Pensant-ho millor

Carme Borbonès
Presidenta
Càritas Catalunya

Reconstruint la societat!

A finals del segle XX el model social que es propugnava tenia com a premissa, el creixement continu de l'economia, la plena ocupació i el consum generalitzat com a objectiu i fi individual. En aquesta espiral esbojarrada d'optimisme històric, les estructures econòmiques van créixer desaforadament, obviament totalment qualsevol conducta ètica, o si més no, conculcant els més elementals principis d'honradesa, d'honestetat, de veritat, de moral... tot s'hi valia si es generaven guanys: ens submergirem en un «economicisme teocràtic»!

Quan començà la davallada econòmica i s'estroncà aquest model, no es va tenir la voluntat de fer-hi front responsablement, denunciant i corregint les veritables causes, alhora que tampoc no es van cercar estratègies alternatives que en minoressin els efectes i protegissin les persones com el veritable centre de tota societat. El primer món ha renunciat als valors ètics i socials, s'ha deixat embolcallar per un materialisme ego-cèntric, instal·lat en un confortable nihilisme en el qual molts individus es mouen solament per sensacions, addictes a la frivolitat i dependents de la banalitat...

Tenim un dèficit d'esperança, vivim resignadament, incapaços de generar crítica, sense energies per reformular el futur...

Davant d'aquest paisatge de desolació, hem de renovar energies i identificar aquells valors que ajudaran a la «reconstrucció social». Cal renovar els principis personals i socials que refermen la dignitat de la persona. Cal reforçar els vincles de pertinença, a partir de la família, l'organització social, la comunitat. L'ésser humà assoleix el ple desenvolupament quan participa de les estructures de la societat, aquest és el veritable valor de les xarxes de solidaritat natural que augmenten la percepció de pertinença, i ens fan participants d'una història compartida.

Hem de reconstruir el concepte de «comunitat», entesa com el lloc de convivència personal en la qual tots hi trobem un lloc i alhora fem un lloc a l'altre des del principi d'interdependència. Una interdependència entesa com a bé compartit, natural i gratuït.

La veritable caritat exigeix sempre la lluita per la justícia i fins i tot arriba a superar-la. La defensa dels drets i la formulació de deures han d'anar precedits de l'amor vers els altres com Jesús ens va ensenyar.

Rauxa

El nostre Déu

La senzillesa i la precarietat en què Jesús neix a Betlem no són un fet anecdòtic. Ben al contrari, ens volen fer veure que el nostre Déu a l'hora de fer-se present entre els homes ho sol fer de maneres que fàcilment passen desapercebudes. Mentre que els homes, mortals i febles com som, tenim debilitat per les demostracions de poder i d'excés, el Déu cristià, malgrat ser Totpoderós, sent predilecció per la discreció i la normalitat.

Ja a l'Antic Testament, en lloc de decantar-se per les grans potències de l'època com ara Egipte o Assíria, Jahvè tria com a poble escollit Israel, una nació d'esclaus; més endavant, com a rei d'aquest poble, escull David,

un pastor, un noi que ni tan sols és el primogènit dels germans; i a l'hora de l'encarnació de Crist, Déu no tria cap princesa, ni cap dona rica, sinó Maria, una noia d'un poblet de Galilea. Possiblement nosaltres hauríem escollit nacions i persones que haguéssim considerat més importants. Des d'uns paràmetres purament humans les tries de Déu són absurdes, estan condemnades al fracàs. Déu, però, no es deixa enlluernar i els seus criteris són tots uns altres. Des d'aquesta perspectiva la pobresa que envolta el naixement de Jesús no ha d'estranyar a ningú: és el senyal inequívoc del Déu cristià.

Eduard Brufau

Instruccions per fer un món millor:

- 1) Tanca els ulls
- 2) Demana un desig
- 3) Fes-lo realitat

L'any passat vam demanar 605 desitjos. **Gràcies a tots per fer-los realitat.**

Al 2011 Mans Unides va recaptar prop de 52 milions d'euros i va finançar **605 projectes de desenvolupament en 58 països.**

Des del 1960 Mans Unides lluita contra la fam, la pobresa, el subdesenvolupament i les seves causes, finançant projectes sanitaris, educatius, socials, de desenvolupament agrícola i de promoció de la dona.

Et convidem a compartir els desitjos de Mans Unides. Junts podem fer un món millor i ajudar els més desfavorits

Dóna suport als projectes de Mans Unides a Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina

**Fes-te'n soci
Fes un donatiu**

www.mansunides.org

